

பொருள்

அ. சூர். தாசன் துணைவு இதழ்

மார்ச் - 1994

விலை ரூ. 6

படிப்பகம்

ஆங்கில மூலம்:
சரோஜினி நாயுடு

தமிழாக்கம்:
என்.ஆர். தாசன்

காலப் பறவை

ஓ, காலப் பறவையே!

கனி குலுங்கும் கிளையில் அமர்ந்து

என்ன பாட்டு பாடுகிறாய்?

வாழ்க்கையின் பெருமையையும் மகிழ்ச்சியையும்,

கனத்த சோகத்தையும், வெறிபிடித்த சச்சரவுகளையும்

வசந்தத்தின் பேரானந்தத்தையும்,

இன்னும் பிறக்காத வருஷங்களுக்காக விதைக்கப்பட்ட

நம்பிக்கையையும்,

ஒரு விடியலைக் கனவு காணும் சத்தியத்தையும்,

அந்திக் கருக்கலின் மணம் மிக்க அமைதியையும்,

மனிதர்கள் மரணமென்றழைக்கும்

மர்ம மௌனத்தையும் பாடுகிறாயா நீ?

ஓ, காலப் பறவையே!

விதவிதமான ராகங்களை நீ எங்கு கற்றாய்? சொல்.

காடுகளின் இரைச்சலிலும்,

அலைகளின் மோதலிலும்,

மணப்பெண்ணின் மகிழ்ச்சி மயமான சிரிப்பிலும்,

கூடுகளில் புதிதாகப் பிறந்த வசந்தங்களிலும்,

ஒரு தாயின் பிரார்த்தனையில் சிலிர்க்கும் உதயத்திலும்

ஒரு இதயத்தின் ஏக்கத்திற்கும் விரதத்திற்கும்

அடைக்கலம் தரும் இரவிலும்,

இரக்கத்தின் பெருமூச்சிலும்,

வெறுப்பின் விம்மலிலும்,

விதியை வென்றுவிட்ட ஆத்மாவின் பெருமிதத்திலும்,

ஓ, காலப் பறவையே!

உனது விதவிதமான ராகங்களை நான் கேட்கிறேன்.

—சின் அட்டை உள்பக்கம்

நண்பர்களுக்கு...

உங்கள் மகிழ்ச்சியின் போதும்,
துக்க ஆளுகையின் போதும்,
உங்களிடையில் நான் இல்லாமை
உங்களில் ஒவ்வொருவராலும்
அந்தரங்கமாக உணரப்படும்.
உங்கள் ரசனை உணர்ச்சியை
பங்கிட்டுக்கொள்ளும்
கோப்பை ஒன்று
காலியாகிக் கிடப்பது
வெறுமையுடன் நினைக்கப்படும்.
ஒரு கவிதை வரிக்குள்
அடைபட்ட அர்த்தம்
மின்னல் பறவையாகி
ஆகாய வெளியில்
வெளிப்படுவது போல்
நான் தெரிவேன்.
அது போதும்.

விடுதலை வெண்பா

சக்தி பதமே சரணென்று நாம்புகுந்து
பக்தியினாற் பாடிப் பலகாலும்—முக்திநிலை
காண்போம், அதனாற் கவலைப் பிணிதீர்ந்து
பூண்போம் அமரப் பொறி.

பொறிசிந்தும் வெங்கனல்போற் பொய்தீர்ந்து தெய்வ
வெறிகொண்டால் ஆங்கதுவே வீடாம்—வெறிகொண்ட
வையமெலாந் தெய்வ வலியின்றி வேறில்லை
ஐயமெலாந் தீர்ந்த தறிவு.

அறிவிலே தோன்றில் அவனியிலே தோன்றும்,
வறிஞராய்ப் பூமியிலே வாழ்வீர்—குறிகண்டு
செல்வமெலாம் பெற்றுச் சிறப்புறவே சக்திதரும்
வெல்வயிரச் சீர்மிகுந்த வேல்.

—மகாகவி பாரதியார்

விளம்பர உதவி:

ஏ பி டி பார்சல் சர்வீஸ்

- பொருள் போக்குவரத்து சம்பந்தமான
அனைத்து பிரச்சனைகளுக்கும் சுலபமான தீர்வு
ஏ பி டி பார்சல் சர்வீஸ்
 - இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக வணிகப்
பெருமக்களின் நம்பிக்கைக்குரிய தேர்வு
ஏ பி டி பார்சல் சர்வீஸ்
 - உங்களுக்கு ஏற்றதொரு பார்சல் சர்வீஸ்
ஏ பி டி பார்சல் சர்வீஸ்
- எங்களது சேவையை உங்களுக்குத் தொடர
எங்களுக்கு ஓர் வாய்ப்புத் தாரீர்!
குறைந்த கட்டணம்... விரைந்த சேவை.

ஏ பி டி பார்சல் சர்வீஸ்

10/13-15, காளிங்கராயன் தெரு,
ராமநகர், கோவை-641009.

கனிதாசரண், மார்ச், 1994

கவிதாசரண்

தமிழில்படைப்பிலக்கியமாத இதழ்

மார்ச், 1994

மாதத்தின் மையத்தில்
வெளி வருகிறது.

தனி இதழ் விலை ரூ. 3.

ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 36.

ஆயுள் சந்தா ரூ. 400.

சந்தாவை M.O செய்க.

இதழ், நன்கொடையோ அன்
பளிப்போ பெறுவதில்லை.
எந்தத் தொகையும் சந்தா
வாகவே ஏற்கப்படுகிறது.

படைப்பாளர்கள் தம் படைப்பு
களுக்குப்பொறுப்பேற்கிறார்கள்.

படைப்புகளை அனுப்ப மற்றும்
தகவல் தொடர்புகளுக்கு:

ஆசிரியர், கவிதாசரண்,
31, டி.கே.எஸ். நகர்,
சென்னை-600 019.

இதழை 580, T.H.Road, சென்
னை-21 இலிருந்து வெளியிடுபவ
ரும் ஆசிரியரும்: கவிதாசரண்.
ஆல்வெல் சிரஸ், 31, T.K S.
நகர், சென்னை-19 இல் அச்சிடு
பவர்: திருமதி கவிதாசரண்

“மனித நேயப் பார்வையோடு
தமிழின் கலாச்சார மதிப்பீடுக
ளையும் பண்பாட்டுப் பரிமாணங்
களையும் இலக்கியத் தேடலாக்
கும் இதழியக்கப் பயணம்.”

இ த ழ் ப ற் றி

“சொற்கோலச் சிற்பி”

என்று

சுயமாகப் பெயர் வளர்த்து,
எழுத்தைத் தம் ஞானத் தேட
லுக்கான வாகனமாகவே பரா
மரித்து வந்த அருமை நண்பர்

என். ஆர். தாசன்

அவர்கள்

28-1-1994 ஆம் நாள்

காலமாகிவிட்டார்.

அவருக்கு எமது அஞ்சலியாக
'என்.ஆர்.தாசன் நினைவிதழ்'
இது. அவருடைய- அவரைப்
பற்றிய எழுத்துகளை ஓரளவே
தொகுத்துள்ளோம். அவரது
எழுத்துத் திரளில் சிறு துளி.

தாசனிடம் தமக்குள்ள நேசத்
தின் வெளிப்பாடாக இதழுக்கு
உதவியுள்ளார் சகோதரர் திரு
வல்லிக்கண்ணன் அவர்கள்.

மற்றவர்களும் கூட.

முகப்போவியம்: வா.மு.கோமு
உள் சித்திரம். ஓவியர் மருது

என்னைத் தமிழ் அன்னை பெற்றாள்,
ஏடெடுத்து வாழ்ந்திருப்பேன்;
இன்னுயிரைத் தோற்ற பின்னே
என் குழியில் பூத்திருப்பேன்.

மலர் மூன்று

மார்ச், 1994

இதழ் 2 & 3

நேசம் ஒரு சொந்தமாகி...

என்.ஆர். தாசன் எழுத்துகளோடு எனக்கு 27 ஆண்டுகளாகத் தொடர்புண்டு; 'கண்ணதாசன்' இதழ் காலந்தொட்டு.

ஆனால் அவரை நேரில் சந்தித்தது இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்புதான்; வள்ளுவர் கோட்டத்தில் அவருடைய 'ஏது பதி? ஏது பெயர்?...' நூலுக்கான 'தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகப்' பரிசு பெற்ற போது.

'கவிதாசரண்' இதழ் தொடங்கிய நேரம்; இதழில் அவரை எழுதச் சொல்லும் ஆசை.

சகோதரர் துறவி அவருக்கென்னை அறிமுகப்படுத்தினார். இதழ் பற்றிச் சொன்னோம்; எழுதுவதாகச் சொன்னார்.

முந்தைய என் எழுத்தனுபவம் பற்றிக் கேட்டார்.

"பதினேழு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு 'கவிதாமணி' என்னும் பெயரில் பத்துப் பன்னிரண்டு நூல்கள் வந்ததுண்டு..." என நான் சொல்லி முடிக்குமுன்பே, அவசரமாக என்னுடைய வலது கையைத் தன் இரு கைகளாலும் பற்றியவராய்,

"உங்க 'பொற்கனவே போய்வா'வுல, 'இதை எழுதியபோது என் இருதயம் கைவிரலில் துடித்தது'ன்னு எழுதியிருந்தீங்கல்ல? 67லதானே? உங்கள சந்திக்க நெனச்சே ஆச்சு 24 வருஷம்," என்று நினைவு கூர்ந்து என்னைத் திக்குமுக்காட வைத்துவிட்டார்.

எப்படிப்பட்ட மனம் அது!

“அதுலயே இன்னொன்னுகூட சொல்லியிருந்தீங்க, ‘எழுத்தைக் காயகல்பம் பண்ணிட்டா, பேனாவைத் தூக்கிப் போட்டுட்டு, மௌனத்தை மொழியாகப் புயிலலாம்’கிற மாதிரி. இதுமாதிரி சிந்தனை நம்ம ரெண்டு பேருக்குள்ளயும் ஒரு பாலம் மாதிரி இருந்திருக்கு,” என்று சொல்லி, மேலும் என்னைத் தன்னோடு ஒருமைப்படுத்திக் கொண்டார்.

அந்த மனம் யாருக்கு வரும்!

அதையும் சேர்த்து, நாங்கள் ஆறு தடவைகள்தான் பார்த்துக் கொண்டோம்; எல்லாம் ‘இலக்கியச் சிந்தனை’யில்தான்.

எங்கள் கடைசிச் சந்திப்பு ஒரு மழை இரவில். தூறலைப் பார்த்தபடி பேசிக்கொண்டிருந்தோம். மழை சிறிது நின்றதும், “நான் புறப்படறேங்க. வண்டி வேற மழையில நனைஞ்சிருக்கு. தொந்தரவு தராம இருக்கணும். வரட்டுங்களா?” என்று சொல்லிப் புறப்பட்டபோது; “அப்ப சரி,” என்றபடி அரைமனசோடு விடை கொடுத்தார்.

ஆறு மாதங்களுக்கு முன் அது.

இனி அவரைச் சந்திப்பது எப்போது?

பன்னிரண்டு தடவைகள் கடிதங்களைப் பரிமாறிக்கொண்டிருக்கிறோம்; படைப்புகளோடு அவர் இணைத்தனுப்பும் கடித நறுக்குகளையும் சேர்த்துத்தான்.

என் கடைசிக் கடிதம்— சகோதரர் திரு வல்லிக்கண்ணனிடமிருந்து ‘தாசனுக்கு உடல் நலமில்லை. இடுப்புக்குக் கீழே இன்னும் வீக்கம் இருக்கிறது. அதோடு சிறுகதைத் தேர்வுக்கு நடுவராக வந்திருந்தார். முழுமையாகக் குணமடைய மேலும் ஒரு மாதமாகலாம்’ என்றொரு கடிதத்தைப் பெற்ற உடனே, நண்பரின் நலம் விசாரித்து நான் எழுதியது.

அது ஒன்றுதான் பதிலில்லாத கடிதமாக நின்றுபோனது.

‘ஏன் பதிலில்லை?’ என்று கேட்க வகையில்லை.

அந்த வெறுமைக்கு இந்த நினைவிதழ் மாற்றாகுமா? ஆகலாம். ஆனால் மாற்றுகள் ஒருபோதும் அசலாவதில்லை.

மாற்றுகள் வாழ்க்கையை நிரப்புமா?

வாழ்க்கை என்பதே மாற்றுகளின் கர்ப்பந்தானோ?

பாவிக்கத் தெரிந்துவிட்டால் குணியம்கூடப் பிரபஞ்சம்தான்.

1992 ஏப்ரல் 14ஆம் நாள், 'இலக்கியச் சிந்தனை' ஆண்டு விழாவில் நாங்கள் சந்தித்தபோது, நண்பர் என் கையைப் பற்றிக்கொண்டார்.

“இந்த மாத இதழ் கிடைச்சது,” என்றார்.

அந்த இதழில், 'இலக்கியச் சிந்தனை'யால் அம்மாதத்திற்கான சிறந்த சிறுகதையாகப் பின்னர் தேர்வு செய்யப்பட்ட 'அவள் அறியாள்' என்னும் அவருடைய கதை வெளியாகியிருந்தது. மேலும், 'தாசன் கதைகள்' என்னும் அவருடைய சிறுகதைத் தொகுதிக்கு நீண்ட விமர்சனமும் அவருக்கான சில கேள்விகளோடு வந்திருந்தது.

“உங்க மகனைப் பற்றி நீங்க எழுதியிருக்கிறதப் படிச்சேன்.” ஆம். என் மகனைக் குறித்தும் அவன் பிறந்த நாள் நினைவாக ஒரு பக்கம் நிறைந்திருந்தது.

“இது பாராட்டுற விஷயமில்லதான். ஆனாலும் சொல்லாம இருக்க முடியில. 'உன் இழப்பு என் உயிர்க்குருத்தைச் சுட்டபோதே, மரணம் என் தோள்மீது கை போட்டு நிற்பதை அறிந்தேன்'னு சொல்லியிருக்கிங்களே, அந்த வாக்கியம் மட்டுமில்ல, எல்லா வாக்கியங்களும்... கலங்காதிங்க. ஒங்க கண்ணீரோட ஒவ்வொரு முத்தையும் எடுத்துக் கோத்து தான் அதை மாலையாக்கியிருக்கிங்க. மனசைத் தளர விடாதிங்க,” என்று என்னை ஆதரவாகப் பற்றி நின்றார்.

என் பிள்ளையின் பிறந்த நாள் ஏப்ரல் எட்டாம் நாள்.

தாசனின் பிறந்த நாளும் அதுதான் என்பதை அவர் மறைவுக்குப் பிறகே அறிய நேர்ந்தது.

இனி, அந்த நாள், என் பிள்ளையின் நினைவாக... எனது நிராதரவாக... 'மனசைத் தளர விடாதிங்க' என்னும் நண்பரின் ஆதரவாக...

இதுவும் சுகந்தான் எனப் பாவிக்கப் பயில வேண்டும்.

என்.ஆர். தாசன் பரினாமங்கள்

இயற் பெயர்: N. ராமதாஸ்
 புனைபெயர்கள்: என்.ஆர்.தாசன்,
 என்னார்தா, பத்மன்,
 யக்ஞன், நித்யன்.
 பிறந்த ஊர்: இராமநாதபுரம்
 பிறந்த நாள்: 8-4-1933
 தந்தை பெயர்: M.நாகரத்னம்
 தாய் பெயர்: சௌந்திரம் அம்மாள்
 படிப்பு: எஸ்.எஸ்.எல்.சி.

தொழில்: 1-10-1951இல் அரசுப் பணியில் சேர்ந்து, பதவி உயர்வு பெற்று, 29-8-1985இல் கெஜட்டட் அலுவலராகி, 30-4-1991இல் பணியிலிருந்து ஓய்வு.

ஆதர்ச எழுத்தாளர்கள்: புதுமைப்பித்தன், வி.ஸ.காண்டேகர், கலில் கிப்ரான், தாகூர்.

முதல் படைப்பு: நாடகம்— 'கலையின் உயிர்' (களஞ்சியம் 1951)
 சிறுகதை— 'கொலைகாரன்' (பிரசண்டவிகடன் '53)
 நாவல்— 'பூச்சருகு'

தாசன் எழுதியவை:

சிறுகதை: உறவு மனம் — 1961
 சருகில் துளிர் — '72
 உலகம் புரியாதவள் — '73
 முட்கள் — '73
 சிறுபொறி — '85
 எனது சிறுகதைகள் — '86
 தாசன் கதைகள் — '91

நாவல்: பூச்சருகு — 1970
 வேர்ப்பூக்கள் — '72
 தூரத்து வெளிச்சங்கள் — '79
 இங்கிருப்பதும் அதுதான் — '88
 அவனைப்பற்றியும் அவனைப்பற்றியும் — '92

சொற்கோலம்: எனது இதயம் உனது வாசலில் — 1979
 கலசங்கள், கோபுரங்கள் — '82
 தேர் நகர்த்தி... திரை விலக்கி — '83
 பூஜைக்குச் சில ரோஜாக்கள் — '84
 அப்பால் ஒரு ராஜவீதி — '84
 அர்த்த ரூபங்கள் — '85

நினைவாக்கினி — '87
 மனப்பிரவாகம் — '87
 அமிர்தம் ராஜபானம் — '88
 உயரத்திலிருந்து — '88
 ஏது பதி? ஏது பெயர்? — '89

உருவகக் கதை: நித்ய கணங்கள் — '83
 மழையாய்... மலராய் — '86
 புதுக்கவிதை: புள்ளியில் மலர்ந்த பூக்கள் — 1982
 நாடகம்: இது மாதிரி நேசங்கள் ... 1989

விமர்சனம்: தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் மூன்று பார்வைகள் — '84
 (இந்நூலின் ஒரு பகுதியை தாசனும் மறு பகுதியை அசோகமித்திரனும் எழுதியுள்ளனர்.)
 கு.அழகிரிசாமியின் எழுத்துக்கள் — 1987
 மனப்பதிவுகள் — '90

கவிதை மொழிபெயர்ப்புகள்: வீணையே வாளாக — 1981
 கலீல் கிப்ரான் கவிதைகள் — '85

சிறப்புக் குறிப்புகள்:

'தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் மூன்று பார்வைகள்' என்ற விமர்சன நூல் 1984இல் 'இலக்கியச் சிந்தனை' பரிசைப் பெற்றது.

'இங்கிருப்பதும் அதுதான்' என்ற நாவல் 1988இல் தமிழக அரசின் முதல் பரிசைப் பெற்றது.

'ஏது பதி? ஏது பெயர்? என்ற சொற்கோலம் தமிழக அரசின் மூன்றாவது பரிசைப் பெற்றது.

'தாசன் கதைகள்' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு கோயம்புத்தூர் 'வில்லி தேவசிகாமணி நினைவு இலக்கியப் பரிசுகள்' திட்டத்தின் கீழ் 1991ஆம் ஆண்டுக்கான பரிசைப் பெற்றது.

'மழையாய்... மலராய்' என்ற நூல் பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகத்தில் எம்.ஏ. தமிழ் வகுப்பிற்கு 1989- 91 ஆண்டுகளுக்குத் துணைப்பாட நூலாக வைக்கப்பட்டது.

பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த திரு க.இராஜா ராம் என்பவரால் எம்.ஃபில் ஆய்வுக்கு தாசனின் சொற்கோலங்கள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன.

வாழ்க்கையைப் புரிந்து கொள்ளவும், வாழ்க்கை மூடி மறைத்துள்ள தத்துவங்களை அறிந்து கொள்ளவும் எழுத்து முயற்சிகள் உதவி செய்கின்றன.

—என்.ஆர். தாசனின் 'பொதுக் குறிப்பு' இது.

சிறுகதை

கொச்சைகள்

என்.ஆர். தாசன்

அப்படியும் இப்படியுமாக அதிக நேரம் கழிந்துவிட்டது.

நிகழ்ச்சி துவங்குவதற்கான நேரத்தை யாராலும் அறுதியிட்டுக் கூற முடியவில்லை.

இவ்வளவு தாமதமாகும் என்று ஞானசேகரன் எதிர் பார்க்கவில்லை. ஆஃபீசிற்கு 'பர்மிஷன்' மட்டுமே போட்டு விட்டு வந்திருந்தான். இது தெரிந்திருந்தால் அரை நாள் காஷ்யுவல் லீவ் போட்டிருக்கலாம். இல்லை, முழுநாள் கூட லீவு எடுத்து வந்திருக்கலாம்.

சம்பிரதாய பூர்வமான திருமணமாக இருந்திருந்தால் முகூர்த்த நேரத்திற்குள் கல்யாணச் சடங்குகளை முடிப்பதில் எல்லோரும் பரபரப்புக் காட்டுவார்கள். அதையும் இதையும் சொல்லி ஐயரை அவசரப் படுத்துவார்கள். இங்கே அப்படியாரை அவசரப்படுத்த முடியும்?

இவர்கள் கொடுத்த அழைப்பிதழிலும் நேரம் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. அது மங்களகரமான வேளையாகவோ, அல்லது சுபயோக சுபலக்கனமாகவோ இல்லாது இருக்கலாம். ஆனால் எல்லோரும் கூடி சாட்சியங்களாய் நிற்பதற்கு ஒரு நேரம் குறிப்பிடப் பட்டிருந்ததல்லவா? அந்த நேரத்திற்குள் அடக்கப்பட்டிருந்த நிகழ்ச்சியின் முக்கியத்துவம் உணரப்பட வேண்டாமா?

மைக்கில் மட்டும் அடிக்கொரு முறை தொண்டையும் மூக்கும் சேர்ந்த கலவைக் குரலில் ஒருவன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்:

“விழாத் தலைவர், விழா நாயகர், மாண்பு மிகு அமைச்சர் விரைவிலேயே வர இருக்கிறார்...”

அதைக் கேட்க ஞானசேகரனுக்கு ஒரு மாதிரியாக இருந்தது.

மாப்பிள்ளையின் அப்பா மேடையிலிருந்தபடி அவனைப் பார்த்துவிட்டு கையை ஆட்டினார். அதன் பிறகு மேடையிலிருந்து இறங்கி அவனருகில் வந்து தயவாகச் சொன்னார்: “அவ்வளவு தான். மினிஸ்டர் புறப்பட்டாச்சு. சீக்கிரத்திலேயே வந்திடுவாரு.”

ஞானசேகரனும் மனத்தில் இருப்பதை மறைத்துக் கொண்டு அரைச் சிரிப்புடன் சொன்னான்:

“அதனால் என்ன?... பரவாயில்லே... மினிஸ்டருக்கு பல ஜோலிக இருக்கும். வரட்டும். முடிச்சிட்டு வரட்டும்...”

“கடேசி வரை இருந்து சாப்பிட்டுத்தான் போகணும்...” அவர் தனக்கு திருமண அழைப்பிதழைக் கொடுத்த போது சொன்னதை ஞானசேகரன் நினைவிற்கு கொண்டுவந்தான்.

“நீங்க கட்டாயம் வந்து என்னெக் கௌரவப்படுத்தணும். ரொம்ப எதிர்ப்புக் கிடையில் இந்தக் கலியாணத்தெ நடத்தறேன். சீர்திருத்தக் கலியாணம் இல்லையா?... நம்ம ஆளுங்கல்லாம் வந்து சப்போட் பண்ணாதானே எனக்கு கௌரவம்?...”,

அதை அவன் முழுமையாக

உணர்ந்தே திருமணத்திற்கு வந்திருந்தான். மந்திரம் ஒதாமல் ஹோமப் புகையால் கண்களை அவிக்காமல், நூறு விதமான சடங்குகளையும், சம்பிரதாயங்களையும் நடத்திக் காட்டாமல் செய்யப்படும் திருமணத்தைப் பார்த்து சந்தோஷப்படவே அவன் வந்திருக்கிறான். காலமும் வாழ்க்கை தத்துவமும் மாறி இருப்பதை ஒட்டி, சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் மாற்றம் காண்பது தர்க்க பூர்வமான நிலை என்பதை சாட்சியங்களோடு கண்டறியும் ஆவலே அவனது வருகைக்குக் காரணமாய் இருந்திருக்கிறது. எனவே இந்தத் தாமதத்தை சகித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றே அவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

மேடையில் போடப்பட்டிருந்த சோஃபாவில் வந்து மணமக்கள் உட்கார்ந்து வெகு நேரமாகிறது. அவர்களுக்காக மற்றவர்கள் காத்திருக்கும் வழக்கத்திற்கு மாறாக அவர்கள் மற்றவர்களுக்காக காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மூக்கும் தொண்டையும் கலந்த குரலில் 'கிளிப்பிள்ளை' வாசகங்கள் திரும்பவும் ஒலித்தன.

“விழாத் தலைவர், விழா நாயகர் விரைவிலேயே...”

அவன் முகத்தைச் சுளித்தான். இவன் என்ன விவரம் புரியாதவனாக இருக்கிறான். இந்த விழாவின் நாயகர்கள் மணமகனும் மணமகளும் இல்லையா? மணமக்களை இவன் திரும்பத் திரும்ப ஏன் சிறுமைப் படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான்?

இன்றைய நிகழ்ச்சிக்கு மந்

வாழ்க்கையை அணுகத்தான் நாம் பாதைகளை அமைத்துக் கொண்டோம். ஆனால் பரிதாபம் இதுதான்: பாதைகளை மாற்றக்கூடாது என்ற அறியாமையில் நாம் வாழ்க்கையையே இழந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

—என்.ஆர். தாசன்

திரியே மிக முக்கிய மனிதராக எல்லோராலும் உணரப்பட்டது மாதிரி இருந்தது. இது மணமக்களுக்கு உறுத்தலாக இருந்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் முகங்களில் தென்பட்ட சோர்விற்கு தாமதம் மட்டுமல்ல, இதுவும் காரணமாக இருக்குமோ என ஞானசேகரன் யூகித்தான். மணமகன், மணமகள் என்ற ஸ்தானங்களை இழந்து, கூட்டத்தில் ஒருவராக மாறி வரும் அவலட்சண நிலைமையை தான் உணர்வது போலவே அவர்களும் உணர்ந்திருக்கலாம் என அவன் நினைத்தான்.

பழைய திருமண முறையில் எத்தனையோ குறைபாடுகள் இருந்தாலும் மணமக்கள் முக்கிய மற்றும் போகவில்லை. நடுநாயகமாக அவர்களே இருந்தார்கள். அவர்களைச் சுற்றியே எல்லாக் காரியங்களும் நடந்தன. இன்று...?

“ஐயோ பாவம்” என்று தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டான் ஞானசேகரன்.

இன்னொன்றையும் நினைத்துப் பார்த்த போது அவனது வருத்தம் முன்னிலும் அதிகமாயிற்று. சராசரி மனிதர்கள் திருமணத்தின் போது தானே முக்

கியத்துவம் பெறுகிறார்கள். திருமணத்தைத் தவிர வேறு சந்தர்ப்பங்களிலும் முக்கியத்துவம் பெறுபவர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். எல்லோருக்கும் இது சாத்தியமில்லை. தனித்த ஆற்றலும், அறிவும் அனுபவம் பெறுவதோடு காலடியில் வந்து நிற்கும் வாய்ப்பையும் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தவர்களுக்கே அங்கீகாரம் வந்து சேர்கிறது. இதன் மூலம் முக்கியத்துவம் பெறுபவர்களின் எண்ணிக்கை எவ்வளவு சிறியது! எல்லோருக்கும் எளிதாகக் கிடைக்கும் முக்கியத்துவம்...

“ஐயோ பாவம்” என்று திரும்பவும் நினைத்துக் கொண்டான்.

இப்பொழுது வாசல் பக்கம் பரபரப்புத் தென்பட்டது. ஐந்தாறு பேர் முன்னால் ஓடி ஓடி வழி ஒதுக்கினார்கள். பின்னால் சிறு பரிவாரம் வந்தது. இடையில் ஒரு இளவரசனுக்குரிய கம்பீரத்துடன் மந்திரி வந்து கொண்டிருந்தார்.

மண மக்கள் உட்பட எல்லோரும் எழுந்து நிற்கவே, ஞான சேகரனும் எழுந்து நின்றான்.

“விழா நாயகர், அமைச்சர் வந்துவிட்டார்...” என்று மைக்கில் ‘மூக்கால்’ பேசியவனை மந்திரி சட்டையைப் பிடித்திழுத்துத் திருத்துவார் என ஞானசேகரன் எதிர்பார்த்தான். அப்படி எதுவும் நிகழாத போது அவனுக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது.

இப்பொழுது மைக்கின் முன்னால் புதியவன் வந்து நின்றான். ஆனால் அவன் குரலும்

பேச்சு பாணியும் முன்பு பேசியவனிடமிருந்து துளியும் வேறு படாமல் இருந்தன.

“விழாத் தலைவர், விழா நாயகர், மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களே...” என்று துவங்கி, மேடையிலும் கூட்டத்திலும் இருந்த சிலரை ஒவ்வொருவருக்கும் ‘அன்பிற்கும் ஆசைக்கும் உரிய’ என்ற அடைமொழிகளைச் சேர்த்து பட்டியலிட்டான். கழுத்திலிருந்து காலதைத் தொடும் பிரம்மாண்டமான ரோஜா மாலையை இரண்டு மூன்று பேர்கள் தூக்க முடியாமல் தூக்கி வந்து மந்திரிக்குப் போட்டார்கள். கூட்டத்தில் எழுந்த கர ஒலி மண்டபச் சுவர்களில் அலையாய் மோதியது.

மாலையோடு நின்ற மந்திரியை மணமக்கள் கண்ணிமைக்காமல் பார்ப்பதை ஞானசேகரன் கவனித்தான். தான் இதுவரை அவர்களைப் பற்றி நினைத்து வருவதை அது அங்கீகரிப்பது போல் இருந்தது.

மணமக்களின் பெயர்களைச் சொல்லிவிட்டு, அவர்கள் இந்த நிமிஷத்திலிருந்து வாழ்க்கைத்துணைவர்களாவதாக, மந்திரி கூறினார். விரிவாக தான் பிறகு பேசுவதாகத் தெரிவித்து தாலியை மணமகனிடம் எடுத்துக் கொடுத்தார். தாலி கட்டி முடிந்ததும் மணமக்களிடம் மலர் மாலையை எடுத்துக் கொடுத்தார். மலர் மாலையின் மாற்றிக் கொள்ளப்பட்டன.

வாழ்த்துக் கூறுவதற்கு ஆட்கள் அழைக்கப் பட்டனர்.

வந்த ஒவ்வொருவரும் அங்கிருந்த பஞ்சாயத்துத் தலைவர்,

நம்பிக்கைகளையும், ஒழுக்க முறைகளையும் உருவாக்கிக் கொள்ளாத எந்தச் சமூகமும் வாழ முடியாது. கால மாற்றத் தையொட்டி அவை மாறலாம். ஆனால் முழுக்க முழுக்க அவை அழிந்துபோக அனுமதித்துவிடக் கூடாது. —என் ஆர்.தாசன்

பஞ்சாயத்து யூனியன் சேர்மன், எம். எல். ஏ., எம். பி., டாக்டர், வக்கீல், அத்தனை பேரையும் விளித்து ஒரு பட்டியலைக் கூறினார். போலீசில் 'ரோல் கால்' எடுப்பது போல், பள்ளிக் கூடத்தில் 'அட்டன்டன்ஸ் ரிஜிஸ்டர் வாசிப்பது போல் இருந்தது. ஒவ்வொரு பெயருக்கும் முன்பும் 'அன்புக்கும் ஆசைக்கும் உரிய' அடைமொழி வரத் தவறவில்லை.

ஒருவர் சொன்னதையே இன்னொருவர் திருப்பிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். கேட்டதையே திரும்பக் கேட்பது மாதிரி இருந்தது. ஞானசேகரனுக்கு பேச்சு சலிப்பைத் தந்தது.

கடைசியாக மந்திரி பேச எழுந்தார். அவரது பேச்சு சுருக்கமாக அமைந்து, மணமக்கள் உட்பட எல்லோருக்கும் அழுத்தத்திலிருந்து விடுபட்ட உணர்வைத் தரும் என ஞானசேகரன் நினைத்தது நடக்கவில்லை. சீர்திருத்தத் திருமண வரலாற்றை நீட்டி நெளித்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். திருமணத்திற்கு சம்பந்தமற்ற பல விஷயங்கள் அவர் பேச்சில் வெளிப்பட்டன. இது மாதிரி யான கூட்டங்களில் கூட அரசியலை விலக்கிக் கொள்ள இய

லாது என்பது நிருபணமாகிக் கொண்டிருந்தது.

ஞானசேகரனுக்கு சோர்வு தட்டியது. ரொம்பவும் களைத்துப் போனது மாதிரி இருந்தது.

பக்கத்தில் இருந்தவர்களுளும் பேச்சுத் தொடவில்லை எனத் தெரிந்தது. அவர்கள் நடந்து கொண்டிருந்த கல்யாணத்தைப் பற்றிய முக்கியமான விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் மணப் பெண்ணுக்கு மிகவும் நெருங்கியவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பது அவர்களின் பேச்சிலிருந்து தெரிந்தது. ஞானசேகரனின் பார்வை மேடை மீது இருந்தாலும், காதுகள் பக்கத்துப் பேச்சுகளைப் பதிவு செய்தபடி இருந்தன.

"பெண்ணுக்கு நகையா இருபத்தஞ்சு பவுன் போட்டிருக்காங்க. கையிலே ரொக்கமா பத்தாயிரம், மாப்பிள்ளைக்கு ஒரு பவுன்ல மோதிரமும், மூணு பவுன்ல செயினும் போட்டிருக்காங்க. இதுக்கு மேலே வெள்ளிப் பாத்திரம், எவர் சில்வர், பித்தளைப் பாத்திரங்கள்."

"மிக்சி, க்ரைண்டர் கூட தர்றதாப் பேச்சாம்..."

"கேள்விப் பட்டேன்..."

"இதுக்குப் பேரு சீர்திருத்தக் கல்யாணம்..."

"இன்னொன்றையும் கேட்டீங்கன்னா, அடச்சேன்னு போயிரும்."

இப்பொழுது ஞானசேகரன் கண்களையும் காதுகளையும் ஒரு சேர பக்கத்தில் திருப்பி வைத்துக் கொண்டான்.

"ரெண்டு நாளைக்கு முந்தியே நல்ல நேரம் பார்த்து,

ஐயரெ வச்சு, வழக்கமான
சடங்கு சாங்கியங்களை எல்
லாம் செய்து முடிச்சுட்டாங்க.
இப்ப நடக்குறது சும்மா ஒப்
புக்கு... பேருக்கு..."

"அடப்பாவிங்களா..."

ஞானசேகரனுக்கும் அவர்
சொன்னதையே திருப்பிச்
சொல்லத் தோன்றியது.

அவனுக்கு பற்றிக் கொண்டு
வந்தது.

"இது என்ன வேஷம்? இது
என்ன கூத்து? இது ஒரு
மோசடி இல்லையா?..."

இதற்கான காரணத்தை
யோசித்துப் பார்த்தான். புதிய
திருமண முறைகளுக்குள்ள
கவர்ச்சியும், விளம்பரமும் அவர்
களுக்கு வேண்டி இருக்கிறது.
பழைய முறைகளையும் விட்டு
விடும் மனோ பலமும் இல்லை.
விளைவு...? இரண்டிலும் காலை
விட்டுக் கொண்டு, இரண்டையும்
அசிங்கப் படுத்திக் கொண்டு...

"ஆத்மார்த்தமான ஈடுபாடு
எந்த ஒன்றிலும் இல்லாம இருப்
பதால் வற்ற சங்கடங்களா
இதெல்லாம்?..."

உன்னதமான விஷயங்க
ளும், அவற்றை வெளிப்படுத்தும்
சொற்களும் அர்த்தம் இழந்து
கொச்சைகளால் குறுகிப் போன
அவலத்தை அவன் நேரிடையா
கக் காண்பது மாதிரி உணர்ந்
தான்.

மாப்பிள்ளையின் தகப்பன்
இப்பொழுது தன் முன்னே வந்
தால் நாக்கை பிடுங்குகிறமாதிரி
நாலு வார்த்தை கேட்க வேண்
டும் போல் ஆத்திரம் வந்தது.

"போங்கடா போக்கத்த
பசங்களா. நீங்களும் ஒங்க கல்
யாணமும்," என்று எதை

மௌனம் பதனப்படுத்தப்பட்ட
இரைச்சல்; சுத்திகரிக்கப்பட்ட
கூச்சல்; ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட
ஒசை. —என்.ஆர்.தாசன்

எதையோ உதறி எறிந்துவிட்டு
ஒட வேண்டும் போல் இருந்தது.

ஆயினும் அவன் எதையும்
செய்ய முடியாமல் உட்கார்ந்தி
ருந்தான்.

மந்திரி பேச்சை முடிப்ப
தாக இல்லை.

மணமக்கள் மிகவும்
சோர்ந்து காணப்பட்டார்கள்.

இப்பொழுதுள்ள மனநிலை
யில் மணமக்கள் அதிகமாக
அலட்சியப் படுத்தப்பட்டவர்க
ளாக, ஒதுக்கப்பட்டவர்களாக,
முக்கியம் இழந்தவர்களாக ஞான
சேகரனுக்குத் தெரிந்தார்கள்.

மந்திரி பேச்சை நிறுத்தி
விட்டுப் புறப்பட்டுப் போன பின்
புதான் மணமக்கள் முக்கியத்து
வம் பெற முடியுமோ?" என
அவன் நினைத்துப் பார்த்தான்.

ஒரு கொடுமை முடிந்து
போவதை எதிர்பார்க்கும் ஆவ
லுடன் மந்திரியின் வாய் மூடப்
போவதை அவன் எதிர்பார்த்துக்
கொண்டிருந்தான்.

சாப்பிடுவதற்காக ஞான
சேகரனை கூப்பிட்டார்கள்.
அவன் வேண்டா வெறுப்புடன்
மாடி ஏறிப் போனான்.

இலையில் இனிப்புப் பண்
டங்கள் பறிமாறப்பட்டிருந்தன.
எதைஎதையோ யோசித்தபடி
ஒன்றை எடுத்து வாயில் வைத்
துக் கடித்தான்.

அது கசப்பது மாதிரி
இருந்தது. ●

ஞானத் தேடல்

வல்லிக்கண்ணன்

‘வாழ்க்கையை அதன் சூட்டோடும் குளிரோடும் வெளிப்படுத்தும்’ ஆசையோடு எழுத்து முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தவர் என் ஆர். தாசன்.

‘காலத்தையும் காலத்து வாழ்வையும் சொல்வதுதான் நான் குறித்துக் கொண்ட இலக்கு’ எனக் கூறும் தாசன், வாழ்க்கை ஏற்படுத்தும் உணர்வுகளையும் நினைப்புகளையும் அவற்றால் எழும் சிந்தனைகளையும் எழுத்தில் பதிவு செய்வதில் மனநிறைவு கண்டார் என்று சொல்லலாம்.

இவ்வாறு பதிவு செய்வதற்கு இலக்கியத்தின் பல வடிவங்களையும் அவர் கையாண்டார். அவற்றில் நல்ல வெற்றியும் கண்டார். சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரை, வசன கவிதை எனக் கருதப்பட வேண்டிய சொற்கோலம் முதலியவற்றில் தாசன் தனது திறமையை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

என். ஆர். தாசன் இயல்பினால் ஒரு கவிஞர். ஆழ்ந்த சிந்தனையாளர். அன்றாடச் சாதாரண நிகழ்ச்சிகள் மற்றும் சகஜமாகப் பார்வையில் படுகிற சர்வசாதாரணப் பொருள்களிலிருந்துகூட உன்னதமான தத்துவ சிந்தனைகளை வளர்க்கும் கூரிய அறிவு பெற்றவர். அன்பு உள்ளமும் நட்புணர்வும், மனித நேயமும் கொண்டவர். இவற்றுக் கெல்லாம் மேலாக, ஒரு ஞானியின் பற்றற்ற தன்மையை இதய ஆழத்தில் வளர்த்து வந்தவர்.

இது குறித்து தாசனின் வாக்கு மூலம் கவனத்தில் கொள்ளத் தக்கது:

‘இலக்கியம் என்றால் என்ன?

இதய வெளிப்பாடுதானே.

என் எழுத்துக்களை பரிசோதனைக்கு உட்படுத்திக் கொள்கிறேன்.

என் இதயத்தை இவை வெளிப்படுத்துகின்றனவா?

ஆம்.

எனது பதினேழு - பதினெட்டாவது வயதிலேயே வாழ்க்கையைத் துறந்து தேசாந்திரியாக அலைய ஆசைப்பட்டேன்.

சந்நியாசி எனக்கு ஆதர்ச புருஷனாகத் தெரிந்தான்.

அவன்—புற்றீசலாக இன்று அலையும் போலிச் சாமியார்

அல்ல.

சோற்றுக்காகவே வீதிக்கு வந்துவிட்ட பண்டார பரதேசியும் அல்ல.

ஞானத் தேடலுக்காகத் தன்னை உருக்கிக்கொண்டவன். ஆத்ம அர்ப்பணமாய், சத்ய யக்ஞமாய், ஆன்ம யோகமாய் வாழ்வைக் கண்டவன் அவன்.

கற்பூரமாய் எரிந்துவிட்டு, எச்சங்களைக்கூட விட்டுச் செல்ல விரும்பாதவன்.

எனினும், எனது அன்றைய மயக்கங்களைத் திராவிட இயக்கச் சிந்தனைகளும், அதன் பின் அறிந்துகொண்ட மார்க்சிய தத்துவங்களும் விலக்கி வைத்தன.'

இப்படி ஒரு அறிவுத் தெளிவை (ஞானத்தை) அவர் பெற்றிருந்ததினால்தான், தனது ஆற்றலுக்கும் உழைப்புக்கும் சாதனைகளுக்கும் உரிய கவனிப்பும் அங்கீகாரமும் எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் - பத்திரிகை உலகத்தில், வாசகர் உலகில், தனக்குக் கிடைக்காது போயினும், தாசன் எதையும் பொருட்படுத்தாமல், தனக்குத் தோன்றியதை தன் விருப்பம் போல் எழுதிக் கொண்டிருந்தார்; அதிலேயே ஆத்ம திருப்தி கண்டார்.

அவரது அறிவும், சிந்தனையும், விழிப்புடன் வாழ்க்கை பற்றிய உண்மைகளைக் கண்ணோடும் தாகத்துடன் இடையறாத ஒரு தேடலில் ஈடுபட்டிருந்தது. இதை அவரது எழுத்துக்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

இது பற்றி தாசன் குறிப்பிடுகிற இடத்திலும் ஒரு ஞானியின் இதய ஒலியே வெளிப்படுகிறது. அவர் சொல்கிறார்:

‘நான் மகானோ மாமனிதனோ அல்ல; சராசரி ஜீவி.

நல்லவற்றிலிருந்து உன்னதமான நல்லவற்றையும், தீயவற்றிலிருந்து நல்லவற்றையும் தேடித் திரிந்திருக்கிறேன். ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றிற்குப் போகும் இயங்கியல் சதா முனைப்புக் காட்டி வந்திருக்கிறது.

இருளிலிருந்து ஒளிக்குச் செல்வதற்கும், வறண்ட பாலை யிலிருந்து நதி தீரம் பயணிக்கவும்,

அசிங்கங்களை நீராடல் மூலம் நிக்கிக்கொள்ளவும்,

என்னுள் முயற்சிகள் தொடர்ந்து நீகழ்ந்துகொண்டே இருந்திருக்கின்றன.’

சாதனைகளுக்கு மேல் சாதனைகள் நிகழ்த்த— எட்டிய சிகரங்களை விட்டுவிட்டு மேலும் உயர்ந்த சிகரத்தைத் தொட்டுப் பிடிக்க— வேண்டும் என்பதே தாசனின் இதய தாகமாக இருந்தது. இதையும் அவரது எழுத்திலிருந்து புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

எனது ஆசை எல்லைகளை எட்டிவிடக் கூடாது.

இலக்குகள் அடையக் கூடாதவையாக இருக்க வேண்டும். சிகரம் முடிவற்று உயர்ந்து போக வேண்டும்.

மிகச் சிறந்ததைப் படைந்துவிட்டேன் என்றால், அதன் பிறகு என் பேனாவுக்கு என்ன வேலை?

எழுத முடிந்த கடைசிக் கணம் வரை என்னுள் இது இருக்க வேண்டும்.

எனது மிகச் சிறந்த படைப்பு இதுவரை எழுதியவற்றில் இல்லை. இனி எழுத இருப்பதிலேயே இருக்கிறது.'

நிச்சயமாக என்.ஆர்.தாசன் இதுவரை தந்துள்ளவற்றை விட மிகச் சிறந்த படைப்புகளை ஆக்கி வழங்கக் கூடியவர்தான். ஞானச் சுரங்கங்களான அவரது 'சொற்கோலங்கள்' இந்த நம்பிக்கையை அளித்தவாறு மிளர்கின்றன.

ஆனால் காலம் அவருக்கு அதற்கான வாய்ப்பை அளிக்க வில்லை. மரணம் மிக அவசரமாக ஒரு உன்னதமான ஆத்மாவின் ஞானத் தேடலைச் சிதைத்துவிட்டது.

இது வேதனைக்குரிய விஷயம்தான்.

PRESS & REGULATION OF BOOKS ACT

Registration of Newspapers (Central) Rules, 1967.
FORM IV (SEE RULE 8) Statement about ownership & other
Particulars about Newspaper KAVITHAASARAN

1. Place of Publication:	580, T.H. Road, Madras-21
2. Periodicity of its Publication:	Monthly
3. Printer's Name:	Mrs Kavithasaran
Nationality:	Indian
Address:	31, T K S Nagar, Madras-19
4. Publisher's Name:	Kavithasaran
Nationality:	Indian
Address:	31, T K S Nagar, Madras-19
5. Editor's Name:	Kavithasaran
Nationality:	Indian
Address:	31, T K S Nagar, Madras-19
6. Name & address of Individuals who own the Newspaper:	1) Kavithasaran, 31, T K S Nagar, Madras-19
2) Mrs. Kavithasaran, 31, T K S Nagar, Madras-19

I, KAVITHAASARAN hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Dated: 1-3-1994

Signature of Publisher
(Sd) KAVITHAASARAN

என்.ஆ. தாசனின் சொற்கோலங்கள்

1

வேலிகளைத் தாண்டிவிட முடியும்.

சுற்றுச் சுவர்களை

ஏறிக் குதித்துவிட முடியும்.

இரும்புக் கதவுகளைத்

தள்ளிக்கொண்டு வந்துவிடலாம்.

இவை தடுப்பதற்கான சமிக்ஞைகளே;

முழுக்க முழுக்க தடுப்புகள் அல்ல.

சமிக்ஞைகளைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

புரியாமல் மீறும்போது

தண்டனைகளைப் பெறுவது நிச்சயமாகிறது.

இந்த சமிக்ஞைகள் நியாயத்தைத் தழுவி

நிற்கிற வரைதான் இந்த நிலை.

அதற்கு எதிராக

அவை அநியாயத்தை அணைக்கையில்

தடுப்புகள் மீறப்படுமானால்...

மீறுபவன் துவக்க தண்டனையைப் பெறுவான்.

ஆனால் கடைசியில்,

தண்டனையைக் கொடுப்பவன்

பன்மடங்கு தண்டனையைப் பெறுவான்.

ஆயினும்...இவை

முழுக்க முழுக்கத் தடுப்புகள் அல்ல.

தடுப்பிற்கான சமிக்ஞைகளே.

2

நான் அகந்தை உள்ளவனாகவும்,

கர்வம் பிடித்தவனாகவும்,

இருப்பதாகக் கூறுகிறீர்கள்.

உண்மைதான்.

உண்மையை ஏன் மறுப்பிற்குள்ளாக்க வேண்டும்?

ஆனால் இந்த நிலைமையை உண்டாக்கியது யார்?

நீங்கள் இல்லையா?

முதலில் உரசிப் பார்த்தது நீங்கள்.

நான் மோதியது பிறகுதான்.
நீங்கள் ஒரு கல்லை எறிந்து பார்த்தீர்கள்.
நான் பத்து கற்களைக்
கையில் எடுத்தேன்.
முகத்தில் தீக்கங்கை
நீங்கள் காட்டியதும்தான்,
நான் கொள்ளிக்கட்டையைக்
காட்ட நேரிட்டது.
நெகிழ்ச்சியுடன் முகத்தில்
ஒரு மலரைக் காட்டுங்கள்.

நான் நூறு மலர்களைக் காட்டுகிறேன்.
துவக்குவது நீங்கள்.
துவக்கியதை நான் தொடரமட்டுமே செய்கிறேன்.
சப்திப்பது நீங்கள்.
எதிரொலிப்பது மட்டுமே நான் செய்வது.
குற்றங்கள் மறுபுறத்தில் இருப்பதாக
நினைக்க வேண்டாம்.
உங்கள் எல்லைக்குள்ளேயே அவை
மறைந்து கிடப்பதை தேடிக் காணுங்கள்.
அப்பொழுது நீங்கள் தேவாலயத்தில் நிற்பதாகவும்,
மற்றவர்கள் பிசாசு அலையும்
பாழ் மண்டபத்தில் நிற்பதாகவும்,
கருதுகிற பிரமைகள் கலைந்தோடும்.

3

நான் எரிச்சலுடன் பேசியது
உன்னை வருத்தியதாகக் கூறினாய்.
என்னையும் அது வருத்தாமல் இல்லை.
இன்னும் சொல்லப் போனால்,
என்னைத்தான் முதலில் வருத்தியது.
உன்னை வருத்தியது
இரண்டாவதாகத்தான்.
கூர்மை மழுங்கிய பின்பே
உன்னைத் தீண்டியது.
இது நெருப்பு.

கவிதாசரண்

இருந்த இடத்தைத்தான் முதலில் சுடும்.
விழுந்த இடத்தில் பிறகுதான்.
அக்னியை நான் தாங்கி இருந்தேன்.
அதன் தகிப்பு பொறுக்க முடியாத போது
ஒரு பகுதியை உன் மேல் எறிந்தேன்.
அக்னியைத் தோற்றுவித்ததே நீதானே.
நான் அனுபவிக்கும் போது,
நீ அனுபவிக்கக் கூடாதா?
அனுபவித்தால்தானே
அதன் கடுமை புரியும்.
நீ புரிந்து கொள்.
அதனால் அக்னியைத் தோற்றுவிப்பதை
நிறுத்துவாயல்லவா?
நீ நிறுத்து.
எரிச்சலும் கோபமும் நெருப்பாகி
உன் மேல் விழுவதும் நிற்கும்.

4

இந்த இடம் பொட்டலாகவே கிடந்தது.
ஒரு மழை கீழிறங்கியதும்,
புல் முளைத்து பசுமை காட்டியது.
பெயர் தெரியாத செடிகள் எல்லாம்
முளைத்து சிலிர்த்தன.
இவை இதுவரை எங்கிருந்தன?
கண்ணுக்குத் தெரியாதவற்றை,
ஒரு மழை கண்முன் பசுமைப்படுத்தி
ஜீவிதம் தரும்பக் காட்டியது.
ஆமாம்; இந்த மனம் வெறுப்புற்றுக் கிடக்கிறதே
என்று வருந்த வேண்டாம்.
எத்தனையோ வித்துக்களும், ஆதார வேர்களும்,
இங்கே மறைந்து கிடக்கலாம்.
அவை இப்பொழுது புலனாகாமல் போகலாம்.
ஒரு மழை வரட்டும்.
அவை 'சில்'லென்று வெளிப்படையாகவே தெரியும்.
ஒரு சந்தர்ப்ப மழைக்காக நாம் காத்திருப்போம்.

5

உங்கள் கதைகளையே
சொல்லிக்கொண்டிருக்காதீர்கள்.
என்னிடமும் கதைகள் இருக்கின்றன.
வாயை மட்டும் திறந்து
கொண்டிருக்காதீர்கள்.
காதுகளையும் திறந்து வையுங்கள்.
வருவதற்கு இருக்கும் பாதை
போவதற்கும் இருக்கட்டும்.
கேட்கிறவனே கேட்கப் படுகிறான்.

6

குழந்தையாக இருந்தபோது
மண்ணில் விளையாட ஆசை ஆசையாக இருந்தது.
குறுமணலாக இருந்துவிட்டால்
அந்த சந்தோஷத்திற்கு அளவே இருந்ததில்லை.
அதன் பின்?... நான் வளர்ந்தபோது.
மண்மீது ஆசை வளர்ந்தது.
இப்பொழுது விளையாடுவதற்காக அல்ல.
வீடுகட்டித் தங்கவும்
விளைச்சலைக் கண்டு பயனடையவும்.
கடைசியில்...
மண்மீது காட்டிய காதலுக்கு
மண் நன்றி செலுத்த வேண்டாமா?
மண்ணை நான் விரும்பியதற்குப் பதிலாக
மண் இப்பொழுது என்னை விரும்புகிறது.
நான் விருப்பம் காட்டாது ஒடி ஒடிப் போகலாம்.
ஆனால் விரும்பாமல் பெறும்
இந்த மண்தான் சாஸ்வதமானது.
அழுகி நாறப்போகும் இந்தச் சடலத்தை
மூடி மறைத்து ஒரு கௌரவமான
முடிவைத் தரப்போவது இதுதான்.
மண்ணை நான் விரும்பியதற்கு
மண் இன்று என்னை விரும்புவது
நன்றி கூறுவதாக ஏன் எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது?

வேரைத் தாங்கிய விழுதாய்...

இரம. கண்ணப்பன்

போட்டியும் பொறாமையும் மிகுந்த இன்றைய பெரும்பான்மையான எழுத்தாளர்களுக்கு நடுவே, எவ்விதச் சலனமுமின்றி ஒற்றை விளக்காகச் சுடர் விட்டுக் கொண்டிருந்த எனது நண்பர் திரு என். ஆர். தாசனை காலம் தன்னோடு இணைத்துக் கொண்டுவிட்டது.

இறந்த காலத்தை நான் மட்டுமே அசை போட்டுப் பார்க்கும் படி காலம் கடுமையாகத் தண்டித்துவிட்டது.

1961ஆம் ஆண்டு ஆயிரம் விளக்கு பீட்டர்ஸ் சாலையில் ஆரம்பமான எங்கள் சந்திப்பு 1994ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாத இறுதியில் குரோம்பேட்டை அஸ்தினாபுரத்தில் முடிந்துவிட்டது.

எனது நண்பர் திரு ஆர். எஸ். பாண்டியன் தமிழ்த் தேசியக் கட்சியின் சார்பில் நடத்திக் கொண்டிருந்த 'விடிவெள்ளி' நாளிதழில் ஞாயிற்றுக் கிழமை இரண்டு பக்கம் இலக்கியத்துக்காக ஒதுக்குவார். ஒரு சிறுகதையும் ஒரு இலக்கியக் கட்டுரையும் வெளியிடுவார். அதில் நானும் தாசனும் மாறி மாறிச் சிறுகதைகள் எழுதி வந்தோம். அங்குதான் தாசன் எனக்கு அறிமுகமானார்.

என். ஆர். தாசனும் ஆர். எஸ். பாண்டியனும் ஒரே ஊரைச் சார்ந்தவர்கள். பள்ளித் தோழர்கள். பாண்டியன் தான் தாசனை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தவர்.

சின்னச் சின்ன வார்த்தைகளைக் கொண்டு தாசன் எழுதி வந்த சிறுகதைகள் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்தன. பிற்காலத்தில் எங்கள் நட்பு வளர்வதற்கு இந்த நடையே அடிநாதமாக அமைந்தது.

அப்போது கவிஞர் நடத்தி வந்த 'தென்றல்' இதழில் உதவி ஆசிரியராக நான் பணியாற்றினேன். அந்த ஆண்டு பொங்கல் மலர் தயாரிக்கும் பொறுப்பு என்னிடம் வந்தது. அந்த மலருக்கு கதை ஒன்று எழுதித் தரும்படி கேட்டு தாசனுக்குக் கடிதம் எழுதினேன்.

திருமணம் ஆகாமல், அப்போது எல்லீஸ் சாலையில் ஒரு லாட்ஜில் வாடகை அறையில் உடன் பணியாற்றும் நண்பருடன் தங்கியிருந்தார்.

அங்கு நேரிலும் சென்று கடிதம் எழுதியிருக்கும் செய்தியைக் கூறி கதை வேண்டும் என்று கேட்டேன்.

இனிய சுபாவமுடைய தாசன், "எனக்கு கடிதம் எழுதியும்

நேரிலும் வந்து கதை தரும்படி கேட்கும் முதல் பத்திரிகையாளர் நீங்கள் தான்” என்று ஆச்சரியமாகக் கூறினார்.

இவ்வாறுதான் எங்கள் நட்பு துளிர்ந்தது.

எனக்கும் அப்போது திருமணம் ஆகியிருக்கவில்லை. கவிஞர் கண்ணதாசன் இல்லத்தில் தங்கியிருந்தேன்.

தென்றல் நடந்து கொண்டிருந்த வரையில் வார ஓய்வு நாளில் நான் அவரைச் சந்திப்பேன்; அல்லது அவர் வந்து என்னைச் சந்திப்பார்.

நான் அவரைச் சந்திக்கச் செல்லும் சமயங்களிலெல்லாம் தாசன் ஓய்வாகப் படுத்திருந்தார் என்று கண்டதே இல்லை: ஒன்று எழுதிக் கொண்டிருப்பார்; அல்லது படித்துக் கொண்டிருப்பார்.

அந்தக் காலத்தில் அவருக்குச் சந்திக்க எழுத்தாள நண்பர்கள் என்பவர்கள் ஆர். எஸ். பாண்டியனும் நானும்.

1962இல் தென்றல் நின்றதன் பிறகு ‘தென்றல் திரை’ நாளிதழ் துவக்கப்பட்டது. அதில் இலக்கியப் பகுதி துவக்கப்பட்ட போது, அந்தப் பொறுப்பை நான் ஏற்றுக் கொண்டேன். சுமார் மூன்று மாத காலமே அந்தப் பொறுப்பில் இருந்தேன். அப்போதும் நான் தாசனை அந்தப் பகுதியில் சிறுகதைகள் எழுதச் செய்தேன்.

என் மேல் தாசனுக்கு ஒரு குறையுண்டு. அது நான் எதுவும் எழுதுவதில்லை என்பதுதான்.

“என்னை எழுது, எழுது என்று சொல்லிவிட்டு, நீங்கள் எழுதாமல் இருப்பது சரியில்லை. திறமை வீணாகிப் போகும்,” என்று பலமுறை என்னைக் கடிந்து கொண்டதன் விளைவாகவே மீண்டும் நான் எழுதத் தொடங்கினேன்.

அது ஒரு குறுநாவல் தொடர். இறுதி நேர அச்சக அவசரத்திற்கே எழுதிப் பழக்கப்பட்ட நான் அந்தத் தொடரையும் அவ்வாறே எழுதினேன்.

ஒவ்வொரு வாரமும் தொடரைப் படித்துவிட்டு குறை நிறைகளை இதமாக எடுத்துரைப்பார். திருத்தங்கள் சொல்வார். மனதாரப் பாராட்டுவார்.

இந்தத் தொடருக்கு தலைப்பெழுதச் சென்ற போதுதான் ஒவியர் அழகேசன் எனக்குப் பழக்கமானார்; எங்களது நண்பரானார்.

ஒவ்வொருவராக நாங்கள் மூவரும் இணைந்தது எங்களது பருங்கால வளர்ச்சியாக அமைந்தது.

1962க்குப் பிறகு முழுவதும் நான் எழுதுவதையே நிறுத்

கவிதாசரண்

திவிட்டு, சிதறிக் கிடந்த கவிஞரின் எழுத்துக்களை யெல்லாம் திரட்டித் தொகுக்கும் பணியில் என்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருந்தேன். அப்போதும் தாசன் என்னைச் சந்திக்க வருவார்.

தி. மு. கழகத்தின் அனுதாபியாகவும், அதன் தலைவர் திரு சி. என். அண்ணாதுரையிடம் அளவு கடந்த பற்றுதலுடையவராகவும் இருந்த தாசன் 'திராவிட நாடு' இதழில் எழுதினார் என்றாலும் அதன் கொள்கைகளை - அதன் பாதிப்புகளைத் தன் எழுத்துகளில் காட்டியதில்லை. அதுமட்டுமல்ல; அந்தக் காலங்களில் தி. மு. கழகத் தொடர்புடைய இரண்டே பத்திரிகைகளில்தான் அவர் எழுதினார். அதுவும் கண்ணதாசன் ஆசிரியராக இருந்த இதழ்கள்.

அதன் பிறகு காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் 'நவசக்தி' நாளிதழோடு எங்களுக்கு தொடர்பு ஏற்பட்டபோது, அந்த இதழ் தனது துணை இதழாக நடத்திய 'சாமான்யன்' என்ற வார இதழில் சிறுகதைகளும், சொற்கோலங்களும் அவ்வப்போது எழுதிவந்தார். பெரிய பத்திரிகைகள் என்று கருதப்படுகின்ற எதிலும் தாசன் எழுத முயன்றதில்லை. அவற்றை அணுகியதில்லை.

1968 இல் 'கண்ணதாசன் - மாத இதழ்' துவக்கப்பட்ட போது அதன் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்ட நான் அதன் 160 பக்க கனத்தை தாங்க முடியாதவனாகக் குழம்பித் தவித்தேன். எழுத்தாளர்கள் யாரையும் நான் அறிந்திருக்கவில்லை. எனக்குப் பிடித்தமான சில எழுத்தாளர்களும் நான் கேட்டால் எழுதுவார்களா என்ற சந்தேகமும் என்னுள் இருந்தது.

இந்த நிலையில் 'கண்ணதாசன்' இதழுக்கு முதன் முதலாக கதை தரும்படி கேட்கச் சென்றது தாசனிடம்தான்.

என்னைப் பார்த்ததுமே எனது குழப்பநிலை அவருக்குப் புரிந்திருக்க வேண்டும்.

கதை தந்தார். துணுக்குகள் தந்தார். இதழ் தயாராகிய போது தினமும் மாலை அலுவலகம் முடிந்ததும் வந்து எனக்கு உதவினார்; உற்சாகப் படுத்தினார்.

பிறமொழிக் கவிதைகளை மொழி பெயர்த்துப் பெட்டிச் செய்தி களாக வெளியிட வேண்டுமென நான் விரும்பியதை மனமுவந்து ஏற்று அற்புதமாகச் செய்து கொடுத்தார். அதற்காக புத்தகங்களைத் தேடியலைந்து அவர் பட்ட சிரமம் கொஞ்சமல்ல.

வாசகர் வட்டம் வளர வளர இதழின் தீவிரத் தன்மையும் வளர்ந்தது.

என். ஆர். தாசன் என்ற பெயரில் மட்டுமல்லாது 'என்னார்தா' 'பத்மன்' என்ற புனை பெயர்களிலும் தாசனின் எழுத்துகளை வெளியிட்டு வந்தேன்.

'யார் இந்த என். ஆர். தாசன்?' என்று வாசகர்களே வியந்து நோக்கும் அளவு அவர் தன்னை உயர்த்திக் கொண்டார்.

‘கடிதம்’ வார இதழாக நடந்த போது மார்க்ஸியம் குறித்த ஆங்கிலக் கட்டுரை ஒன்றை தாசனைக் கொண்டு மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டேன். அதன் வாயிலாக அவர் முற்போக்கு எழுத்தாளராக மாற்றமடைந்தார்.

‘கடிதம்’ இதழில் தொடராக கவிஞர் எழுதிவந்த ‘புஷ்ப மாலிகா’ தொடர் முடிந்ததும் அதற்கு தாசன் எழுதிய விமர்சனம் கண்ணதாசன் சுயதரிசனத்தையே வெளிக் காட்டுவதாக அமைந்தது.

அதைப் படித்துப் பார்த்த கவிஞரே வியந்தார். அப்போது அச்சாகிக் கொண்டிருந்த தனது ‘புஷ்பமாலி’காவில் அதனைச் சேர்த்தார்.

அப்போதே தாசனைப் பார்க்க வேண்டும் என்று கவிஞர் விரும்பினார்.

சுமார் இரண்டு மணி நேரம் இருவரும் சந்தித்து உரையாடினார்கள்.

நின்று நின்று, மூன்று முறை ‘கண்ணதாசன்’ இதழ் துவக்கப்பட்டு, அதிலிருந்து நான் விலகுகிற வரையிலும் என்னோடு தாசன் இணைந்து பணியாற்றியதை எண்ணிப் பார்க்கும் போது நான் இதயம் விம்முகிறது.

நான் இருந்தவரை தாசன் எழுத்து இடம் பெறாமல் ‘கண்ணதாசன் இதழ்’ வெளி வந்ததே இல்லை.

அவரது நாவல் ஒன்றை தொடராக வெளியிட்டேன். அதே போல் இரண்டு சொற்கோலங்களையும் வெளியிட்டேன். இவை எழுதிய மரபைத் தோற்றுவித்து வரலாறு படைத்தன.

அரசாங்க ஊழியராகப் பணிபுரிந்து, படிப்படியாக உயர்ந்து உய்வு பெற்ற அதிகாரி திரு. தாசன். அதிகாரியாக இருந்தும் கன் கரங்களை கறை படுத்திக் கொள்ளாத மனிதாபிமானி. மகத்தான மனிதருள் ஒருவர்.

‘நினைவுகளே... நினைவுகளே...’ என்று மனது தவிக்கிறது.

‘பந்தங்களும் பதக்கங்களும் அறுந்து போகலாம்; ஆனால் அன்பு அறுந்து போகும் ஒன்றா?’ என்று கவிஞர் கேட்பது சத்திமாய்த் தெரிகிறது.

‘ஓசையின் உருவம் மொழி என்றால் அந்த மொழி இருக்கின் வரை என். ஆர். தாசனும் இருப்பார்’ என்றே கண்ணீரைத் தடைத்துக் கொள்ளத் தோன்றுகிறது...

என்.ஆர். தாசனின் காவிய நுடை

எழுத்தாளர் என். ஆர். தாசன் அடிப்படையில் அழகை ஆராதிக்கும் கவி உள்ளம் பெற்றவர்; வாழ்க்கையின் உண்மையை தேடிக்காண முயன்ற தத்துவதரிசி. அவர் அறிந்த அனுபவங்களையும் கண்ணொர்ந்த உண்மைகளையும் பல்வேறு எழுத்து வடிவங்களில் பதிவு செய்த படைப்பாளி. வாழ்க்கையின் யதார்த்தங்களை எழுத்தாக்கிய தாசன் சுலபப் புகழ் பெறலாமே என்று சுவாரஸ்யங்களை இலக்கியத்தில் சேர்க்க ஆசைப்பட்டதில்லை.

‘சுவாரஸ்யங்கள் இலக்கியத்திற்குத் தேவை என்பதில் எனக்கு உடன்பாடுண்டு. மலிவான வழிமுறைகளை நான் வெறுக்கிறேன்.

இந்த சுவாரஸ்யத்தைப் பெற்றுத்தர வேறு சந்திதானங்களிலேயே நான் போய் நிற்கிறேன்.

உணர்ச்சிகளாலும், நினைவுகளாலும், இவை கலவையிட்டு வார்ப்புப் பெறும் வித்தியாசமான நடையாலும் இந்த சுவாரஸ்யத்தைத் தோற்றுவிக்க முடியும் என்பது எனது நம்பிக்கை.’

இவ்வாறு தாசன் ‘எனது பார்வைகள்’ என்று ‘இங்கிருப்பதும் அதுதான்’ என்ற நாவலின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

அவருடைய அந்த நம்பிக்கையின் வெளிப்பாடுகளாக விளங்குகின்றன தாசன் கதைகளிலும், நாவல்களிலும் கலந்துள்ள வர்ணனைகளும் நினைவோட்டங்களும் பிறவும்.

இங்கு தொடுத்துத் தந்துள்ள வர்ணனைகள் இதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு ஆகும். தாசனின் ‘அவளைப் பற்றியும் அவனைப் பற்றியும்’ என்ற நாவலில் இவை இடம் பெற்றுள்ளன:

வர்ணனை :

வீட்டுத் திண்ணையில் வழக்கம் போல் அவன் படுத்திருந்தான். எதிர் வீட்டுக் கொல்லையிலிருந்த வேப்பமரக் கிளையினூடே மறைந்தும், மறையாமலும் தெரிந்த நிலவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். தழைகள் அசைந்து அசைந்து நிலவிற்கு சாமரம் வீசின. பின் நிலவின் பாலாபிஷேகக் குஞ்சுமையில் சுற்றுப்புறம் புல்லரித்துப் போய் நின்றது.

பெண்ணின் நிர்வாண ரம்மியத்தை முதல் முதலாக தரிசித்த ஒரு ஆணின் பரவசம்,

புராதனக் கோயிலின் எதிரில் நிற்கும் போது ஏற்படும் பக்தி நெகிழ்ச்சி,

மலை விட்டுக் கீழிறங்கும் நீர் பிரவாகத்தைக் காணும் மெய் சிலிர்ப்பு,

அதில் இருந்தது.

அவனது அனுபவங்கள் மிகவும் ஆழமானவை.

இந்த அமைதியில் அமிழ்ந்து ஊறிப் போன இரவுகள் என்றும் மதுப்புட்டிகளாக அவனுக்கு இருந்திருக்கின்றன.

மந்திரவாதியின் வசிய சக்தியும்,

மகா யோகியின் ஞானப் பார்வையும்,

அவதார புருஷனின் மோகனப் புன்னகையும்,

அதில் இருக்கக் கண்டிருக்கிறான்.

இரவு நேரத்தில் சிறு நீர் கழிப்பதற்காக எழும் போது, முழங்கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு, வெளிச்சமிட்ட வானத்தையும், வெளிச்சமே பூமியில் சமுத்ரமாகத் தேங்கித் தளும்புவதையும் பார்த்தபடி, நேரம் கரைவது தெரியாது இருந்திருக்கிறான்.

பூமிக்கும் ஆகாயத்திற்குமாக உயர்ந்து இறங்கி உருளும் அவனது உணர்வுகள்.

நின்று உச்சத்தில் ஆடும் பம்பரத்தின் நிச்சலனமான மோனமும்,

காதருகில் வந்து செல்லமாக சப்தமின்றிச் செய்யும் கிசுகிசுப்பும்,

ஆழ்ந்த உள்ளுணர்வுடன் எதற்கோ காத்திருக்கும் பாவனையும்,

அவனுக்கு ரொம்பவும் பிடிக்கும்.

வேப்ப மரத்தடியில் பள்ளிக் குழந்தைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

அதிக உயரமில்லாத மரம். ஆனால் அடி பருத்திருந்தது. கிளைகள் நெருக்கமாகவும், இலைகள் அடர்த்தியாகவும் இருந்தன. நிறை மாதக் கர்ப்பிணியின் செழுமையுடனும் மெருகுப் பூச்சுடனும் மரம் நின்றது. சில்லென்று பூத்திருந்த வெண் பூக்கள் பணிக் கோலங்கள் போல் தெரிந்தன.

பக்கத்தில் இரண்டொரு சரக்கொன்றை மரங்கள் இருந்தன. சரஞ்சரமாய் தொங்கிய மஞ்சள் நிறப் பூக்கள் மங்கலகரமான நினைவுகளை உசுப்பிவிட்டன. ராஜசபையில் அசைந்தாடும் சர விளக்குகள்போல் அவை இருந்தன.

பச்சையும், வெண்மையும் கலந்த வேம்பின் பின்னணியில் பொன்னிறப் பூக்கள் ஒரு அற்புதக் கனவுலகைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தின. அழகு தேவதையின் குஞ்சங்கள் போலவும், அவள் ஆடி மகிழும் ஊஞ்சலின் பூங்கயிறுகள் போலவும் அவை தோன்றின.

குழந்தைகள் வண்ணாத்திப் பூச்சிகள் மாதிரி தெரிந்தார்கள். ஒரே உடையில் இருந்ததால் குழந்தைகளை தனியே சட்டென்று கூட்டத்திலிருந்து பிரித்து அடையாளம் காண முடியவில்லை. இதற்கு உடை மட்டும் காரணமாகத் தோன்றவில்லை. குழந்தையில் எல்லோரும் அநேகமாக ஒரே மாதிரியாகத்தானே இருக்கிறார்கள். பேதங்கள் புகுந்து கொள்வது பிறகுதானே?

உதய நேரத்திலும், அஸ்தமன காலத்திலும் சமுத்திரத்தை பார்த்து நிற்பது அவளுக்குப் பிடிக்கும்.

கடல் பிரதேசமெங்கும் ஆயிரமாயிரமாய் எழுந்து நீச்சல் பழகும் அலைகளை அவள் ஒரு குழந்தையின் உற்சாகத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள்.

வெள்ளைக் காகிதங்களைக் கிழித்துப் போட்டது போல,
கொக்கின் சிறகுகளை உதிர்த்துப் போட்டது மாதிரி,
வெண்மேகங்கள் நொறுங்கி துண்டுகளாய் சிதறியது போல
நுரை முகம் ஏந்திய அலைகள் அவளுக்குத் தோன்றும்.

ஒன்றைத் தொட்டு ஒன்று,
ஒன்றைத் தூர்த்தி ஒன்று,
ஒன்றைப் பிடித்து,
ஒன்றின் மீது சவாரி செய்து,
கரைந்தும், கலந்தும்,
முன்னலையை ஜீரணித்தும்,
பின்னலைக்கு சமயா சமயங்களில் பலியாகியும்,
நுரைப் புஷ்பங்களை,
கரைப் பெண்ணின் பாதங்களில் நிவேதனமாக்கத்தான் எத்தனை போராட்டங்கள்!

கரை மண் தொடும் ஒரு அலையின் ஜெய கோஷத்தில் எத்தனை அலைகளின் மரண ஒலம் உள் நசுங்கிப் போகிறது!

இதுதான் வாழ்க்கையோ?

என்.ஆர். தாசனின் அரசியல் பார்வைகள்

ச. செந்தில்நாதன்

மறைந்த எழுத்தாளர் என். ஆர். தாசன் அரசியலில் ஈடுபடா விட்டாலும், அரசியல் பார்வைகளையும், மதிப்பீடு செய்ய சில அளவுகோல்களையும் தன்னிடம் கொண்டிருந்தார். அவரை இலக்கியவாதியாகவே மட்டும் பார்த்த பலபேருக்கு அவருடைய அரசியல் பார்வைகள் அதிகம் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. மேலும் என். ஆர். தாசன் தன்னுடைய படைப்புகளில் சற்றும் அரசியல் அம்சங்களைக் கலந்ததில்லை. அதே சமயம் அவருடைய படைப்புகள் நச்சிலக்கிய திக்கை மறந்தும் நோக்கியதில்லை.

தாசன் எந்தக் கட்சியிலும் உறுப்பினராக இருந்ததில்லை என்பது மட்டுமல்ல, எந்தக் கட்சிக்கும் ஆதரவாளராக இருந்தார் என்றும் சொல்ல முடியாது. அறுபதுகளின் தொடக்கத்தில் ஈ. வி. கே. சம்பத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திலிருந்து விலகி கவிஞர் கண்ணதாசனோடு தமிழ்த் தேசியக் கட்சியைத் துவக்கினார். அதில் இருந்த சில முக்கிய நபர்களில் ஆர். எஸ். பாண்டியன் என்பவரும் ஒருவர். அவர் தாசனின் நெருங்கிய நண்பர். இன்று தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் தலைவராக இருக்கும் வாழப்பாடி கே. ராமமூர்த்தியும், சம்பத், கண்ணதாசன் அணியோடு இருந்த வர்தான். அவரும் தாசனுக்கு பழக்கமானவர்தான். தாசனின் பல படைப்புகள் ஆர். எஸ். பாண்டியன் நடத்திய சில ஏடுகளில் 'விடிவெள்ளி' உட்பட வெளிவந்தன. தாசனுக்கு தமிழ்த் தேசியக் கட்சியில் உள்ள பல பேரிடம் சற்று மரியாதை இருந்தது. ஆனால் அந்தக் கட்சியைச் சார்ந்திருக்கவில்லை. தமிழ்த் தேசியக் கட்சியை ஈ. வி. கே. சம்பத் தொடங்கிய காலத்தில் தி. மு. க.வில் உள்ள பலர்- படித்தவர்கள், விவரமானவர்கள் அவர் பின்னால் போனார்கள். அரசியலை ஒரு பொழுது போக்காகக் கொள்ளாமல் அதை அக்கறையோடு 'ஆரோக்கிய' அரசியலாக நடத்த வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டவர் சம்பத். அந்த குறிப்பிட்ட கால கட்டத்தில் தாசனிடம் தமிழ்த் தேசியக் கட்சியின் செல்வாக்கு இருந்தது. ஆனால் அது அவரை ஒரு கட்சிக்காரராக ஆக்கவில்லை. பெரியார், காமராஜர், நேரு போன்றவர்களிடம் தாசனுக்கு மரியாதை இருந்தது. பெரியாருக்குப் பின்னால் வந்த திராவிட இயக்கத் தலைவர்களிடம் தாசனுக்கு ஈடுபாடு இல்லை. அண்ணா, கருணா நிதியை அவர் விமர்சித்திருக்கிறார். ஆனால் எம். ஜி. ஆர்., ஜெயலலிதாவிடம் அவருக்குத் துளிகூட மரியாதை இருந்ததில்லை.

கவிதாசரண்

அதைப் போலவே இந்திராகாந்தி, ராஜீவ் காந்தி இவர்களிடமும் அவருக்குப் பற்றுதல் சற்றும் கிடையாது.

இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலோ அல்லது மார்க்சிஸ்ட் கட்சியுடனோ அரசியல் ரீதியாக தன்னைத் தாசன் அடையாளம் காட்டிக் கொள்ளவில்லை என்றாலும், இந்த இயக்கங்களையும், அதன் தலைவர்களையும் பெரிதும் மதித்தார். பொதுவுடமை இயக்கத்தில் இலக்கிய அமைப்புகளோடு நெருங்கிய நட்பை வளர்த்துக் கொண்ட தாசன் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் தன்னை ஒரு உறுப்பினராக ஆக்கிக்கொண்டார். அவருடைய பணியை அங்கீகரிக்கும் வகையில் தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் அவரை மாநிலக் குழுவில் சிறப்பு அழைப்பாளராக நடந்து முடிந்த மாநாட்டில் தேர்ந்தெடுத்தது.

தாசன் ஒரு தூய்மைவாதி. அரசியலில் அவர் ஒழுக்கத்தையும், பண்பையும், நேர்மையையும், சந்தர்ப்பவாதம் இல்லாத கொள்கை நெறியையுமே எதிர்பார்த்தார். அப்படி உள்ள அரசியல்வாதிகளை எந்தக் கட்சியில், எந்த அமைப்பில் இருந்தாலும் நேசித்தார்; மதித்தார். இடது சாரித் தலைவர்களையும், இயக்கங்களையும் தூய்மைவாத அடிப்படையிலேயே தாசன் இனம் கண்டார். பின்னர் மெல்ல மெல்ல, அரசியலுக்கு நேரடியாக வராவிட்டாலும், இலக்கியத் துறையில் இடது சாரிகள் பக்கமே எந்தச் சலனமும் இன்றி கடைசிவரை இருந்தார். தாசன் இதில் என்றைக்கும் மாறியதில்லை. இடதுசாரி அரசியலில் நேரடியாக ஈடுபடாமலே, இடதுசாரி நோக்குடைய இலக்கிய அமைப்புகளோடு ஒரு எழுத்தாளன் உறுதியாக நிற்க முடியும் என்பதற்கு தாசன் ஒரு தலை சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. இடது சாரி எண்ணம் இருந்தாலும், அதை வடிவமாகக் கொண்டிருக்கும் கட்சிகளோடோ, இயக்கங்களோடோ இணக்கமாக இருக்க எழுத்தாளனால் முடியாது என்று நினைப்பவர்களுக்கு தாசன் ஒரு சரியான பதில். ★

★ ஒரு புதுமை வாசலுக்கு வரும்போது கதவுகளை அடைப்பதே நமக்கு வழக்கமாகி இருக்கிறது. ஒரு நாலு பேர் அந்தப் புதுமையை ஏற்றுக்கொண்டு, சில தியாகங்களைச் செய்த பின் கதவுகளை மட்டுமல்ல, ஜன்னல்களையும் திறந்துவிடுகிறோம்.

மோகமும் வெறியுமே வந்து விடுகின்றன.

★ வாழ்க்கை மரணத்தைக் காட்டிலும் அவஸ்தை நெறஞ்சதாப் போகிறப்போ, அதைக் காட்டிலும் நிஜ மரணம் மேல். அது மரணமல்ல. விடுதலை... விமோசனம்.

—என்.ஆர். தாசன்—

என்.ஆர். தாசனின் வாழ்க்கைப் பரிமாணங்கள்

அரசுப் பணியாளராக:

தாசன் அரசுத் துறையில், வருவாய்ப் பிரிவில் பணியாற்றியவர். அவரது தந்தை இராமநாதபுரம் ராஜாவிடம் கணக்கராக இருந்தவர். பின்னாளில், இராமநாதபுரம் அரசரின் சொத்து மதிப்பீடுகளை 'செட்டில்மெண்ட்' செய்து கொடுக்கும் பணி தாசனிடம் வந்தது. அதைத் தம் கூடுதல் கடமையாகக் கருதி முடித்துக் கொடுத்தார். மகிழ்ந்த அரசர் அவரை அழைத்து, பரிசும் பணமும் அளிக்க முயன்ற போது, "ஐய்ய, இது என்னோட கடமை. அதுவும் என்னோட ராஜாவுக்குச் செய்ய முடிஞ்சது ரெட்டிப்பு சந்தோஷம் கொடுத்தது. அதைக் கெடுத்திடாதீங்க," என்று சொல்லி மறுத்து வெளி வந்தவர்.

வருவாய்த் துறையில், 'என்ன கிறுக்குத்தனம் இது!' என்று சலித்துக் கொள்ளும் படியாய், கை சுத்தமாய் (இலக்கியம் படைப்பதாக விரல்களில் மைக்கறை பட்டிருக்கக்கூடும்,) பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். அலுவலக விதிமுறைகளை விரல் நுனியில் வைத்திருந்தவர். அவருடைய பல கதைகள் அதற்குச் சான்று.

ஓய்வு பெற்ற பின்னரே தம் வீட்டைக் கட்டி முடித்தவர். இப்போதெல்லாம் T.C. க்கள் (Tax Collectors) கூட பேட்டைக்கொரு வீடு (சின்ன வீடும்) தேடிக்கொள்ளும் காலம். மீறல்களே வாழ்க்கை நியதிகளாகிவிட்ட சமுதாயத்தில் தாசன் ஒரு புதிய மீறலாக வாழ்ந்தவர்.

எழுத்தாளராக:

எழுதுவதை தாசன் ஒரு சுகமான தவமாகவே நடத்தினார் என்பது சரியாயிருக்கும். இதுவரை 30க்கும் மேற்பட்ட நூல்கள் வந்துள்ளன. (பிற பதிப்பாளர்கள் வெளியிட்ட நூல்களுக்குக் கணக்கில்லை.) அவர் எழுதியவற்றை இன்னுமொரு 15 நூல்களாகத் தொகுக்கலாம்.

எதையும் ஈடுபாடில்லாமல் 'ஏனோ தானோ' வென்று எழுதிய தில்லை. கதைகளைவிட அவர் கட்டுரைகளில் அதிகம் உயர்ந்த துண்டு. கட்டுரைகளைவிடவும் தம் 'சொற்கோலங்களில்' பல சிகரங்களைத் தொட்டுயர்ந்தவர்.

வெளியிடுவதற்கென யார் கேட்டாலும் தம் எழுத்தை அனுப்பக் கூடியவர்; கையெழுத்துப் பத்திரிகைகளுக்குக்கூட. "நம்மிடம்

இருப்பது மேலும் நாலுபேரைச் சேரட்டுமே. நம்மைப் போலவே நம்ம எழுத்தும் இயங்கணும்” என்பார்.

கிருங்கை சேதுபதி என்னும் நண்பர், தான் நடத்தும் 'தொடரும்' என்னும் உருட்டச்சு இதழுக்கு, தாசன் செய்த எழுத்துதவிகளை மிகவும் புகழ்ந்து பல கடிதங்களில் குறிப்பிட்டார். 'செந்தூரம்' என்னும் இதழ் நடத்திய நண்பர் கே.ஜெகதீஷ் ஒரு முறை "செந்தூரத்தின் முதல் சந்தாதாரர் தாசன்தான். தொடர்பு கொண்டவுடனேயே தன் சந்தாவை அனுப்பிவிட்டார்," என்று கூறினார்.

'கண்ணதாசன்' இதழ்களில் அவர் எழுதியது அதிகம். மற்ற படி சிற்றிதழ்கள் பலவற்றிலும் எழுதியுள்ளார். பிரசுரத்திற்கென்று அவர் ஒரு போதும் 'போலி அங்கி' மாட்டிக் கொண்டதில்லை. 'தன்னைத் தானாகவே தரிசிக்கத்தான்' அவர் எழுதினார் என்பது அவருக்குள்ள கம்பீரம்.

கண்ணதாசனின் 'புஷ்பமாலிகா' வுக்கு அவர் எழுதிய ஆய்வுக் கட்டுரையை வாசித்த கவியரசர், "அந்தக் கட்டுரையோடுதான் 'புஷ்பமாலிகா' நூலாக வேண்டும்," என்றார். அவ்வாறுதான் இன்னமும் வெளியாகிறது.

பதிப்பாளராக:

தாசன் தம் நூல்களைத் தாமே வெளியிட்டு வந்தவர். தம் ஒவ்வொரு நூலையும் தமக்கு ஏதேனும் ஒரு வகையில் உதவியாக இருந்தவர்களுக்கு அர்ப்பணித்துள்ளார். முதல் நூலுக்கு என்ன வகை அச்சிடும் தாளை, அட்டையை, ப்ளாக் மேக்கரைப் பயன்படுத்தக் கற்றுக் கொண்டாரோ, அதையே அவர் தொடர்ந்து பயன்படுத்தினார். அவர் நூல்கள் சிலவற்றுக்கு கவிஞர் இளவேனில் அட்டைப்படம் போட்டிருக்கிறார். பெரும்பாலானவற்றுக்கு ஒவியர் வீர. சந்தானம் போட்ட படங்கள்தாம். சமீபத்தில் ஒவியர் மருதுவின் படத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

அவருடைய ஒவ்வொரு நூலின் பின் அட்டையிலும், அதற்கு முன்வந்த நூல் பற்றிய இரண்டொரு விமர்சனங்களைத் தொகுத்துப் போடுவது அவர் பின்பற்றிய வழக்கம். எதிலும் ஒரு சீர்மையை விரும்பியவர். நவீனத்துவமும் ஒரு மாற்றாத சீர்மைக் குட்பட்டதுதான் என்பதானவை அவர் செயல்கள்.

ஒரு சந்திப்பில் அவர் சொன்னார்: "பரண் பூரா புத்தகந்தான். 'வீடு கட்டுறதே புத்தகம் அடுக்கி வைக்கத்தானா'ன்னு வீட்டிலு பேச்சு வந்துருச்சு. என்ன செய்யிறது. இப்பல்லாம் புத்தகப் படிக்களைக் குறைச்சுத்தான் போடுறேன். அப்படியும்... புத்தகம்

எழுதுறது, போடுறது எல்லாம் ஒரு பழக்க தோஷம் மாதிரி ஆச்சு. நமக்கு சந்தோஷம் தர்ற தோஷம். தொடரலாம்.”

புதிய நூல் கொண்டு வருவதற்கான எழுத்துகளைப் பழைய இதழ்களிலிருந்து தொகுத்தெடுக்க— பரணில் ஏறி, தூசு தட்டி, எடுத்த வகையில், தூசு தும்புகளால் ஏற்பட்ட ஒவ்வாமை காரணமாக (ஒரு யுகம்தான்), சளி- காய்ச்சல் ஏற்பட்டு, படிப்படியாய் நோய் கடுமையாகி.....

அவர் போய்விட்டார். ஆழ ஆழ நினைக்கையில் நம்ப முடியாத இழப்பு. அவருடைய புதிய நூல் அச்சாகி வீடு வந்தாயிற்று.

வழக்காடியவராக:

இயக்குநர் கே. பாலச்சந்தர் எடுத்த ‘அபூர்வ ராகங்கள்’ படம், தாசனால் எழுதப்பட்டு, ‘கண்ணதாசன்’ இதழில் 1969இல் வெளியான ‘வெறும் மண்’ என்ற நாடகக் கதையைத் ‘திருடி எடுக்கப்பட்டது’ என்று அவர் மீது சென்னை உயர் நீதி மன்றத்தில் 1975இல் தாசன் வழக்குத் தொடுத்தார். அந்தத் திருட்டுக்கு நஷ்ட ஈடாக அவர் கேட்ட தொகை ஒரு ரூபாய்! திருட்டை ஒத்துக்கொள்ள வைப்பதுதான் அவர் எண்ணம். வழக்கு மன்றத்தில் பாலச்சந்தரின் வழக்குரைஞர் ‘தாசனின் கதைத் தலைவன் தத்துவம் படிக்கிறவன். பாலச்சந்தரின் நாயகனோ ஒரு தீவிரவாதி. இதுவே போதும் இரண்டுக்கும் சம்பந்தமில்லை என்று நிரூபிக்க’ என்று வாதிட, தாசன் அதற்குப் பதிலாக, ‘ஒரு காரைத் திருடுகிறவன் முதலில் அதன் கலரைத்தானே மாற்றுவான்? அதுதானே நடைமுறை?’ என்று சொல்ல.....

வழக்கு 1981இல் தாசனுக்குச் சாதகமாகத் தீர்ப்பாயிற்று. ஒரு ரூபாய்க்குப் பதில் ஆயிரம் ரூபாய் வழங்கத் தீர்ப்பாயிற்று.

கே. பாலச்சந்தர் மேல் முறையீடு செய்தார். பின்னர் என்ன காரணத்தாலோ, வழக்கைத் தொடரப் பிடிக்காமல், திரு கோமல் சுவாமிநாதன் மூலம் சமரசத்திற்கு முயன்றார். அதன் படியே, வழக்கு மன்றத்துக்கு வெளியே பாலச்சந்தர் கூடுதலாக நஷ்ட ஈடு வழங்கி முடித்துக்கொண்டார். அதைத் தொடர்ந்து, முறையீடு விசாரணைக்கு வந்தபோது, பாலச்சந்தரின் வழக்குரைஞர், ‘நாங்கள் வழக்கை வெளியே தீர்த்துக்கொண்டோம். அதனால் தீர்ப்பை என் கட்சிக்காரருக்குச் சாதகமாக வழங்க வேண்டும்’ எனக் கோர, ‘தீர்ப்பை உங்கள் விருப்பத்துக்கு வழங்குவது கோர்ட் வேலையல்ல’ என்று அறிவித்து, முறையீடு தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது.

தாசன் என்னும் எழுத்தாளரை ‘நந்தி’ வாசகர்களும் அறியக் கிடைத்த சந்தர்ப்பம் இது. சினிமாக்கார்கள் மீது வழக்குப் போட்டு ஜெயலட்சுமி (என் ரூபகம் சரியானால்) என்பவரும் இரண்டாவ

கவிதாசரண்

தாக தாசனுமே வென்றவர்கள்.

எழுத்தாளனின் கௌரவத்திற்கான வழக்கு அது.

இல்லத்தின் நல்ல தலைவராக:

தாசனுக்குத் திருமணம் முடிந்து சில காலமாகியும் குழந்தை இல்லை. நீளும் இடைவெளியில், தம் கொழுந்தியின் மகளை எடுத்து வளர்க்கத் தொடங்கினார். இன்று அந்தப் பிள்ளை ஒரு கல்லூரி மாணவன்.

இடையில் மறுயோசனையாக தங்களுக்குக் குழந்தை இல்லாமை பற்றி ஆய்ந்து பார்க்கத் தோன்றி, முதலில் தம்மை மருத்துவப் பரிசோதனைக்கு உட்படுத்திக் கொண்டார். அவரிடம் எந்தக் குறையும் இல்லை என்று தெரிய வந்ததும், பின்னர் தம் மனைவியைப் பரிசோதனைக்கு அழைத்துச் சென்றார். 'குறையொன்றுமில்லை. ஒரு சின்ன அறுவை சிகிச்சை செய்தால் கட்டாயம் குழந்தை பிறக்கும்' என்று அறியவே, அறுவை சிகிச்சை நடந்தது. அவர்களுக்கு மகள் பிறந்தாள். வரம் வாங்கி வந்த மகள். இன்னும் அவளுக்குப் பத்து வயது நிரம்பவில்லை.

உடல் கோளாறு தெரியாதவராக:

தாக ஒவ்வாமையால் உடல் பாதிக்கப்பட்டதாகவே பல நாட்கள் எண்ணி, உடல் கோளாறுற்று, அந்தந்தக் கோளாறுக்கென்று மருந்துண்டு, முடிவில் தனியார் மருத்துவமனையில் சேர்ந்து... அங்கும் போதிய கவனிப்பில்லை. கோளாறு முற்றக் கண்டு, அவர் சோதிக்கப்பட்ட போது சிறுநீரகக் கோளாறு என அறியப்பட்டது. அத்திறை விற்பன்னரான அமரசேன் மருத்துவ மனைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். முதல்நாள் டாக்டர் வந்து சோதித் ததோடு சரி. பின்னர் ஒவ்வொரு நாளும் நர்ஸ், டாக்டரோடு தொடர்பு கொண்டு, நோய்க் குறி விளக்கி, மருந்து கேட்டு, அவருக் களித்து.....

நோயின் மூலக்கூறுக்கான மருத்துவம் தரப்படவில்லை. அந்தந்த நேரங்கள் சமாளிக்கப்பட்டன. இந்தத் தொலைபேசி மருத்துவம் தாசனுக்குச் சலித்துப் போய், 'வீட்டுக்குப் போய்விடலாம்' என்று, தாமே 'டிஸ்சார்ஜ்' வாங்கிக்கொண்டு வந்து, வீட்டில் ஒரு முழு நாள் சகித்துக் கொண்ட பின், அதற்கு மேலும் முடியாமல் போய்... மீண்டும் அதே மருத்துவ மனையில் சேர, முந்தைய அலட்சியத்தோடு- 'தானே டிஸ்சார்ஜ் வாங்கிக்கொண்டு போனவர் தானே' என்ற புது அலட்சியமும் சேர்ந்து.....

அவர் அடங்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

ஒரு தந்தையின் மரணம்:

அவருக்குத் தன் மகள் மேல் அளவற்ற பிரியம். காலங் கடைசியில்

கருவேப்பிலைக் கொழுந்து போல, வரம் வாங்கி வந்து பிறந்தவள். 'ஆதர்ஷா' என்று அவளுக்குப் பெயர். அந்த மகளை ஒரு கூடுதல் செல்லமாக, "நீங்க, வாங்க" என்றுதான் அழைப்பார். ஒரு நாள் சிறு பதற்றத்தில் "நீ" என்று அழைத்துவிட்டார். அந்தக் குழந்தைக்கு அது புது அனுபவம். "என்னங்கப்பா, என்னை 'நீ'ன்னு சொல்றீங்க? அப்படிச் சொன்னா, நானும் உங்களை 'நீ'ன்னு சொல்வேன்," என்று சினுங்க, "நீன்னு உன்னை நான் சொல்றது தப்பில்லேம்மா. அம்மா உன்னை நீன்னு சொல்லுவியா? அன்பா இருக்குவியா?" என்று சமாதானம் சொல்ல, "அதுக்குத் தான் அம்மாவை நானும் நீன்னு கூப்பிடறேன்ல? உங்கள அப்படிக் கூப்பிட்டனா?" என்று தர்க்கிக்க.....

அஞ்ஞானம் அவரைச் சொல்விச் சொல்லிப் பூரிக்க வைத்தது. தசரதன் காலத்துக்கு முன்பிருந்து தாசன் காலத்திற்குப் பின்னும் கூடத் தந்தையர்கள் பாசத்தில் கரைந்து போகும் அஞ்ஞானிகள் தாம். வெறென்ன?

கடைசியாக மருத்துவமனைக்குச் செல்வது என்று முடிவான போதுதான், 'நாம் முடிந்து போகிறோமோ' என்ற பயம் அவரைக் கவ்வியிருக்கிறது. எப்போதும், எதற்கும் கலங்காத அந்தத் தந்தை, தன் ஆசை மகளுக்கு, அறியாக் குழந்தைக்கு, உலகம் தெரியாச் சின்ன பெண்ணுக்கு ஒன்றும் செய்யாமல், உலக் ஞானம் கற்பிக்காமல் போய்விடப் போகிறோம் என்ற நினைப்பில், அன்று இரவு முழுதும் தன் மகளை வருடிக் கொண்டே அழுதிருக்கிறார். அவரின் கடைசி உணர்வில் அவர் மகள்தான் இருந்திருக்கிறாள். அவருடைய கடைசி மூச்சில் அவரின் எல்லாப் பரிமாணங்களும் திரண்டு, ஒரு தந்தையின் மரணமாகச் சம்பவித்து விட்டது.

நாங்கள் அவர் வீட்டுக்குச் சென்ற போது குழந்தை இயல்பாக இருந்தாள். தந்தை இறந்துவிட்டது தெரியாத பருவம் அல்ல. ஆனால் அதன் தாக்கம் உணரும் வயதில்லை. அவள் உணரும் போது அதை விழுங்கிக் கொள்ளும் மனப் பக்குவம் அவளுக்கு வந்துவிட வேண்டும். தாசனின் ஞானப் பெண்ணாக அவள் விளங்க வேண்டும்.

இரங்கல் கூட்ட நாயகமாக:

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க சார்பில் திரு. ச. செந்தில் நாதன் முயற்சியில் 14-2-94ஆம் நாள் மாலை இரங்கல் கூட்டம் நடந்தது. வந்திருந்த அன்பர்கள் பலரும் தாசனின் நண்பர்கள். பேசிய அத்தனை பேரும் ஆத்மார்த்தமாகத் தங்கள் துயரத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். தோழர்கள் ச. செந்தில்நாதன், கே. சி. எஸ். அருணாசலம் இருவரும் கண்கள் குளமாகித் தங்கள்

பேச்சைத் தொடர முடியாமல் தளும்பித் தவித்தனர். திருப்பூர் கிருஷ்ணன் தம் உணர்வுகளை வெகு நுட்பமாகப் பகிர்ந்து கொண்டார். திரு கோமல் சுவாமிநாதன் தமிழர்களின் சாபக்கேடுகள் பற்றியும் சொன்னார். தாசனின் மரணம் சரியாகத் தகவல் சாதனங்களில் இடம் பெறவில்லை என்பதை வருத்தத்தோடு குறிப்பிட்டார். வேற்று மொழியில் ஒரு இலக்கிய விடலைக்குக் கிடைக்கும் மரியாதைகூட தமிழில் ஜாம்பவான்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை என்றார். மெய்யான பேச்சு.

நெஞ்சு பொறுக்குதிலையே:

திரு. கோமல் சுவாமிநாதன், கே.பாலச்சந்தர் மேல் தாசன் போட்ட வழக்கு பற்றிக்கூட நினைவு கூர்ந்தார். விவரங்களை மாற்றிச் சொன்னார். வழக்கு நடந்து வெகு காலம் ஆகிவிட்டதால் மறந்து போயிருக்க வாய்ப்புண்டு.

அவர் மேலும் ஒன்று சொன்னார். அதைச் சொல்லியிருக்க வேண்டாமென்று தோன்றியது. அவருக்கேனோ தோன்றவில்லை.

“தாசனை சுபமங்களாவுக்கு எழுதச் சொன்னேன். ஏனோ அவர் எழுதவில்லை. ஒருவேளை அவருடைய தரத்திற்கு சுபமங்களா இல்லையோ என்று நான் நினைத்ததுண்டு. ஆனால் பின்னர் அவரைப் பார்த்துக் கேட்ட போது ‘அப்படியெல்லாம் இல்லை. வேலை காரணமாக எழுத முடியவில்லை’ என்று சொன்னார்,” என்று முடித்தார்.

சுபமங்களா இப்போதைக்குக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படியான இலக்கியப் பத்திரிகைதான், அதன் வட்டம் ஒரு மாதிரியான குட்டை போலக் கரை தூர்ந்து வந்தாலும்கூட.

ஆனால் தாசனைப் பூர்வாற்ற அந்த வட்டத்துக்குள் வராதவர்களை யெல்லாம் கிள்ளுக் கீரைகளாக இறக்கிப் பார்க்கும்படியாகவா?

உண்மையில் நடந்தது வேறு. கோமல் கேட்டுக் கொண்ட தற்கிணங்க, தாசன் தன் எழுத்தை சுபமங்களாவுக்கு அனுப்பினார். பல மாதங்கள் ஆயின. வெளியிடப்படவில்லை. இரண்டு நினைவூட்டுக் கடிதங்களும் போட்டார். பதிலில்லை. 8 மாதங்களுக்குப் பின், அஞ்சல் தலை அனுப்பி, தம் எழுத்தைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டார். தாசன் எழுத்தைப் பிரசுரிக்காததோ, நினைவூட்டுக் கடிதங்களுக்குப் பதில் போடாததோ, திருப்பியனுப்பியதோ இதழ் ஆசிரியரின் விருப்பம். கேட்டதற்காக வெளியிட்டுத் தீர வேண்டும் என்று யாரும் கட்டாயப்படுத்திவிட முடியாது. ஆசிரியரின் கேள்விக்கப்பாற்பட்ட உரிமை அது.

ஆனால் தேவையே இல்லாமல் முரணான தகவல் தருவது ஒரு நல்ல படைப்பாளிக்குச் செலுத்தும் அஞ்சலியாகாது.

இழவு வீட்டில் தன் பெருமை பேசிக் கொள்ளும் வக்கணை எல்லாருக்கும் வந்துவிடுவதில்லை.

என்.ஆர். தாசன்

ஆளுமையும் படைப்பாற்றலும்

தி.க. சிவசங்கரன்

அண்மையில் (28 - 1 - 94) தமது 61 ஆம் வயதில் அமரரான என். ஆர். தாசன், நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக (1951 முதல்) எழுதினாலும், தமிழ்ப் பத்திரிகைகளாலும், வாசகர்களாலும் சரியாக இனம் கண்டு கொள்ளப்படாத ஒரு தரமான படைப்பாளி என்பது வருந்தத் தக்கது.

தாசனின் ஆரம்பகால ஆதர்ச எழுத்தாளர்கள் புதுமைப்பித்தன், வி.ஸ. காண்டேகர், கலீல் கிப்ரான், தாகூர் ஆகியோர். பின்னாளில் டால்ஸ்டாய், செகாவ், தாஸ்தாயெவ்ஸ்கி, மாக்ஸிம் கார்க்கி என இப்பட்டியல் விரிந்தது.

பாரதி, பாரதிதாசன், கண்ணதாசன் ஆகியோரை ஆழ்ந்து கற்றிருந்த தாசன், மணிக்கொடி காலம் முதல் தற்காலம் வரையிலான சமகாலப் படைப்பாளிகளையும் கற்கத் தவறவில்லை; தமது வாழ்நாளின் இறுதிக் காலத்தில் (1991இல் அரசுப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பின்னர்) சங்க இலக்கியங்கள், கம்பராமாயணம் முதலிய தொன்மை சான்ற இலக்கியங்களையும் நுட்பமாக பயின்றார். சுருங்கச் சொன்னால், உலக இலக்கியம், இந்திய இலக்கியம், தமிழ் இலக்கியம் இவற்றில் முக்கியமாகப் படிக்க வேண்டிய நூல்களையெல்லாம் சென்னையிலுள்ள பற்பல நூலகங்கள் வாயிலாக அவர் தேடித்தேடிப் படித்தார்; இன்றியமையாத நூல்களை விலை கொடுத்தும் வாங்கினார். அவரது சொந்த நூலகத்தில் பைபிளில் இருந்து தற்கால இலக்கியம் வரை ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் பல அருமையான நூல்கள் உள்ளன.

பகுத்தறிவு வாதியான அவர் உலகக் கவிதை நூல்களைப் படிப்பதில் காட்டிய ஆர்வத்தைப் போலவே, பைபிளைப் படிப்பதிலும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். விவிலியத்தின் 'புதிய ஏற்பாட்டை' அவர் ஒரு மாபெரும் தத்துவக் கவிதை நூலாகவே கருதினார். நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் புதிய ஏற்பாட்டில் தமக்குப் பிடித்தமான பகுதிகளை அவர் திரும்பத் திரும்பப் படித்து வந்தார். பைபிளின் ஆங்கில உரைநடையும், தத்துவ ஒளியும் அவரை மிகவும் ஈர்த்தன. அவரது சொற்கோலங்களின் சிறப்புக்கு, கலீல் கிப்ரான், தாகூர் முதலியோர் மட்டுமின்றி பைபிளும் ஓர் அடிப்படை எனலாம்.

1970 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ், லெனின், கார்க்கி ஆகியோரின் படைப்புக்களும் தாசனின் நூலகத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. 'மார்க்சிய அழகியல்' என்னும் கருத்தாக்கத்தில், அவர் தெளிவும் உறுதியும் பெற்றார். அவரு

கவிதாசரண்

டைய ஆளுமையின் வளர்ச்சிக்கு நூல்கள் ஓர் அடிப்படை என்
றாலும், முற்போக்கு ஏடுகளும், எழுத்தாளர்களும், கலை - இலக்கிய
இயக்கங்களும் அவரது வீச்சுக்கும் மலர்ச்சிக்கும் பெருமளவில்
உறுதுணையாக விளங்கினர் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை.

என். ஆர். தாசன் என்னும் படைப்பாளியின் ஆளுமை பல
பரிமாணங்கள் கொண்டது. அரசுத்துறை ஊழியர், குடும்பத் தலை
வர், சிந்தனையாளர், படைப்பாளர் என்னும் வரையறைகளைக்
கடந்து, அவரை ஓர் 'அற்புதமான தோழர்' என்று வர்ணிக்கலாம்.

பகுத்தறிவு, மனித நேயம், தன்மானம், தன்னடக்கம், தன்
னல மறுப்பு, நன்றியுணர்வு, விடாமுயற்சி, மொழிப்பற்று, இனப்
பற்று, நாட்டுப்பற்று, சமதர்ம வேட்கை, கவி உள்ளம், உலகு தழு
விய விடுதலை, தத்துவ ஞானம், எளிமை, நேர்மை, நாணயம்,
இவையெல்லாம் ஒருங்கு திரண்ட உன்னத மனிதர் தாசன்.

அநீதியை எதிர்த்தல், அழகுக்காகவும் உண்மைக்காகவும்
நீதிக்காகவும் இடையறாது போராடுதல், புதுமை இலக்கியத் தேட்
டம், தமிழ் இலக்கியத்தின் தரம் உலக இலக்கியத் தரத்திற்கு உயர
வேண்டும் என்பதில் உறுதியான கண்ணோட்டம், இவற்றின் சின்
னம் என். ஆர். தாசன்.

“பெரிய” பத்திரிகைகளுக்கு எழுத வேண்டும்; புகழும் பண
மும் இதர வசதிகளும் பெற வேண்டும் என்பதில் சிறிதளவும் நாட்
டம் இல்லாதவர். அவர் பெரும்பாலும் நடுத்தர ஏடுகளிலும் சிற்
றேடுகளிலும் எழுதினார். அதற்குக் காரணம், தன்னையும் தனது
படைப்புகளையும் விரும்புகின்ற- மதிக்கின்ற ஏடுகளுக்கு மட்டும்
எழுதினால் போதும் என்ற அவரது கோட்பாடுதான். இக்கோட்
பாட்டைத் தமது இறுதிக் காலம் வரை பின்பற்றி வந்தார். வேறு
வார்த்தைகளில் சொன்னால், தாசன் ஒரு சிறந்த லட்சியவாதி.
பணமோ, புகழோ, விளம்பர வித்தைகளோ அவரைக் குறுக்கு வழி
யில் செல்லத் தூண்டியதில்லை. நேர்மையான வழியில் அவர் உறு
தியாக நடந்தார். தமது படைப்பாற்றலை மேன்மேலும் வளர்த்
துக்கொண்டார். தம்மை விரும்பிய ஏடுகளுக்கும், இலக்கிய அமைப்
புகளுக்கும் நண்பர்களுக்கும் உதவினார்; ஒத்துழைப்பு தந்தார்;
படிப்படியாக இலக்கிய உலகில் அங்கீகாரம் பெற்றார்.

“வாழ்க்கையைப் புரிந்துகொள்ளவும், வாழ்க்கை மூடி மறைத்து
வைத்துள்ள தத்துவங்களை அறிந்துகொள்ளவும்” எழுத்து முயற்சி
கள் தமக்கு உதவுகின்றன என்பது என். ஆர். தாசனின் வாக்கு
மூலம். சொற்கோலங்கள், சிறு கதைகள், உருவகக் கதைகள்,
நாவல்கள், புதுக் கவிதை, நாடகம், மொழிபெயர்ப்புகள், இலக்கியத்
திறனாய்வுகள் என்னும் வகைகளில் 30க்கு மேற்பட்ட நூல்களை
வழங்கியுள்ள என். ஆர். தாசனுக்கு தற்காலத் தமிழ் இலக்கிய வர
லாற்றில் நிச்சயமாக ஓர் இடம் உண்டு. இவரது படைப்புகளைப்
பற்றிய ஒட்டுமொத்த ஆய்வுகள் மிக அவசியம்.

கவியரசு கண்ணதாசனின் 'புஷ்பமாலிகா'விற்கு தாசனின் மதிப்புரை

வீடு வீடாகச் சென்று அவன் பிச்சை எடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த வழியாக அரசன் வந்தான். தனக்குப் பெரும் வெகுமதி கிடைக்கப் போவதாகப் பிச்சைக்காரன் நினைத்தான். ஆனால் அரசன் அவன் எதிரில் வந்து நின்று, பிச்சையாக எதையும் கொடுக்கவில்லை. மாறாக, கைகளை நீட்டி அவனே பிச்சை கேட்டான். பிச்சைக்காரன் திகைத்தான். ஆயினும் தன்னிடம் உள்ளவற்றில் ஒரு தானியத்தை மட்டும் அவனுக்குப் பிச்சையாகப் போட்டான். அந்தி நேரத்தில் அவன் தன் இருப்பிடத்திற்குத் திரும்பியதும், தானியங்களைக் கீழே கொட்டிப் பார்த்தான். அவற்றில் ஒரே ஒரு தானியத்தைக் கண்டு ஆச்சரியமுற்றான். அந்தத் தானியம் தங்கத்தினாலாகி இருந்தது.

'இழக்கிறவன் பெறுகிறான்' என்ற கருத்தே இந்தக் குட்டிக்கதையிலிருந்து நாம் மேலெழுந்தவாரியாக அறிவதாக இருந்தாலும் அதுவே முழுமையான கருத்தல்ல. 'தானென்னும் உணர்ச்சியினை விட்டொழிப்பவனே உயர்ந்த பெருமைகளையும் பேறுகளையும் பெறுகிறான்' என்பதே இக்கதையின் அடிப்படையான தத்துவ போதமாகும். அப்படியானால் இந்த 'புஷ்பமாலிகா'வில் தன் தவறுகளையும், குறைகளையும், குற்றங்களையுமே விரிவாகச் சொல்லி, 'தான்' என்ற உணர்ச்சியின் மூல வேரையே பிடுங்கி எறியும் கவிஞர் கண்ணதாசன் எவ்வளவு பேறும் பெருமையும் பெறும் தகுதி பெற்றவர் என்று நினைத்துப் பார்க்கிறோம். கதையின்படி, ஒரு தானியத்தின் இழப்பிற்குத் தங்கத்தினாலான வேறொர் தானியம் ஈடாகிறது. கவிஞரின் 'தான்' இழப்பிற்கு?... அவருக்குச் சேர வேண்டிய தங்க அணிமணிகள் எத்தனை! எத்தனை!

கற்பனை நீள்கிறது; கவிஞரின் பேருரு ஒளிமயமாகி ஜொலிக்கும் பிரமை தட்டுகிறது.

இறைவனது சிருஷ்டி அற்புதங்களையும், லீலா விநோதங்களையும் விலக்கி ஒதுக்கிக்கொண்ட இலக்கியமே உலகில் இல்லை எனலாம். பாசுரங்களும், துதிப்பாடல்களும் இல்லாத எந்த மொழியேனும் இருக்கிறதா? இலக்கிய கர்த்தாக்களால் தீண்டப்பட்ட பழைய விஷயம் இது. இருந்தும், படைப்பாற்றல் மிக்கவர்களால் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் இந்தப் பழைய விஷயம் புதிய வடிவத்தினையும் அழகையும் உணர்ச்சியையும் பெற்றுவிடுகிறது.

தாசுரின் 'கவிதாஞ்சலி'க்குக் கூடக் கருவாக அமைந்தது இந்த விஷயம்தான். ஆனால் தாசுரின் ஆழ்ந்த புலமையும், தத்துவ ஞானமும், பழைய விஷயத்திற்குப் புதிய மெருகு தந்தது. கடவுளை வழிபடுவதில், சம்பிரதாய பூர்வமான முறைகளிலிருந்து மாறி, புரட்சிகரமான நோக்கில் அணுகிய பெருமை இந்தக்

கவிதாசரண்

கீதாஞ்சலிக்கு உண்டு. Leave off your singing and chanting of beads and this worship of God in dark corners. Open your eyes and see, your God is not before you. God is elsewhere, go and serve him there என்று கடவுள் வழிபாட்டைக்கூட ஒரு நாஸ்திகவாதியின் தர்ம ஆவேசக் கனலுடன் வெளியிட்டதுதான், இது தனித்தன்மை பெறக் காரணமாகும்.

‘புஷ்பமாலிகா’ சுயமான இலக்கியப்படைப்பாக இருப்பதற்கு இதுதான் காரணம். இதுவரை எவர் கையும் தீண்டாத, எவர் காலும் படாத, விசால வெளியிலும் ஆழத்திலும் நின்று கொண்டு, தனக்கு முன் தெரியும் தடயங்களையும் சுவடுகளையும் பொருட்படுத்தாது ஒதுக்கிவிட்டு, புதிய கோணத்தில் கவிஞர் பார்வையைச் செலுத்தியதாலேயே, பழைய விஷயம் உள்ளடக்கமாயினும், புதிய வடிவம் தரமான இலக்கிய சிருஷ்டியாகி விடுகிறது.

இப்படிப்பட்ட விஷயங்களின் வெளியீட்டிற்குப் பொருத்தமான இலக்கிய வடிவம் கவிதையேயாகும். சந்தமும், லயமும், ஓசை நயமும் சேர்ந்து கருத்துகள் ஒலிக்கும்போது, வாசகன் எளிதில் கவரப்படுகிறான். உரைநடையில் இது செய்யப்படுவது சற்றுக் கடினமாகும். ஆனால் இலக்கிய படைப்பாளியிடம் திறமை இருக்குமானால், எதுவும் கடினமானதே அல்ல. வல்லவனுக்கு எந்தப் புல்தான் ஆயுதமில்லை? எந்தக் கழியும் அவனுக்குப் புல்லாங் குழலே! எந்த மரத்துண்டும் அவனுக்குத் தெப்பமே! கவிஞர் வல்லவர். எனவே, புல் அவருக்கு ஆயுதமாகிறது. கவிதை மூலம் தரவேண்டிய உணர்ச்சியை வசனத்தின் மூலமே தந்து விடுகிறார். கவிஞரின் ஆற்றல் இந்த இரு இலக்கிய வகைகளிலும் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் உள்ளது என்பதற்கும் இது திருஷ்டாந்தமாகும்.

இது அபூர்வமாகப் பெறத்தக்க ஆற்றலேயாகும்; உலகத்திலேயே கவிதையிலும், வசனத்திலும் ஒருசேர ஆற்றல் பெற்றவர்கள் மிகச் சிலரே. புஷ்கின், தாகூர், பாரதி, டி.எஸ். எலியட் என விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய சிலரில், கவிஞர் கண்ணதாசனுக்கு ஒரு முக்கிய இடம் உண்டு.

‘புஷ்பமாலிகா’வைக் கவிஞர் எழுதியுள்ள நடை வெறும் வசன நடையல்ல; வசன கவிதை நடையாகும்.

வசன கவிதைக்கு இதுவரை எந்த இலக்கணமும் வகுக்கப்படவில்லை. உருவமும் உள்ளடக்கமுமே இதன் அமைப்பை நிர்ணயம் செய்வதாக நாம் கொள்ளவேண்டும். வசனத்தின் உருவத்தையும் கவிதையின் உள்ளடக்கத்தையும் கொண்டு பிறப்பித்தே ‘வசன கவிதை’ என்று நாம் குறைந்தபட்ச அளவுகோலை வைத்துக்கொள்வது தவறல்ல.

ஆனால், எது எப்படி இருப்பினும், இல்லாவிட்டாலும் ஒன்று இருந்தே தீர வேண்டும். அதுதான் ஆழ்ந்த கனத்த சிந்தனை! இதுகூட ஜீவனற்று ஐடமாகக் கிடந்து பலன் இல்லை. சிந்தனை,

துடிப்பும் துறுதுறுப்பும் நிறைந்ததாக இருக்க வேண்டும். சமுத்திர அலைகள் போல் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று தாவிச் செல்வதாகவும், காற்றாடி போல் மேலே மேலே முண்டியடித்துச் செல்வதாகவும், ஊற்று போல் சுரந்து சுரந்து நீர் கொட்டுவதாகவும் அமைய வேண்டும். தமிழில் வசன கவிதைக்கு முன்னோடியான பாரதியின் எழுத்தில், இந்தச் சிந்தனை அலைகள் மேலே மேலே கைவீசி உதைப்பதை நாம் காண்கின்றோம்.

“தீ எரிக. அதனிடத்தே நெய் பொழிகின்றோம்.

தீ எரிக. அதனிடத்தே தசை பொழிகின்றோம்.

தீ எரிக. அதனிடத்தே செந்நீர் பொழிகின்றோம்.

தீ எரிக. அதற்கு வேள்வி செய்கின்றோம்.

தீ எரிக...” என்று கூறும்போதும் சரி,

“காற்று வருகிறான்.

அவன் வரும் வழியை நன்றாகத் துடைத்து நல்ல நீர் தெளித்து வைத்து விடுவோம்.

அவன் வரும் வழியிலே சோலைகளும் பூந்தோட்டங்களும் செய்து வைப்போம்.

அவன் வரும் வழியிலே கற்பூரம் முதலிய நறும்பொருள்களைக் கொளுத்தி வைப்போம்.

அவன் நல்ல மருந்தாக வருக.

அவன் நமக்கு உயிராகி வருக.

அமுதாகி வருக...”—என்று கூறுகிற இடத்திலும் சரி,

“உயிரே, நினது பெருமை யாருக்குத் தெரியும்? நீ கண்ட கண்ட தெய்வம்.

எல்லா விதிகளும் நின்னால் அமைவன.

எல்லா விதிகளும் நின்னால் அழிவன.

உயிரே,

நீ காற்று, நீ தீ, நீ நிலம், நீ நீர், நீ வானம்.

தோன்றும் பொருள்களின் தோற்ற நெறி நீ.

மாறுவனவற்றை மாற்றுவிப்பது நின் தொழில்.”

—என்று கூறும்போதும் சரி, சிந்தனைகள் முகிழ்த்து நீச்சலடிக்கின்றன. (மீதி அடுத்த இதழில்)

திருத்தம்

—பக்கங்கள் 7, 17, 21 களில் நேர்ந்துவிட்ட பிழைகள் தவிர்த்து
பரிணாமங்கள், என்.ஆர். தாசனின்,

இராம. கண்ணப்பன்

என்று திருத்தி வாசித்தருள்க. பெரிய எழுத்தில் பிழை வராது என்ற குருட்டுத்தனம். நேர்ந்துவிட்டது. பொறுத்தருள்க; ஆங்காங்கே நேர்ந்துள்ள சிற்றெழுத்துப் பிழைகளுக்குமாக. ஆ—ர்.

தமிழகச் சூழலில் தலித்தியம்:

சில குறிப்புகள்

—வீ. அரசு

1890இல் தமிழகத்தில் பறையர் மகாசன சபை உருவாக்கப் பட்டது. 1993இல் தலித் பண்பாட்டுப் பேரவை இங்கு உருவாக்கப்படுகிறது.

—இழப்பதற்கு ஏதுமற்ற இரண்டு பிரிவினர் தமது குடிசைகளைத் தமக்குத் தாமே கொளுத்திக் கொள்கிறார்கள். அவர்களுக்குள் முரண்பாடுகள் உள்ளன.

—பெண்ணின் சிக்கல்களை எதிர்கொள்வதில், பெண் தனக்கென வழிகளைத் தெரிவு செய்வதில் அவளுக்கு ஆணைவிட அதிக வாய்ப்புண்டு. இது வெறும் சமூக நிகழ்வு மட்டுமல்ல. பலப்பல ஆண்டுகளாக உருவாக்கப்பட்டு வந்த கொடுமை.

—தலித் உணர்வுகளைப் பெண்ணைப் போல தலித் உணரும் தன்மை வேறானது; ஆழமானது.

—நில உறவுகள் சமன் செய்யப்படும் சூழலில் தலித்தியம் அழியுமா? அப்படியானால் அப்படிச் சமன், செய்ய தலித்துகளை ஒன்று திரட்டுவது எப்படி?

—மேலே சொன்னவற்றைக் கலை இலக்கிய அழகியலாக, படைப்பாக நாம் கொள்வது எப்படி?

—பெண்ணியத்திற்கான அழகியல், படைப்பு என்பதைப் போலவே, தலித்தியத்திற்கான அழகியல், படைப்பு என்று புரிந்து கொள்ளலாமா? சிந்தனைகளை மனசில் உள் வாங்கி, தமிழகச் சூழலில் தலித்தியம் பற்றிச் சிந்திக்க முயலுவோம்.

முதல் கட்டத்தில், மராட்டிய தலித் வரலாற்றோடு நமது தலித் வரலாற்றை இணைத்துப் பார்க்கலாம். அடுத்த நிலையில் இன்றைக்கு தலித்தியம் பேச வேண்டியதன் அவசியத்தையும் பார்க்கலாம். இறுதியாக எப்படியானதொரு தலித்தியத்தை கலை—இலக்கியத் தளத்தில் உருவாக்குவது என்பதையும் முன் வைக்கலாம்.

13ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி 1888 வரை ஒரு நிலையிலும், 1888இலிருந்து 1930 வரை வேறொரு தன்மையிலும், 1930 முதல் 1960 வரை வேறு தளத்திலும், இன்றைய சூழலில் பிறிதொரு தளத்திலும் மராட்டிய மண்ணில் தலித்தியம் அணுகப்பட்டு வருவதை காண்கிறோம். 'சொக்கமேளா' என்றொரு நந்தன் அங்கு 14ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்தான். அந்தப் புலவன் தலித்துகளைப் பற்றி அப்பொழுதே பாடினான். புத்தனுக்குப் பின்பு மராட்டிய மண்ணில் சொக்கமேளா போற்றப்படுகிறான். நந்தனுக்கும் இந்தப் புலவனுக்கும் மிகுதியான ஒற்றுமைகள் இருந்தாலும் நந்தனை நம்

மூர் ஆதிக்க சாதி உருமாற்றிக் காட்டியதைப் போல சொக்கமேளா காட்டப்படவில்லை.

மராட்டிய மண்ணில் பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்களின் செயல்பாடுகள், அங்குள்ள மக்களை உணர்வு ரீதியாக அடுத்த தளத்திற்கு எடுத்துச் சென்றது. இதில் இரண்டு அடிப்படைகள் முக்கியமானவை.

உடல்வாகும், அச்சமின்மையும், பிறரை முழுதமாக நம்பி தன்னை இழக்கும் பண்பும், வாழ்க்கைக்கான பொருள் தேவையும் இம்மக்களைப் பிரித்தானிய அரசு இராணுவப் பணிகளில் மிகுதியாக ஈடுபடுத்த வாய்ப்பாக அமைந்து போயிற்று. பிரித்தானியர்களுக்கு முன்பும் மன்னர்களுடைய போர் வீரர்களாக இம்மக்கள் இருந்துள்ளனர். முதல் உலகப் போர் சூழலில் இராணுவத்தில் மிகுதியாகப் பங்கேற்ற மக்கள் இவர்களே. இராணுவத்திலிருந்து கிராமத்திற்குத் திரும்பும் போது கிராமத்தின் நிலைகள் இவர்களைச் சிந்திக்க வைத்தது. அம்பேத்கர் இப்படியான ஒரு இராணுவக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்தான். பரோடா மன்னன், அம்பேத்கர் குடும்பத்தார் அவனுக்குப் பாதுகாவல் புரிந்தமைக்கு நன்றிக் கடனாகத்தான் அம்பேத்கரை 'பாரட்லா' படிக்க அனுப்பி வைத்தான்.

தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில் மராட்டிய மண்ணைப் போலவே பெரும் பகுதியான தலித் மக்கள் இராணுவத்தில் சேர்க்கப்பட்டனர். எனவே இம்மக்கள் இராணுவத்தில் பங்கேற்றமை ஒருவகையான விழிப்புணர்வுக்கு வழி கண்டது.

பம்பாய் போன்ற பெருநகரங்களில் பிரித்தானிய அரசு வணிகத்திற்காக இரயில் பாதைகளை உருவாக்கினர். இவ்வகைப் பாதைகள் உருவாக்கும் பணியில் மிகுதியாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட மக்கள் இவர்களே. மராட்டிய மண்ணில் இம்மக்கள் 'மகார்' என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். இத்தன்மை இவர்கள் ஒரே இடத்தில் குவிந்து வாழும் வாய்ப்பையும் ஏற்படுத்தியது.

தமிழ் நாட்டில், அரக்கோணம், பொன்னேரி பகுதியைச் சார்ந்த தலித் மக்கள் இரயில் பாதைகளை உருவாக்குவதில் அதிகமாக ஈடுபட்டனர்! உடல் உழைப்பை விற்கக் கிடைத்த வாய்ப்பின் மூலம் புதிய தளத்தில் இவர்கட்கு அறிமுகம் கிடைத்தது. (பம்பாயில் தராவிப் பகுதியில் உள்ள தலித் மக்கள் இவ்வகைப் பணிகளுக்காக குடி பெயர்ந்தவர்களாக இருக்கக்கூடும். ஏனெனில் அரக்கோணம் பகுதி தலித் மக்களோடு அவர்களுக்கு நெருக்கமான உறவு இருந்து வருகிறது.) இந்தப் பின் புலத்தில் இப்பகுதியில்தான் 'தமிழகப் பறையர் மகா சன சபை' இரட்டைமலை சீனிவாசன் என்ற தலித்தால் உருவாக்கப்பட்டது. இவர் 1893இல் 'பறையன்' என்றொரு இதழை நடத்தினார். (பின்னர் 1917இல் அயோத்திதாசன் என்பவர் 'ஒரு பைசா தமிழன்' என்ற இதழை நடத்தினார்.) இந்தக் காலச் சூழலில் மராட்டிய மண்ணில் பூலே

வும், கேரளத்தில் நாராயண குருவும் இம்மக்களின் சீர்திருத்தத் திற்காகச் செயல்பட்டனர். தமிழ் நாட்டில் அப்படியொருவர் இந்தச் சூழலில் செயல் படவில்லை என்பது கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய செய்தி.

பிரித்தானியர்கள் உருவாக்கிய சூழலில், தலித்துகள் தங்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள முயன்றனர். தங்களை சமூகம் நடத்தும் போக்குகளைக் கண்டு கோபம் கொண்டனர். ஆனால் இக்கோபங்களுக்கு விடியலாக வெற்றுச் சீர்திருத்தத் தாராளவாதம் முன்னெடுக்கப்பட்டதுதான் மிச்சம். இந்தக் காலச் சூழலில் படைப்பு களில் தமிழக தலித் மக்கள் தங்களை வெளிப்படுத்தத் தொடங்கியது முக்கியமான ஒன்று. கீழ்க் காணும் செய்திகள் தமிழக தலித் படைப்பு வரலாற்றில் முக்கியமானது.

வீ.கே.முருகேச பாகவதர் என்ற தலித் 1933இல் 'ஆதிதிராவிடர் சமூக சீர்திருத்த கீதங்கள்' என்ற நூலை வெளியிட்டார். இவரே பிற்காலத்தில் (1951இல்) 'தோல் பதனிடுவோர் துயரம்' என்ற சிறு கவிதை நூலையும் வெளியிட்டார். தமிழகத் தலித் இலக்கிய வரலாற்றில் இப்படைப்பு குறிப்பிடத்தக்கது.

“சமீபத்தில் சில ஜில்லா, தாலுக்கா, கிராமம், நாகரீகமில்லாத நாட்டுப் புறங்களுக்குச் சென்று, கண்ணுக்கு நேரே கண்ட உண்மைகளையும், நம்மனோர் படும் கஷ்ட நிஷ்டரங்களையும், சாதிச் செறுக்குடையோர் நங்குல ஏழை மக்களை மிருகங்களிலும் கேவலமாய் நடத்தும் அக்ரம அட்டுழியங்களையும், அவைகளால் ஆண் பெண் குழந்தை குட்டிகள் அடையும் வேதனையையும் சுயநல வெளிவேஷச் சாமிகள், தாசர்கள், நயவஞ்சகரிவர்களின் மோச வலைக்குள் கல்வி வாசனை அறியாத பாமர மக்கள் சிக்கித் தவிப்பதையும் உணர்ந்து, இவைகளிலெல்லாம் ஏமாற்ற மடையாமல் எல்லா வகையிலும் சாக்கிரதையாபிருக்கவும் 'எழுமின் விழிமின் கருதிய கருமம் கைகூடும் வரை ஓயாம லுழைமின்' என்ற சாமி விவேகானந்தர் திருவுரையை அடிக்கடி ஞாபக மூட்டவும் வாலிபர்களுக்கு ஒற்றுமை, ஊக்கம், எழுச்சி, குலாபிமான முதலிய சமதருமம் உண்டாக்கவும், அறியாத தன்மையினால் செய்யும் வீண் செலவுகளைக் குறைக்கவும், என் சிற்றறிவிற் கெட்டிய சீர்திருத்தங்களை எடுத்துக் காட்டும் வண்ணமும் செங்கற்பட்டு ஜில்லா ரிஜிஸ்டர் ஆதி திராவிட மகா ஜன சபையார் கேட்டுக் கொண்ட வண்ணமும்....” இப்பாடல்களைப் பாடியதாகக் கூறுகிறார். (முருகேசபாகவதர் ஆதி திராவிட சமூக சீர்திருத்த கீதங்கள். 1931 நூன்முகம்.)

இப்பகுதியின் மூலம் இந்தத் தலித்தின் மன நிலையைக் காண முடிகிறது. அம்பேத்கர் சிந்தனைகள் தமிழகத்தில், செல்வாக்குப் பெறாத சூழலில் ஏற்பட்ட தலித் விழிப்புணர்வாக இதை நாம் காணலாம். தொடர்ந்து வந்த வரலாற்றுச்சூழலில் தமிழகத்தில் உரு

வான் எந்த அரசியல் இயக்கமும் தலித் சிக்கலை, தனித்தன்மை மயோடு அணுகவில்லை. ஒருவகையான சீர்த்திருத்தப் பணர், தீண்டாமை ஒழிப்பு என்று வெற்றுச் சொற்களாய் வெளிப்பட்டன. இதே காலச் சூழலில் அம்பேத்கர் மராட்டிய மண்ணில் பல்வேறு நடைமுறைச் செயல் திட்டங்களை முன் வைத்துச் செயல் பட்டார். 'மக்கள் கல்விக்கழகம்', 'ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கான பள்ளி' போன்றவற்றை உருவாக்கினார். மரத்வாடா பல்கலைக் கழக உருவாக்கத்திற்கான முன்னோடிச் செயல்பாடுகள் அவை. இப்பல்கலைக் கழகத்திற்கு அம்பேத்கர் பெயரை வைக்க தீவிரமான போராட்டம் அண்மையில் முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளது.) தனியான வாழ்விடங்களையும் நிலத்தையும் ஒதுக்கித் தரவேண்டும் தலித் மக்களுக்கு என்று அம்பேத்கர் போராடினார். இவ்வகைச் செயல்பாடுகள் எதுவும் தமிழகச் சூழலில் பேசப்படவில்லை. தமிழகத்தில் குறைந்த அளவு எழுத்தறிவும், தேர்தல்களில் ஓட்டுப் போடுதலும் தலித் மக்களுக்கு கிடைத்திருக்கிறது. இத்தன்மைகள் அவர்கள் ஓரளவு கொடுமைகளிலிருந்து வடுபட்டது போல் பிரமையைப் பலருக்கு உருவாக்கியுள்ளது. மராட்டிய மண்ணில் அம்பேத்கரின் செயல்பாடுகள் உருவாக்கிய தாக்கத்தில் ஒரு சிறு அளவு கூட தமிழகத்தில் இல்லை என்றே கூறலாம்.

இந்தப் பின்புலத்தில் தமிழகத்தில் தலித்தியப் பண்பாட்டுத் தன்மைகளை விவாதிப்பது அவசியமாகும்.

மராட்டியத்தில் 1956இல் பெரும் பகுதியான மகார் மக்களை புத்த மதத்துக்கு மாற்றும் பணியை அம்பேத்கர் செய்தார். பின்னர் மிகக் குறுகிய காலத்தில் அவர் மறைந்தார்.

இந்தப் பின்புலத்தில் அம்பேத்கர் உத்வேகத்தால் வளர்ச்சி பெற்ற உணர்வுகள், 1960களில் இந்தியச் சூழலில் 'தலித்தியம்' என்றதொரு அரசியல் பண்பாட்டு வடிவமாகவே உருப் பெற்றது. 1958இல் தலித் எழுத்தாளர் மாநாடு மராட்டியத்தில் நடைபெற்றது குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சி. 1972இல் 'தலித் சிறுகதைகள்' இலக்கியம் உருவானது.

மேற்குறித்த பின்புலத்தில் அங்கு கவிதை, தன் வரலாறு, நாவல் சிறுகதை என்ற வடிவங்கள் தலிதத்திற்கென உருவாக்கப்பட்டன. இதற்கு அரசு அங்கீகாரம் கூட கிடைத்தது. (அரசாங்கமும் 'போர்டு' போன்ற நிறுவனங்களும் பரிசு மற்றும் பல உதவிகளையும் தலித் கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அண்மைக்காலங்களில் செய்து வருகின்றன.) இவ்வடிவங்கள் பெருவாரியாக பல மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆங்கிலப் புத்தகச் சந்தையில் இப்படைப்புகளுக்கு சந்தை சிறப்பாக இருப்பதாகவும் கூறுகின்றனர். இவ்வகையில் இந்தியாவில் முப்பது சதவீத மக்கள் வாழ்க்கை தலித்து இலக்கியமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. மராட்டி, கன்னடம், குஜராத்தி, இந்தி, தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளில் தலித் இலக்கியம் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழகத்

கவிஞர்

தில் அண்மையில் தான், தலித்தியம் தொடர்பான மொழியாக்கங்கள், விவாதங்கள், படைப்பு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இது தொடர்பான மதிப்பீட்டிற்கு நாம் இன்னும் கொஞ்சகாலம் பொறுத்திருக்க வேண்டும். ஆனால், தலித் கலை இலக்கிய உருவாக்கம் பற்றிய அடிப்படைகளை நாம் விவாதிப்பது அவசியம்.

தலித்திய தனித்தன்மை என்ன? எப்படியான தலித்திய கலை இலக்கியத்தை உருவாக்குவது?

பெண்ணியம் போல தலித்தியமும் உணர்வு என்ற அடிப்படையில் வேறுபட்டது. மூளை சம்பந்தப்பட்டது மட்டுமின்றி உணர்வு சம்பந்தமே ஆழமானது. 1968-70களில் பத்தாம் வகுப்பு மாணவனாக நான் இருந்த போது, என்னுடைய கிராமத்தில் தலித் மக்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகள் காட்டு மிராண்டித்தனமானவை. காலில் செருப்பணிந்த, உடம்பில் துண்டு போட்ட, சைக்கிள் ஓட்டிய, மாட்டு வண்டி ஓட்டிய, சுத்தமாகத் துவைத்து உடுத்திய தலித் மக்களை, நாய்களைப் போல் நடுவீதியில் அடித்த காட்சிகள் என் கண்முன் நிற்கின்றன. அதனை எதிர்த்துக் கேட்கும் தன்மை அற்று, மறைமுகமாக ஒருவிதத்தில் ஆதரவு மன நிலையோடும் அப்போது நான் இருந்திருக்கிறேன். (பின்பு பல கலகங்களை நடத்தினோம். அது வேறு கதை.) இங்கு, அங்கு அடி வாங்கிய தலித்தின் மன உணர்வுகளை என்னைப் போன்ற வர்கள் பெறமுடியாது என்பதுதான் முக்கியம். வெறும் அறிவு ரீதியான எதிர்ப்பு இருக்கலாம். ஆழமான உணர்வுக்கு வாய்ப்பில்லை. அவ்விதம் பாதிக்கப்படும் தலித்திய உணர்வுகள் கலை இலக்கியமாக வடிவம் பெற வேண்டும். அது வாசிக்கும் வாசகனை உணர்வுத் தளத்தில் ஒங்கி அடிப்பதாக அமையக்கூடும்.

மேற்குறித்த தமிழக நிலையோடு மராட்டிய இலக்கியச் செயல்பாடுகளை இணைத்துப் பார்க்கலாம். 'தன் வரலாறு' என்ற தலித் இலக்கியம் அங்கு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. மேலே குறிப்பிட்டது போன்ற எண்ணற்ற நிகழ்ச்சிகளின் தொகுப்புகளாக அவை அமைந்துள்ளன. படைப்பாளர்கள், நேர்க் காட்சியாக, சொந்த அனுபவமாக அவர்களது மொழி ஆழத்தோடு வெளிப்படுத்துகிறார்கள். 'கிணற்றில் ஒரு பிணம் மிதக்கிறது' என்ற தலைப்பில் ஆங்கிலத்தில் (A Corpse in the Well, Edited by Arjun Dangle) மராட்டியிலிருந்து மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கும் நூல் இவ்வகையில் மிக முக்கியமானது. தெலுங்கானா போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட பெண் தோழர்கள் தமது நேரடி அனுபவங்களை ஆங்கிலத்தில் (We were making history, 1989) தொகுத்திருப்பதைப் போல் இந்நூல் அமைந்திருக்கிறது.

உளவியல் அடிப்படையில், உணர்வு சார்ந்த நிலையில் இவ்வகை இலக்கியம் அமையும். 'மனுசங்க' என்ற இதழில் 'துணிவு' என்ற கதை இவ்வகையில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம். தலித் கொடுமைகள் படைப்பாகும் போது உருவாகும் மனக்கிளர்ச்சி அல்லது கலகம் என்பதே இப்படைப்புகளின் அழகியல். இந்த அடிப்படையில் தான் இவ்வகை இலக்கியத்தின் அடிப்படை அங்கீகாரம் பெறுவது அவசியம்.

தலித் இலக்கியங்களை, கலைகளை ஆதிக்கவாதியினர் அருவறுப்பாகவும் அழகியல் அற்றதாகவும் ஆபாசமாகவும் பார்க்கக் கூடும். அவர்களுக்கு 'சாஸ்திரியமாக' ஒன்று இருப்பது போல் தலித்துக்களுக்கு சாஸ்திரியமாக இன்னொன்று இருப்பது அவசியம். ஒடுக்கப்பட்ட தலித் மக்களின் கலைகளில் ஒன்றாக தெருக்கூத்து இன்றும் வாழ்ந்து வருகிறது. பார்ப்பனர்கள் பல கூறுகளில் அதில் கிண்டல் செய்யப்படுகின்றனர். தெருக்களில் குறிப்பாக இசைக்கருவிகளை வாசிப்பவர்கள் அனைவரும் தலித் மக்களே. இதனால் தான் இதனை ஆதிக்க வாதியினர் 'சத்தமாக'ப் பார்க்கிறார்கள்.

மராட்டிய மண்ணில் உள்ள 'தாமாஷா' என்ற கலை வடிவத்திலும் தலித் மக்கள்தான் பெரிதும் பங்கு கொள்ளுகின்றனர். தெருக்கூத்துக்கும் தாமாஷாவுக்கும் இவ்வகையில் ஆழமான தொடர்பை நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும். பாரம்பரிய கலை வடிவங்கள் ஒடுக்கப்பட்ட தலித் மக்களால்தான் இன்றும் பராமரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இவை ஒரு இனத்தின் கலை வரலாற்றில் மிக முக்கிய பங்களிப்பு செய்பவை. ஆக, தலித் மக்களே கலை உருவாக்கத்தில் முக்கிய பங்களிப்பு செய்திருப்பவர்களாகவும் நாம் அறிய முடிகிறது.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை தலித் மக்களிடம் உள்ள அனைத்துக் கலைகளும் அவற்றின் சாதிய அடையாளங்கள் பிடுங்கப்பட்டு, அவர்களுக்கான கலைகளாக வடிவம் பெற வேண்டும். இதில் பறை மிக முக்கியமானது. அது ஒடுக்கப்பட்ட தலித்தின் சாதிய அடையாளமாக இருக்கிறது. அந்த அடையாளம் தூக்கியெறியப்பட்டு, அவர்களுடைய கலகக் குரலாக, உரிமை முழக்கமாக பறை முன்னெடுப்பது தலித் கலை உருவாக்கத்தின் சரிபான தன்மையாக அமையும்.

எனவே நமது மண்ணில் மூன்றில் ஒரு பங்காய் வாழும் மனிதனை விடுவிக்க, அவர்கள் செய்யும் தொழில் (மலம் சுத்தம் செய்தல் போன்றவை) எந்திரமயமாக்கப்பட வேண்டும். அதிலிருந்து முற்றிலும் அவர்களுக்கு விடுதலை வேண்டும். அகமண முறைகளைத் தவிர்ப்பதற்கான கலாச்சார சூழல்களைத் திட்டமிட்டு முன்னெடுக்க வேண்டும். இவ்வகையான தொடர்ந்த செயல்பாடுகள் தலித்தியத்தை சரியான திசை வழியில் முன்னெடுக்கும்.

உழவு

இலக்குமி குமாரன் ஞானதிரவியம்

கதிர் அறுத்தவர்கள்
சாண் உயரத்திற்குமேல் தாள்விட்டுப் போனதால்
கட்டி கட்டியாகிக் கால்மோதிக் குத்துகையில்
மோழி வழக்கிப்போய் படச்சால் நெளிந்துவிட
“என்ன உழவு இது”வென
கடைசி ஏர்க்காரன் கடித்துத் துப்பினான்.

அப்பா வயலிறங்க விடாமல்
வரப்பின் மீதே நிற்கவைத்து
“ஒனக்கேன்டா இந்த எழவு—
வேலைக்குப் போயிடு நீ,”
என்றுரைத்த வார்த்தைகள்
நின்றொலித்தன நெஞ்சுக்குள்—

“உழவில்லை... உழவில்லை;
உழவிலே மடக்கு, உழவிலே மடக்கு,”
என முன்னேர்க்காரன் முழங்கியபோது,
ஒன்றும் புரியாமல் ஓட்டிக்கொண்டு போக,
எல்லோரும் நிறுத்திவிட்டு
ஏகமாய்ச் சிரிக்கையிலே,
“நீயேன்டா இங்கு வந்தே?
வயக்காட்டு வேலையெல்லாம்
போகட்டும் என்னோட. போ...போ...
போய்ப்படி போ...” என்றுரைத்த அப்பா
நின்றமுதார் நெஞ்சத்தில்—

படச்சால் தவறாமல் கடலை அரிசி
பார்த்துப் போடச் சொல்லி
கொட்டானைக் கொடுத்தார்கள்.
விரலிடுக்கில் சரம்சரமாய் விழணும் அரிசி என்று
சொல்லிக் கொடுத்தும்
ஏரோடு நடக்க இயலாமல் தவிக்கையிலே
சொல்லாததைச் சொல்லிச் சுட்டார்கள்.

“படிப்போ பெரும் படிப்பு— புள்ள
பைநெறையச் சம்பாதிப்பான்.
கழனி வேலையெல்லாம்— என்
கண்ணனுக்குத் தேவையில்லை,” என
அம்மா உரைத்ததும்; அப்பா வளர்த்ததும்
அடியோடு தப்பாச்சு!

நினைவுத் தடங்கள்

வல்லிக்கண்ணன்

பாரதிதாசன், ச.து.ச.யோகி, தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை, நாமக்கல் இராமலிங்கம், சுத்தானந்த பாரதி— பாரதிக்கு அடுத்த தலைமுறைக் கவிஞர்கள் இவர்கள்.

இவர்களில் தேசிக விநாயகம்பிள்ளை, சுத்தானந்த பாரதி இருவரையும் நான் நேரில் கண்டதில்லை. மற்ற மூவரில், நாமக்கல் இராமலிங்கம் பிள்ளையைத் தான் முதலில் சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிட்டியது.

1945இல் ஒரு சமயம் கோயம்புத்தூர் ரயில் நிலையத்தில், வி. ரா. ராஜகோபாலனும் நானும் நின்றோம் திருச்சி போவதற்காக. ரயில் வண்டியில் ஏகப்பட்ட கூட்டம். உள்ளே புக முடியாத அளவுக்கு நெருக்கடி. அப்போது எஸ். ஏ. ரகீம் எங்களைப் பார்த்தார். என்ன விஷயம் என்று விசாரித்தார். நிலைமையைச் சொன்னார் வி. ரா. ரா.

“கவலை வேண்டாம். நாமக்கல் கவிஞரும் நானும் சென்னை போகிறோம் இரண்டாம் வகுப்பில். எங்களோடு இன்னும் இரண்டு பேர் வருகிறார்கள். நீங்களும் எங்க கூட வரலாம். ஈரோடு வராதானே? பரவால்தேன்” என்று கூறி, எங்களை அழைத்துப் போனார்.

கவிஞர் வாசலிலேயே நின்றார். ‘கலாமோகினி’ ஆசிரியரும், சாலிவாகனன் என்ற பெயரில் கவிதைகள் எழுதிக் கொண்டிருந்தவருமான வி. ரா. ராஜகோபாலனை ஏற்கனவே அவர் அறிந்திருந்தார். ரகீம் என்னை கவிஞருக்கு அறிமுகம் செய்தார். சென்னையில் சின்ன அண்ணாமலையின் ‘தமிழ்ப் பண்ணை’ என்ற பதிப்பகத்தில் எஸ். ஏ. ரகீமை நான் சந்தித்திருந்தேன்.

முகம் மலர, கவிஞர் பிரியத்தோடு என்னை கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டார். “என்ன சவுக்கியமா?” என்று அன்பாக விசாரித்தார். ‘சினிமா உலகம்’ மாதமிரு முறை இதழில் துணை ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த நாட்களில், நான் நாமக்கல் கவிஞருக்குக் கடிதங்கள் எழுதியிருந்தேன். முதல் தடவையாகப் பார்க்கும் போதே நெடுநாள் பழகியவர் போல அவர் நடந்து கொண்டது எனக்கு உள நெகிழ்ச்சி ஏற்படுத்தியது.

இரண்டாம் வகுப்புப் பெட்டியில் பயணம் வசதியாகத்தான் இருந்தது. (அக்காலத்தில் ரயிலில் மூன்று வகுப்புகள் உண்டு.

கவிதாசரண்

மூன்றாம் வகுப்புப் பெட்டிகளில் எப்பவும் கூட்டமும் நெருக்கடியும்தான்.) நாமக்கல் கவிஞரின் பேச்சு ரசமாக இருந்தது. வித்தியாசமாகவும் விநோதமாகவும் ஒலித்தது.

‘மனிதர்கள் எல்லோரும் சரிநிகர் சமானம் என்பது சும்மா வெறும் பேச்சுதான். இலட்சிய நோக்குதான். எல்லோரும் சமம் என்பது உறுதியாச்சு என்பது கவிக்கனவே. நடைமுறையில் அப்படி இல்லை. எந்தக் காலத்திலும் அப்படி நடக்கவும் செய்யாது. மனிதர்களுக்கிடையில் பேதங்கள், வித்தியாசங்கள் இருக்கத்தான் செய்யும். இயற்கையிலேயே அப்படித்தான் இருக்கு. இயற்கையின் எந்தப் படைப்பை வேண்டுமானாலும் பாருங்க. ஒவ்வொன்றிலும் பல பேதங்கள். விதம்விதமான சாதிகள். மாங்காயையே எடுத்துக் கொள்ளுங்க. பச்சரிசி மாங்காய், மல்கோவா, பங்கனப்பள்ளி இப்படி எத்தனையோ வகைகள். கை விரல்கள் இருக்கு. எல்லாம் சமமாகவா இருக்கு? இது மாதிரித்தான். மனிதனுக்கு மனிதன் வித்தியாசம் இருக்கு...’

இந்த ரீதியில் கவிஞர் பேசிக் கொண்டிருந்தார். யாரும் அவர் பேச்சில் குறுக்கிடவில்லை.

ஈரோடு சந்திப்பில் வி. ரா. ரா. வும் நானும் இறங்கிக் கொண்டோம். அவர்களிடம் விடை பெற்றுப் பிரிந்தோம்.

பாரதிதாசன் 1945இல் துறையூருக்கு வந்த போது, ‘கிராம ஊழியன்’ பதிப்பாளர் அ. வெ. ர. கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் அவரை வீட்டுக்கு அழைத்து விருந்தளித்தார். பிறகு கவிஞர் ‘ஊழியன்’ அலுவலகத்துக்கும் வந்தார்.

ச. து. சு. யோகியையும் 1945இல்தான் சந்திக்க நேர்ந்தது. திருச்சி ரேடியோ நிலையத்தில் அவரைக் கண்டேன். அதன் பிறகு 1947 கடைசியில் சென்னையில் அவரை தினசரி பார்த்துப் பேசக் கூடிய வாய்ப்பு கிட்டியது.

ச. து. சுப்பிரமணிய யோகியார் ‘பாலபாரதி’ என்ற பட்டம் பெற்றவர். சின்ன வயசிலேயே கவிதை எழுதத் தொடங்கி விட்டார். ‘காளிதாசன்’ எனும் பெயரிலும் அவர் கவிதைகள் எழுதினார். ‘தமிழ்க் குமரி’ என்பது அவரது கவிதைகளின் தொகுப்பு ஆகும். அகல்யா, மரியா மகதலேனா, கண்ணகி, கண்மணிராஜம் முதலிய அருமையான கவிதைகள் அவரது கவியாற்றலுக்கு சான்று கூறுபவை. இயல்பான ஓட்டமும், ஓசை நயமும், சொல் வளமும் கற்பனை மிடுக்கும் உணர்ச்சியின் செறிவும் கலந்தவை யோகியாரின் கவிதைகள்.

ச. து. சு. யோகி கம்பனிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். ‘கம்பன் ஒரு கவி. கவிகள் போற்றும் மகாகவி. மகாகவிகள் தொழுது ஏற்றும் கவிக்கடவுள். கம்பனே அடியேனது கவிதைத் தெய்வம்’ என்று அவர் எழுதியுள்ளார்.

கம்பராமாயணம் தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ளதால், அந்த மகா காவியம் தனக்குரிய கவனிப்பை பெறவில்லை. அது ஆங்கிலத்தில் அமைந்திருக்குமானால், உலகத்தின் தன்னிகரற்ற மாபெரும் காவியப் படைப்பு என்ற பெருமையை எந்தக் காலத்திலோ பெற்றிருக்கும் என்றும் அவர் சொல்வது வழக்கம்.

யோகியார் உமர்கயாத்தின் 'ருபாயத்'தை தமிழாக்கியிருக்கிறார். அது கரடு முரடான தமிழாக்கமாகவே இருக்கும். தேசிக விநாயகம் பிள்ளை தழுவுவல் ரீதியில் 'பாரசீகக் கவியமுதம்' என்று தமிழாக்கித் தந்திருப்பது எளிமையும் இனிமையும் இயல்பான ஒட்டமும் கொண்டு, ரசனைக்கு நல் விருந்தாக விளங்குகிறது.

யோகியார் ஆங்கிலத்திலும் கவிதைகள் எழுதியுள்ளார். ஆஸ்கார் ஒயில்ட் எழுத்துக்களை அவர் அதிகம் ரசித்தார். வனப்பும் வசீகரமும் நிறைந்த உரைநடை எழுதும் திறமையும் அவர் பெற்றிருந்தார்.

திரைப்படத் துறையிலும் யோகியார் ஈடுபட்டிருந்தார். 1930 களில் வெற்றிகரமாக ஓடிய 'அதிர்ஷ்டம்' என்ற படத்துக்கு வசனமும் பாடல்களும் எழுதியுள்ளார். 'ஐயா சிறுபெண் - ஏழை என்பால் - இரக்கம் வராதா? - தெய்வம் தின்ன சோறு தராதா?' என்ற பாடல் அக்காலத்தில் எங்கும் ஒலித்தது. ஏழைப் பெண்ணாக சூர்யகுமாரி நடித்து, ஆடிப் பாடியிருந்தார். 'ஆந்திரகேசரி' பிரகாசம் அவர்களின், உறவுப் பெண் அவர்.

'சுந்தர்மூர்த்தி நாயனார்' என்ற படத்திலும் ச. து. ச. யோகி பங்கேற்றிருந்தார். பிறகு, அவரே சுயமுயற்சியாக 'ஆனந்தன் அல்லது அக்னி புராண மகிமை' என்ற படம் எடுக்கத் திட்டமிட்டார். அது வெற்றி பெறவில்லை.

1947-48 கால கட்டத்தில் என் அண்ணாவும் நானும் 'சினிமா உலகம்' அலுவலகத்திலேயே தங்கியிருந்தோம். சென்னை, ஜெனரல் பேட்டர்ஸ் ரோடு, சுபத்ராபாய் மேன்ஷன்ஸ் என்ற கட்டிடத்தின் ஒரு பகுதியில் அந்த அலுவலகம் இருந்தது. வேறொரு பகுதியில் 'கண்ணா பிலிம்ஸ்' என்ற நிறுவனம் இருந்தது. யோகியார் அங்கு தங்கியிருந்தார்.

தினந்தோறும் பகலிலும், இரவிலும் அவர் சி. உ. அலுவலகம் வந்து சுவையாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பார். அலுவலகத்தின் பின்பக்கம் திறந்த வெளி. அங்கே நாற்காலிகளைப் போட்டுக் கொண்டு விளக்கு வெளிச்சம் இல்லாது, நட்சத்திரங்கள் மின்னும் விரிந்த வானின் கீழ் அமர்ந்து, நாங்கள் இரவில் வெகு நேரம் பேசிக் கொண்டிருப்போம். பேய் பிசாசுகள், மந்திர தந்திர அனுபவங்கள், மற்றும் பல ரசமான விஷயங்கள் பற்றி யோகியார் சொல்வார். மனேகரமான பொழுதுகள் அவை.

தி. கமலியின் நான்கு கவிதைகள்

1. மனித நலிவு

வேலையை முடி;
இல்லாவிட்டால்
மெமோ வரும்;
முடிவில் சீட்டே கிழிபடும்.
இயமனின் எச்சரிக்கை
அச்சுறுத்தல்களாய்
எத்தனை எத்தனை நோய்கள்!
எய்ட்ஸ் அபாயங்கள்!
இறுதி மரண அறிவிப்புகள்!
இடையிடையே
எதிர்பாரா நிகழ்வுகளாய்
நில நடுக்க இயற்கைச் சீற்றங்கள்.
இதற்கிடையில்
எதற்காக விபத்துகளும்
வெடிகுண்டு விபரீத நடப்புகளும்
மனித நலிவுச் சின்னங்களாக
ஆட்டிப் படைக்கின்றன?

2. விமோசனம்

காற்றில் படபடக்கும் காக்கிதமாய்
உள் மன நடுக்கலை
உணர முடிகிறது;
தப்பிக்கத்தான் வழி புரியவில்லை.
கடிகாரச் சிறைக்குள் கட்டுண்ட
அலுவலகப் பணிநேர நியதிகள்;
காலண்டர் பூடகத்துள் அகப்பட்ட
தினமொரு உதிரலாய்க் கிழிபடும்
ஆயுளின் அவல நாட்கள்.
பிம்ப வாழ்வுச் சாபத்தின்
விமோசனந்தான் எப்போது?

3. இருக்கை

இருக்கை இளைப்பாற்றும்;
நின்று கடுத்த பாதங்களின்
களைப்பாற்றும்;
பதவி இருக்கை வெறியூட்டும்;
பம்பரச் சாட்டையாய்
அதிகார ஆட்டிப்படைத்தலுக்கு
வழி படைக்கும்;
தகுதி இருக்கை சிம்மாசன
சாதனை வெளிப்பாடாகும்;
சதியின் இருக்கை மானுட
அவல நரகமாகும்;
மதியின் இருக்கை புவியில்
மாண்புகளைத் தோற்றுவிக்கும்;
விதியின் இருக்கை காலற்ற
கட்டிலில் பயணப்படுத்தும்.

4. நடைமுறை

குறளில் குறுக்கித் தந்த
அரசாங்க அறிவுரைகள்;
பெருங் காப்பியங்களில்
பொதித்துத் தந்த
அறவுரை வாசகங்கள்;
வரலாற்றில் பதியப்பட்ட
மானுட வீழ்ச்சி
உதாரணங்கள்;
நல்வழியில் நெறிப்படுத்த
எத்தனை எத்தனை
மருந்து மாத்திரைகள்
மனங்கொள்ளும் வடிவிலெல்லாம்!
இருந்துமென்ன!
புறநடை ஒழுகலாறாய்
புதுப்புதுத் தவறுகளே
தினம் தினம்
ஜனித்துத் தொலைக்கின்றன.

தாய் மொழியும் தந்தை மொழியும்

மா. அரங்கநாதன்

எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் முத்து கிருஷ்ணபிள்ளை என்பவர் கீர்த்தனை ஒன்று பாடியிருக்கிறார். “இனியொரு தாமதம் ஏன் என் துரையே,” என்று அதிலே ஒரு வரி. நன்றாகவே இருக்கும். எந்தக் குற்றத்தையும் யாரும் சொல்லவில்லை. ஒரே ஒரு விஷயம். அதிலே அவர் ‘துரை’ என்று குறிப்பிட்டது, வெள்ளைக் காரணையல்ல— செந்தில் முருகனை. அது எப்படி அந்த குறிஞ்சிவேள் திடீரென இங்லெண்ட் வாசியானான் என்று யாரும் கேட்கவில்லை.— எல்லாருக்கும், படிப்பில்லாதாருக்கும் கூட அக்கால கட்டத்தில், அந்தச் சொல் ஓர் அர்த்தத்தைத் தந்திருந்தது. இன்றுங் கூட தந்து வருகிறது என்று சொல்ல முடியும். வெட்கமில்லாமல் நமது பெண்கள் கூட தமது குழந்தைகளைப் பற்றி அவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றனர். “மாப்பிள்ளைப் பையன் துரை மாதிரி இருக்கிறான்,” என்பதும் ‘பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தைக்கு வெள்ளைக்காரக் குழந்தை தோற்றுப் போய்விடும்’ என்று சொல்லிக் கொள்வது சாதாரணம். இதெல்லாம் எதனால் வந்தவினை? ஒரு வேளை நம்மை சீனாக்காரன் ஆண்டிருந்தால் என்ன சொல்லியிருப்போம்? ஓர் ஆப்ரிக்கன் ஆட்சியில் நாம் இருந்திருந்தால் எப்படி நடந்து கொண்டிருப்போம்?

மேலும் இந்த தமிழ் நிலத்திலேயே வேடர் கடவுளை வேள் என்று பிற்காலத்தில் அழைக்க முடியுமென்றால் ‘துரை’ என்று சொல்வது எப்படி தவறாகும்? வரலாற்று உண்மைகளுக்கெல்லாம் அப்பால் தோன்றுவதல்லவா அன்பு. எனவே அந்தந்த காலங்களில் தங்களுக்குத் தெரிந்த அளவில் பல்வேறு சமயங்களில் அரசு ஆணைக் கேற்ப— அரசனின் விருப்பத்திற்கேற்ப சொல்லியிருக்கிறார்கள். சொன்னதுதான் உண்மையே தவிர, அது வரலாறு சொல்லும் உண்மையல்ல. ஆவதற்கு எந்த வழியுமில்லை.

பழக்கத்தின் காரணமாகச் சொல்பவர்கள் உண்டு என்பதையும் சொல்ல வேண்டும். “என்னப் பெத்த ராசா” என்று தாய் குழந்தையைக் கூறினால் அது தவறு என்று யாரே சொல்ல வல்லார்?

இதெல்லாம் சின்ன விஷயங்கள்தாம். ஆனால் ஆளைப் பொறுத்து விஷயங்கள் பெரிதாகி விடுகின்றன. வேதம் — வேதநாயகன் எல்லாம் அப்படிப்பட்டவைதாம்.

புதிதாகத் தோன்றிய இனமொன்று தனது இன மக்களை மட்டுமே பிறப்பு ரீதியாக அடையாளம் கண்டு, அரசர் ஆதரவு பெற்று, தெய்வ குற்றம் என்ற பயமுறுத்தலோடு வந்திருந்தால், வெள்ளைக்காரனுக்கும் இதற்கும் என்ன வித்தியாசம்? 'ராஜத்துரோகம் கூடாது, வெள்ளைக்காரனுக்கு அடிபணிதல் உன் கடமை' என்பதற்கும் 'கடவுள் பாஷை எங்களுடையது. புரோகிதர் பேச்சிற்குத் தலையாட்ட வேண்டும்' என்ற பல்லவர் கால ஆணைக்கும் என்ன வேற்றுமை? அரசாங்க மொழியைப் பயில்வதில் லாபகரமான விஷயங்கள் பல உண்டு என்பது இப்போதும் தெரிந்ததுதானே.

ஆனால் வேதம் என்ற சொல்லை பயன்படுத்துவதன் மூலம் யாரும் வேதக் கடவுளரை வணங்கவில்லை — போற்றவும் இல்லை. தங்கள் கடவுளரைப் பற்றிய பாடல்களில், போற்றிப் பாட-கிறிஸ்தவர் பிற்காலத்தில் வேதாகமம் என்று பயன்படுத்தியது போல - தேவன், கர்த்தர் என்பன போன்றே பயன்படுத்தப்பட்டது. வேதநாயகன் என்றும் வேதம் தமிழ்செய் மாறன் சடகோபன் என்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதிலேயே ஒரு விநோதம் தெரிகிறது. வைதிகத்தை மீறி நாவுக்கரசரும் நம்மாழ்வாரும் வேதங்களைப் படித்திருக்க முடியுமா? அப்படிப் படித்து அறிந்திருந்தால் அவர்கள் வைதிகத்தை மதித்தவர்கள் ஆவார்களா? மேற்படி இருவரும் தமிழ்நாட்டில் மருத நிலத்தில் வாழும் பிரிவைச் சேர்ந்திருந்தாலும், வைதிகத்தின்படி நாலாமவன் அல்லவா?

சரி, சமயம் என்று தெரிந்து, அதாவது இதுதான் நமது மதம் என்று கருதி, வேதம்- வேதநாயகன் என்றெல்லாம் சொல்லி மகிழ்ந்தார்கள் என்றால், சைவ சிந்தாந்தமும் வீரசைவம் போன்ற சமயங்களும் வேதங்களை அதாவது பிராமண மதக் கொள்கைகளை மையமாகக் கொண்டு நிற்பவற்றை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றனவா? இல்லவே இல்லை. வேதங்களையும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை — அவதார ராமனையும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. புற நானூற்றில் ராமன் பெயர் சாதாரணமாகத்தான் வந்துள்ளது. வரக் கூடாது என்றும் சொல்ல முடியாதே.

கோயில்கள் இல்லாத காலத்தில் கடவுளை வணங்கியது எப்படி என்று பார்த்தோமானால் இது பற்றி அதிகம் தெரிந்துகொள்ள முடியும். பூர்வகுடி மக்கள் தீயை வணங்கி

கவிதாசரண்

யிருக்கிறார்கள். அந்த வழிபாடு, அதற்கு முன்பாக அந்த மக்கள் இரவு நேரத்தில் தீ வளர்த்து, அதைச் சுற்றி உட்கார்ந்து தங்கள் முன்னோர் பாடிய பாடல்களைப் பாடியதைப் பின்பற்றி எழுந்த வழக்கமாகும். இவ்வழக்கம் உலகின் எல்லா இனத்து மக்களிடமும் காணப்படும் ஒன்றுதான்.

இந்த வணக்கத்தில் முதல் ஸ்தானம் கொண்ட 'தீ' தான் பின்னர் மண்ணிலோ கல்லிலோ ஆக்கப்பட்ட இலிங்கம் என்பது ஒரு சைவ சித்தாந்தக் கொள்கை. தளி—கற்றளி என்றும் பிற்காலத்தில் கருவறையில் கடவுள் ஸ்தானம் பெற்றது என்றும் தெரிய வருகிறோம். அப்படியானால் ஆரியர் சிவலிங்கத்தை இழிவுபடுத்தியதில் வியப்பில்லை. ஐரோப்பியர் இந்த நூற்றாண்டுகளில் இலிங்கத்தை PHALLUS GOD என்று பரிகசித்தமைக்கும் அன்று ஆரியர் பூர்வகுடியின் கடவுளை இகழ்ந்தமைக்கும் என்ன வேறுபாடு?

தீ வணக்கம் வேறு முறையில் 'யக்ஞம்' என்ற பெயரில் ஆரியர் நடத்த முன் வந்தது ஒரு தந்திரம். தங்கள் தலைவரான இந்திரன், மித்ரன், வருணனை மரியாதை செய்ய ஆரம்பித்தனர். இது இன்னுங்கூட நமது அம்மன் கோவில்களில் பூசனை நடத்தி, முதல் மரியாதைப் பிரசாதம் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரமுகருக்குத் தருவது போன்றதுதான். முதல் மரியாதை பெறுவதில் போட்டி உண்டாவதும் நமக்குத் தெரிந்ததுதான். ஆரியர் தங்கள் தலைவர்களுக்கு மரியாதை செய்து வந்தது, வெகுகாலம் நடக்கவில்லை. பூர்வகுடி மக்களின் தலைவரான சிவன் - நாராயணன் போன்றோருக்குத்தான் அந்த மரியாதை நடக்க வேண்டும் என்ற சண்டை ஆரம்பமானதின் விளைவுதான் யாகத்தில் இந்திரன் போன்றோர் பின் தள்ளப்பட்டு, குடி மக்களின் விருப்பம் நடைமுறைக்கு வந்தது. அப்படியிருந்தும் கூட வேத மக்களின் புத்திசாலித்தனமும் தந்திரமும் வென்றுவிட்டது. "யாரை வேண்டுமானாலும் கௌரவித்துக் கொள்ளலாம் — ஆனால் வேத சுலோகங்கள் சொல்லித்தான் அதைச் செய்ய வேண்டும்" என்ற நிபந்தனையைப் பின்பற்றச் செய்தனர். அதன் விளைவுதான் இன்று சம்ஸ்கிருதம் பெற்றுள்ள போலிக் கவுரவம்.

"நீங்கள் உங்களது தாய் மொழியைப் படித்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அரசுப் பணிக்கு வர வேண்டுமானால் ஆங்கிலம் படித்திருக்க வேண்டும்" என்ற ஆங்கில ஆட்சி ஆணையும் மேற்படி சமஸ்கிருதம் பயன்படுத்த வேண்டுமென்ற நிபந்தனையும் ஒன்றுதான் என்று தெரிகிறதல்லவா?

மேலும் அந்த மொழி சமஸ்கிருதம் இருக்கிறதே: அவை பூர்வகுடி மக்கள் அந்தச் சமயத்தில் வெறுக்க வேண்டிய அவசியமும் ஏற்படவில்லை. தங்களுடைய மொழியின் சொற்கள் பலவும் கலந்துண்டான மொழிதான் என்றும் அவர்கள் இருந்திருக்கக்கூடும். சிவன்—நாராயணன் என்ற தலைவர் பெயர்களே பூர்வகுடி மக்களின் மொழிதானே.

நம் காலத்தில் நடராசர் நடனத்தை COSMIC DANCE என்று ஆனந்த குமாரசாமி புத்தகம் எழுதினால் அது ஆங்கிலம் ஆயிற்றே என்று தள்ளிவிடவா செய்கிறோம்? GOD ALMIGHTY என்று போப் அவர்கள் சிவனது முழுமுதல் தன்மையைக் கூறினால், மகிழ்ச்சிதானே.

வேதம்- வேதநாயகன் என்றதும் இதைப் போன்றதுதான்.
(இன்னும்)

குரல் இலக்கிய அமைப்பு, கடலூர்

“தலித் இலக்கிய விருது” — 1994

‘தலித் இலக்கிய விருது’ ஒவ்வொரு ஆண்டும் வெளிவரும் சிறந்த தலித் நூலுக்கு வழங்கிடவேண்டி சென்ற ஆண்டு தொடங்கப்பட்டது. முதல் விருது பாமா எழுதிய ‘கருக்கு’ வாழ்வியல் நூலுக்கு வழங்கப்பட்டது.

1993ஆம் ஆண்டுக்கான தலித் இலக்கிய விருதை ஏப்ரலில் அம்பேத்கர் பிறந்த நாளில் வழங்க உள்ளோம். இதற்காக ’93இல் வெளிவந்த தலித் நூல்களைக் கருத்தில்கொண்டு விருதிற்குத் தகுதியானவர்களை முன்மொழியுமாறு இலக்கிய ஆர்வலர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

உங்கள் பரிந்துரையை மார்ச் மாதம் 15ஆம் தேதிக்குள் எதிர் பார்க்கிறோம். பரிந்துரைக்கப்படும் நூல் அனுப்பி வைக்கப்படும் பட்சத்தில் நூல் விலைக்கான தொகையை அனுப்பிவிடுகிறோம்.

நூல், தலித்தைப்பற்றி, தலித்தால் எழுதப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும்.

பரிந்துரைகளை அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

அமைப்பாளர்:

குரல் இலக்கிய அமைப்பு

எம்-32, அண்ணா நகர்,

கடலூர்-607 001.

மா. அரங்கநாதனின் 'வீடு பேறு' கதைத் தொகுதி
குறித்து

சில விமர்சனக் குறிப்புகள்

நகுலன்

தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்தில் 'வீடு பேறு' என்ற கதைத் தொகுப்பின் மூலம்—மா. அரங்கநாதன் தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஒரு நிரந்தரமான முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகிறார். இத்தொகுதியில் 'வீடு பேறு' என்ற கதையைப் பலமுறை திரும்பத் திரும்பத் திரும்பப் படித்திருக்கிறேன். ஏன் என்பதை எனக்கே தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளவே இக்கட்டுரையை எழுதியிருக்கிறேன்.

இத்தொகுதி பற்றி அசோகமித்திரன், க. நா. சு., ஐராவதம் போன்றவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். இங்கு ஒன்று சொல்ல வேண்டும். இக்கதைகளில் வரும் முத்துக்கறுப்பனைப் பற்றிப் பலரும் முக்கியமாகப் பேசியிருக்கிறார்கள். அசோகமித்திரன் தன் முன்னுரையில் பல கதைகளிலும் முத்துக்கறுப்பன் மையமாக இயங்குவதால், இக்கதைகளை ஒரு சேர நோக்குகையில், இத்தொகுதியை நாவலாகக் கருதலாம் என்கிறார். “இங்கு காலம் ஒரு தத்துவச் சரடு அல்லது குறியீடாக அமைகிறது. இதில் காலம் கடிக்காரம் அல்லது காலண்டர் பண்புகளுக்கு அப்பாற்பட்டு இருக்கிறது. பல நிலைகளில் ஆசிரியர் முத்துக்கறுப்பனைக் காண்பிக்கிறார். மேலும் முத்துக்கறுப்பன் என்பது கூட இறுதியில் கழன்று விடுகிறது. முத்துக்கறுப்பன் ஒரு சாதாரண மனிதனின் சர்வ சாதாரண விருப்பு வெறுப்புகளைக் கொண்டிருந்தாலும் அதே நேரத்தில் அவற்றைக் கடந்து இயங்கும் பக்குவமும் படைத் தவன்.” மேலும் சொல்கிறார்: “இக்கதைகளில் முக்தித் தத்துவம்-அது தமிழ் மண்ணுக்கே உரியதாகவும் வெளிப்படுகிறது.”

ஐராவதம் முத்துக்கறுப்பன் ஒரு Universal Man இன் குறியீடாகவும் சராசரி மனிதனாகவும் காணப்படுகிறான் என்கிறார். கதைகளில் மேலும் குறிப்பிடக் கூடிய அம்சங்கள் ஒரு லேசான புதிர்ந்தன்மை, தத்துவ நடை, தமிழ் மண், இலேசான ஒரு பண்டித நடை, ஒரு புதிய பரிணாம வளர்ச்சி. புத்தகத்தின் பின் அட்டைக் குறிப்பில் க. நா. சு.: “லேசான விஷயமானாலும், கனமான விஷயமானாலும், ஒரு உருவப் பிரக்ஞையுடன் சிருஷ்டித்திருக்கிறார் ஆசிரியர். மேலும் முத்துக்கறுப்பன், ஆசிரியரா, நீங்களா, நானா என்கிற புதிரை விடுவிப்பது ஒரு சுவாரஸ்யமான அறிவியல் பயிற்சியாக அமைகிறது.”

இத்தொகுதியைப் பற்றித் தொடர்ந்து பேசுகையில் ஐராவதம், அசோகமித்திரன் இவர்கள் முத்துக்கறுப்பனை Universal Man எனவும் சாதாரண மனிதன் எனவும் பேசுகையில், இவை இரண்டையும் இணைத்துப் பேசுகையில், முத்துக்கறுப்பன் மனித குலத்தின் ஒரு குறியீடாக, ஒரு அசாதாரணமான சாதாரண மனிதனாகவும் காணப்படுகிறான். தத்துவச் சரடைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டால் இந்த மண்ணின் மரபு இங்கு முறிக்கப்படவில்லை என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது. நீட்ஷே சொன்னதாகச் சொல்லப் படுகிறது, “கடவுள் இறந்துவிட்டான்” என்று. இக்கதைத் தொகுப்பைப் படிக்கையில் ஆம் என்றே சொல்ல வேண்டும். 20 ஆவதிலிருந்து 21 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு இவ்வுலகின் சில போக்குகளைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டு பேசுகையில், “மனிதனே இறந்து விட்டான்” என்று சொல்லத் தோன்றும். இக்கதைகள் இவை அப்படியில்லை என்பதையும் காட்டுகின்றன.

ஐராவதம் இக்கதைகளில் ஒரு இலேசான புதிர்த் தன்மை இருக்கிறது என்கையில், க. நா. சு. ஆசிரியர் ஒரு உருவப் பிரக்ஞையுடன் தன் சிறுகதைகளைச் சிருஷ்டித்திருக்கிறார் என்கையில், இருவரும் இருவேறு நடையில் இக்கதைகளின் கலை அம்சத்தைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இது எவ்வாறு உருவாகிறது என்பது குறித்து ஒரு சில வார்த்தைகள்: க. நா. சு. சொல்லிக் கேட்டிருக்கிறேன்- சில கதையின் தலைப்பு குறித்து அது; சிறுகதை ஒரு கலைப் படைப்பு என்கிற நிலையில், கதையில் உருவாகும் அனுபவ உலகை வேறொரு களத்திற்கு நகர்த்திச் செல்கிறது என்று. நடுவில் ஒரு குறிப்பு: இக்கதைகளை ஒட்டமாகப் படிக்காமல் கவனமாக நின்று நிதானமாகப் படிக்க வேண்டும். இந்த அம்சத்தை “அரணை” (அரணைக்கு நினைவு நிலைத்து நிற்காது என்பது ஒரு பழமொழி.) “அறிமுகம்,” “அலுப்பு” என்ற கதைகளில் காணலாம். இன்னொரு கதையின் தலைப்பு ‘ஆதல்’. இலக்கண அடிப்படையில் இது ஒரு இடைச் சொல். இதை அறிந்திருந்தால் அன்றி கதையில் விவரிக்கப்படும் அனுபவத்தின் மையத்தைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. இன்னொரு கதையின் தலைப்பு “மகத்தான ஜலதாரை.” இங்கு வரும் அடைமொழி நம்மைச் சிந்திக்கச் செய்யும். கோயில் கூட இயற்கையின் பாதுகாப்புக்குத்தான் என்று சூசகமாகக் குறிக்கப் படுகிறது. “அலுப்பு” என்ற கதையில் பெற்றோருக்கு இடையே உள்ள உறவின் விரிசலை, ஊன்றிப் படிக்காத வாசகர்களுக்கு எளிதில் பிடிபடாத வகையில் ஒரு ‘இடைச் செருகலாக’க் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. ‘சித்தி’ என்ற தலைப்பு ஒட்டப் பந்தயத்தைச் சுற்றி உருவாகிறது. ஒடுபவன் ஒரு இலக்யியவாதி. அவனுக்கு ஒடுவது பணத்திற்கோ புகழுக்கோ அன்று. ஒரு யோகம். ஆதிமூலத்

கவிதாசரண்

தின் அட்டைப் படம்கூட ஒருவன் தன்னைத் தானே வெற்றி கொள்வது என்ற அடிப்படையில் இயங்குகிறது. இப்படிச் சொல்கையில் 'திரிசடை'யின் ஒரு கவிதையிலிருந்து சில வரிகள் நினைவில் வருகின்றன. அவை வருமாறு:

யோகம் வேண்டும்
ஊசித் துவாரத்தில்
நூல் கோக்க.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு கதைகளைக் குறித்தும் எழுத இடமுண்டு. ஆனால் இந்தத் தொகுதியிலேயே என்னை மிகவும் ஈடுபாடு செய்த கதைகள் இரண்டு 1) வீடு பேறு, 2) நசிகேதனும் யமனும் கழிவுப் பணமும். இவ்விரு கதைகளைப் பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள்.

முதலில் இரண்டாவது கதை குறித்து. என் நினைவு சரியென்றால் உபநிஷத்தில் நசிகேதன் யமனைத் தொடர்கிறான்— சாவின் தாற்பரியத்தைத் தெரிந்துகொள்ள. கதையின் முடிவு மீண்டும் என் நினைவு சரியென்றால், யமன் அவனிடம் தோல்வி அடைந்து அவன் கேட்ட வரத்தைக் கொடுத்து விடுகின்றான். மா. அரங்க நாதன் கதையில் நசிகேதன் இங்கு முத்துக்கறுப்பனாக வருகிறான். 'பாலு இன்டஸ்டிரிகளில்' வேலை பார்க்கிறான். இந்த வேலை அலுத்து, குழந்தைகளுக்கு டியூஷன் சொல்லிக் கொடுக்கப் போகிறான். அதுவும் அலுத்து, பழைய ஆபீஸிற்கே வருகிறான். அதன் அதிகாரியும் அவனை வரவேற்கிறார். கதையூடு மிளிர்வது ஒரு சுயம்பு; சிந்தித்து இயங்கும் ஒரு நபருக்கு உலக-வாழ்வின் திட்டங்கள் திருப்தி அளிக்கவில்லை. அவன் திரும்பி மூன்று மாதங்கள் கழித்துத் தன் முதல் வேலைக்கே வருகிறான். அவன் அதிகாரியும் அவனை வரவேற்கிறார். 'கழிவுப் பணம்' என்று குறிப்பிடப்படுவது அவன் அந்த ஆபீஸிலிருந்து போன மாதங்களில் பாலு இன்டஸ்டிரிசுக்கு ஏற்பட்ட நஷ்டம்தான். இங்கு யமன் என்று குறிப்பிடப்படுவது மனித வாழ்வே என்றுதான் சொல்லத் தோன்றுகிறது. சாவு இல்லை, வாழ்வுதான் ஒரு பிரச்சினை. முத்துக்கறுப்பன் திரும்பி வந்ததும் 'பாலு இன்டஸ்டிரிஸ்' அதிபரிடம் சொல்கிறான்: "நான் திட்டம் போட்டுத்தான் இதில் இறங்கினேன். யோசிக்காமல் இல்லை. ஒருவேளை திட்டம் போட்டதுதான் இப்படி ஆனதற்கு காரணமா? எந்த விதத்தில் இதைக் கொண்டு சொல்வதுன்னு தெரியல்லே. ஆனால் மனிதர்கள் பேரில் நம்பிக்கை போகமாட்டேன் என்கிறது." இங்கு நாம் இருத்தியல் தத்துவக்கொள்கை உடைய ஸார்த்தின் பார்வையையும், நம் மரபில் வந்த 'ஜீவன் முக்தன்' அடிப்படையையும் ஒரே சமயத்தில் காணலாம்.

அடுத்த படியாக 'வீடு பேறு' பற்றி. இதில் இரு முக்கிய பாத்திரங்கள். 40 வருஷங்களுக்கு முன், முதலில் கானடா,

பின்னர் அமெரிக்கா சென்ற பாலகிருஷ்ணன், முத்துக்கறுப்பன் இருக்கும் வீட்டிற்கு வருகிறான். அப்பொழுது, முத்துக்கறுப்பன் வீட்டின் மேல் மாடியில்தான் அவன் தாயார் தற்கொலை செய்து கொண்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. தன் தாயார் தன் வாழ்வை முடித்துக் கொண்ட மேல்மாடி அறையைப் பார்க்கத்தான் வருகிறான்; பார்க்காமலேயே போகிறான், அவன் போவதற்கு முன் முத்துக்கறுப்பன் ஞாபகப்படுத்தியும். ஏன்? சாவு, காதல், கல்யாணம் என்பவை இருவர் வாழ்க்கையிலும் பேசப்படுகின்றன. பாலகிருஷ்ணன் எடித் என்ற அமெரிக்கப் பெண்ணைக் காதல் கல்யாணம் செய்து கொள்கிறான். அப்படித்தானா என்ற கேள்வி பின் எழுப்பப்படுகிறது. இடையில் கல்யாணம் ஆன பிறகு எடித் நொண்டியாகிறாள். ஒரு கட்டத்தில் கூறுகிறாள்: “திண்டி வனத்தை நினைத்துக் கொண்டு இந்தக் கப்லெட்டைச் சொன்னால் வேறு எப்படியிருக்கும்? நன்றாகத்தானிருக்கும். நீங்க என்ன நினைக்கிறீங்க?” (பக்கம் 165) இங்கு கப்லெட் என்று கூறப்படுவது ஒரு குறள். எந்தக் குறள் என்று சொல்லப்படவில்லை. ஆனால் நாம் யூகிக்கலாம். அது இதுவாக இருக்கலாம்.

“யாதானு நாடாமா ஜாராமா லென்னொருவன்
சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு.”

இங்கு இந்தக் கதையின் கட்டமைப்பில் கல்வி என்பதுதான் என்ன? இங்கு இன்னுமொன்றும் சொல்ல வேண்டும். இருவர் வாழ்விலும் (முத்துக்கறுப்பன், பாலகிருஷ்ணன்) மொத்தமாகச் சில சாவுகள் சொல்லப்படுகின்றன. ஒரு கட்டத்தில் முத்துக்கறுப்பன் சொல்கிறான்: “யோசிப்பது பழக்கத்தில் வந்த பாதிப்புத்தான்.” அச்சாய்ளில் முத்துக்கறுப்பன் முடிவு கட்டியதுண்டு, “கொடுமைகள் மனிதகுலத்தின் அவசியமாக மாறிவிட்டதின் ஆரம்பமே இந்த யோசிப்பால்தான்” என்று. (பக்கம் 174) இங்கு சொல்லப்படுவதென்ன? பாலகிருஷ்ணனும் முத்துக்கறுப்பனும் சந்தோஷமாகவே இருக்கிறார்கள். அசோகமித்திரன் சொல்வது மாதிரி வீடு என்பது இல்லறமா அல்லது ஒரு பக்குவப்பட்ட மனதின் முத்தி நிலையா? அல்லது இவ்விரண்டும் பக்குவமாக இணைவதா?

இவ்விருவர் வாழ்விலிருந்து ஒன்று தெரிகிறது. ஒருவன் முழு வாழ்வு வாழ்கையில் அவன் திட்டப்படி எல்லாம் நடப்பதில்லை என்பதும், அதனால் வாழ்க்கையை நிராகரிக்கப்படாது எனவும் படுகிறது. என்னைப் பற்றியவரை இந்தக் கதை ஒரு மறக்க முடியாத அனுபவம்.

இன்னும் சில வார்த்தைகள். இக்கதைகள் பலவற்றிலும் சொல்லப்படாதவைகள் சொல்லப்பட்டவைகளைவிட முக்கியத்து

வம் பெறுகின்றன. இது ஒரு நவீன இலக்கிய விம்ர்சனத் தத்துவத்தின்படி, இங்கு வாசகனே பிரதியைச் சிருஷ்டிக்கிறான். பல பார்வைகள் இக்கதைகளில் பிசிரில்லாமல் இணைகின்றன. பல கதைகளில் சாவு ஒரு சவாலாக இல்லாமல் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய ஒரு இயற்கை முடிவாக— ஒரு நகர்வாகக் காணப்படுகிறது. இந்த கதைகளின் அமைப்பிலும் முதல் கதையில் முத்துக்கறுப்பன் இல்லறத்திலும், பின் வரும் ஒரு கதையில் கல்யாணம் ஆகாதவனுமாகக் காணப்படுகிறான். இதிலிருந்து அனுமானிக்கலாம், முத்துக்கறுப்பன் ஒரு தனிநபர் இல்லை. மனித குலத்தின் ஒரு குறியீடு என்று. பாலகிருஷ்ணன் அம்மாவின் தற்கொலை பற்றித் தகவல்கள் இல்லை. போலவே திருச்செந்தூர் சென்ற முத்துக்கறுப்பன் தகப்பனார் வீட்டுக்குத் திரும்பியே வரவில்லை. அவர் மறைந்த பின், அவர் பற்றிய தகவல்கள் இல்லை. பாலகிருஷ்ணன் தாயார் முத்துக்கறுப்பன் ஊரில்(ஊர் பெயர் இல்லை)தான் தற்கொலை செய்துகொள்கிறான். அதற்குப் பின்தான் பாலகிருஷ்ணன் திண்டிவனம் சென்று சிறு காலம்தகப்பனுடன் இருக்கிறான். ஒரு கதையில் (ஆதல்) முத்துக்கறுப்பன் தம்பி ஆஸ்பத்திரியில் சாகிறான். பக்கத்து வீட்டுக்காரியின் குழந்தையும் சாகிறது. எப்படி என்ற தகவல் இல்லை. 'அரணை' என்ற கதையில் அரணை என்பது ஒரு நுட்பமான குறியீடு. அது யாரைக் குறிக்கிறது? முத்துக்கறுப்பனையா அல்லது சிவநேசனையா? இது ஒரு சுவாரஸ்யமான கேள்வி. இக்கதைகளில் நாட்டுப்புறத் தமிழும் பட்டினத் தமிழும் இசைவாக இணைகின்றன. பேச்சுத் தமிழில் கூட நுட்பமான மன நிலைகள் நுட்பமாகக் கூறப்படுகின்றன. முத்துக்கறுப்பனின் தம்பி செத்ததும் அவன் அம்மா " என்னைப் பெத்தராசா— இனி நான் என்ன செய்வேன்" என்கிறான்.

மா. அரங்கநாதனின் நடை அடக்கமானது. நுட்பமானது. கிண்டல் கூட நகைச் சுவையில் மறைந்து விடுகிறது. மறு வாசிப்புக்கு இடங் கொடுத்து, ஒரு தனி இலக்கிய இன்பத்தைத்தரும் இத்தொகுதியை வாங்கி வைத்துக் கொண்டு, இடை இடையே படிக்க என்று பாதுகாக்கப்பட வேண்டியது. ●

வாழ்க்கையின் அழுக்குகளையும், பரிசுத்தங்களையும், பொய்களையும், உண்மைகளையும், குற்றங்களையும், நியாயங்களையும் அவ்வவற்கான சப்த அளவுகளோடு எழுத்து வெளிப்படுத்த வேண்டும்... எந்த எழுத்து வாழ்க்கைக்கு அந்நியமாகிப் போகிறதோ, அந்த எழுத்து வாழ்க்கையின் நிறமிழந்து போகிறது.

—என்.ஆர்.தாசன்

பாப்லோ அறிவுக்குயில்

நம்பிக்கை

தார் உருகும் வெய்யல்.
கருவை நிழலில்
ஒதுங்கி நின்று, நின்று
ஒடுவார்கள் தூக்குவாளிகளோடு.

சேற்றுப் பூச்சிகளின்
ஊறல் மறக்க
சிரிப்பினில் தொடரும் வேலை.

வெம்மை தாங்காமல்
அவ்வப்போது தலைகாட்டி
அதட்டிவிட்டு,
ஒட்டினுள் தலை இழுத்துக்கொள்ளும்
ஆண்டை ஆமை.

வரப்போரத்தில் வாளிகள்.
அலகால் திறக்கும்
தந்திரக் காக்கைகள்.

தூரத்துவாள் பாம்பு வெரல் கெழவி.
அவளைப் போலவே
வார்த்தையும் தடுமாறும்.

கருக்கல் நடவு
உச்சியில் முடியும்.
சூரியனைப் போலவே
கூலி
மனசைச் சுட்டெரிக்கும்.

சேறும்
வசவும்
கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
அரித்துத் தின்னும்.

அத்தனையும் பொறுத்தால்தான்
அடுத்த நாள் பொழுது போகும்
பசியின்றி.

எல்லாம் மறந்து
சிரிப்பினில் கரையும் துயரம்.

காத்திருக்கிறோம்
நாற்றுகள் நிமிர
வழிசெய்துவிட்டு.
நாங்கள் நிமிரும்
வழியறியாமல்
காத்திருக்கிறோம்
நாளைய கருக்கலுக்காய்...

மனுஷ்யபுத்திரன் கவிதைகள்

1

திருநெல்வேலி பஸ் ஸ்டாண்டில்
மதியம் ஒரு மணிக்கு
பிச்சைக்காரியின்
கழுத்துத் தொட்டியில்
குழந்தை ஆழ்ந்து தூங்குகிறது.

குருவிகள் சில
பதட்டமில்லாமல்
இரை தேடுகின்றன.

பெண்கள்
நாகுக்காகவும்
அழகாகவும் காத்திருக்கின்றனர்.

வந்து போகிற வாகனங்களின்
மூத்திர நெருக்கடிகளிடையே
பூக்கத்தான் செய்கின்றன
மௌனங்கள் சிலவும்.

2

i

லாரியில் அடிபட்டு
தன் சாத்தியங்களை
இழந்த நாய்
அப்புறப்படுத்தப் படாமல்
கிடக்கிறது;

இரத்தக் கவுச்சியுடன்
என் சக மாணுடரின்
கவித்துவங்கள் போல.

இரத்தம்
ஒழுக ஒழுக
ஒவ்வொரு மயிராய்
கட்டிப்போட்டுப்
பிடுங்கிய பின்னும்
திரிந்து தீரவேண்டியிருக்கும்
எம் கவரி மார்கள்
சவரி முடி
தரித்துக்கொண்டு.

வை. வைத்திலிங்கம்

முடிவு செய்

என் முளை எங்கே?
என் முழுசு எவ்வளவு?
எனக்கு நானே அளக்கிறேன்.
உன் உயரத்தைக்கொண்டு
என்னை ஏன் அளவிடுகிறாய்?
விளைவுகளைப் பொறுத்து
அலட்சியமோ பொறாமையோ
உன்னை மூழ்கடிக்கிறது.
உன் குள்ளத்திற்குக் கீழேயே
என்னை மொட்டையாக்கி
சின்னதாய்க் காட்ட நினைக்கிறாய்.
என் கிளைகள் வேலிகளைத் தாண்டி
வெளியே பரவும்.
என் வேர்கள் பூமிக்கு மேலேயே வந்து
வேலியைக் கூடக்கும்.
எல்லா வேர்களிலும் கன்றுகள் முளைக்கும்.
வேலிகள் உரமாக மடியும்.
வேர் முளைக்க மண் போடுவாயா?
வேலியாவாயா?

ஷாராஜ்

கடைவிரிப்பு

நெடுந் தொடராய்
முன் நிற்கும் பிரமாண்டம்
மூச்சுகள் ஆசுவாசிக்கும்
வந்த வழி மறைத்து.
இறங்கும் சிலரின்
செலவிலிருக்கும் என் வரவு.
பேரம் படிய பெறுபவர்,
கட்டாதென நகர்பவர்,
தயங்கி நிற்பவர்,
யாவர்க்கும் விநியோகிக்க
தேயாத புன்னகை உண்டு தயாராய்.
ஓயாத வாயுண்டு கூவ.
மலிவாயின் வாங்க,
போலியென ஒதுக்க,
மக்கள் இருக்கின்றனர் விதவிதமாய்.
ஏறுவோர் ஏற,
தொடரும் ஓட்டத்தில்
தூர மறையும் பிரமாண்டம்,
புள்ளியாகி.
விறந்து போக மீத்ததைக்
கட்டியெடுத்துத் திரும்பும் எனக்கு
எதிர்வில் பாதை கிடக்கும் நீண்டு
மூட்டையிலிருக்கும் நாளைகளை நம்பி.

கரிகாலன் கவிதைகள்

1. போலி

போலவே இருந்ததால்
களையில் தப்பியது.
கூடவே வளர்ந்ததால்
பகிர்ந்து கொண்டது

விருந்திலும் மருந்திலும்.

பச்சையாய் நிமிர்ந்ததால்
நிறைவைத் தந்தது
நட்டவனுக்கு.

பருத்து சூல் வைத்ததால்
ஒப்புடி கணக்கில்
அதுவும் சேர்ந்தது.

அதிக நாள் மறைக்க முடியவில்லை.
பூக்கும்போது
புத்தியைக் காட்டியது
'நெல்லு மெலட்டி.'

2. இடைவெளி

என்னை நம்ப மறுக்கிறாயென
கொள்ளும் கவலையைவிட
அதற்கான நியாயங்கள்
அதிகம்தான் உனக்கு.

உழைத்து, களைத்து வந்து
மூன்று நாள் புளித்த கூழை
கை குவித்துக் குடித்திருப்பாய்
வெங்காயம்கூடக் கடித்துக்கொள்ளாமல்.

விதைத்த உரிமையில்
பறித்திருப்பாள் உன் மனைவி
கரும்பு வயலில் புளிச்ச கீரை.

படிப்பதற்கிடையேயும்
உனக்கொத்துழைப்பாய்
தண்ணீர் கட்டிய பாத்தியத்தில்
பிடுங்கியிருப்பானுன் மகன்
ஒரு கடலைச் செடி.

இருந்தாலும் அவமானந்தான்
'திருட்டுக் கூட்ட'மென.

வரப்பில்

எதிர்கொள்ள நேரிடுகிறபோதெல்லாம்
ஒதுங்குவது

கவிதாசரண்

நீயாகவே இருப்பாய்.

கத்திரி மேட்டில்,

செம்பிடுப்பில்,

கருப்பேரியில்,

வயக்காட்டில்

விழுந்த உங்கள் வேர்வைகளை

வணங்காமல்,

‘பற வேல அர வேல:’

—அசிங்கப்படுத்தினோம்.

எங்கள் பஞ்சாயத்து

கொஞ்சம் நஷ்ட ஈடு தந்தது,

உங்கள் பெண்களின் கர்ப்பத்துக்கு

அதன்

காரணங்களின் வேர்களை அறுத்து.

சாணி போட்டாலும்,

கன்றீன்ற பின்

உறுப்புக்கொடி போட்டாலும்,

இறந்தே போனாலும்,

அழைத்தோம் உன்னையே

அப்புறப்படுத்த.

அப்போதெல்லாம்

மௌனம் வகித்து,

கவிதையின் நுட்பங்களுக்காகவே

கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த

‘என்னை’

நம்ப மறுக்கிறாயென

கொள்ளும் கவலையை விட

அதற்கான நியாயங்கள்

அதிகம்தான் உனக்கு.

3. நம்பிக்கை

‘சைக்கிள் வித்துடனும்ண்ண.’

திண்ணையில வந்து ஒக்காந்ததும்

சொன்னது ரவி.

மூணு மாசந்தான் ஆவுது வாங்கி;
புதுசு மாறாம அப்படியே நிக்குது.

‘ஏதாவுது வேல கொடுக்குதா?’

‘அதெல்லாம் ஒன்னுமில்ல;

நேத்தி ஒரு பண்ணி மேல ஏத்திட்டேன்.’

கருப்பான—

மலம் திங்கிற—

சாக்கடையில் உழல்கிற—

நோய் பரப்புகிற—

மோதினால் தரித்திரம் பிடிக்கிற—

தீட்டான இழி பிறவிகள்.

பி.ஏ. பி.எட். படிச்ச ரவிக்கு

கவலையாகிவிட்டது:

‘சைக்கிளுக்கு ஏதாவது ஆயிடுமோ!’

‘பண்ணிக்கு அடிகிடி பட்டுதா?’

நிசமான பரிவு புரியாமல்,

‘உனக்கு எப்பவும் கிண்டல்தாண்ண.’

சிரிச்சது ரவி.

யூமா. வாஸுகி

வடு சுமந்து பிரிந்து

ஆண்டுகளான பிறகு,

மேலும் மீந்திருந்த

அனைத்தையும் மறக்கவேண்டி,

தூண்டிற் புழுத் தடயங்களைத்

தேடி அழித்தும், கடைசியாய்

உன் பழைய முகம் ஒன்றையும்

கிழிக்க வேண்டியிருந்தது.

கிழிபட்ட துணுக்குகள்

செயலின் குரூரத்தை

எதிர்கிடந்து வாதிட,

வேலியின் விலகலில்

மெல்லத் தலை நுழைத்து அசைத்து,

கவிதாசரண்

இடைவெளி பெரிதாக- உடல் நுழைத்து
மேயும் ஆடொன்றை மறுபடியும்
விரும்பத் தொடங்கிற்று என் தோட்டம்.

நாசர்

என்றோ பனிமலையூடே
காணாமல் போன விமானம்
தலைகீழாய் வட்டமடிப்பதும்,
மேய்ப்பன் தவறவிட்ட ஆடு
மேட்டுப் பகுதியில் நின்று
குரல் கொடுப்பதும்,
மழலைப் பருவத்தை
தொலைத்துவிட்டதாக
மனுச் செய்ய
வரிசையில் நிற்கும் வயதானவர்களும்,
இணையைப் பிரிந்த புறா
கூழாங் கற்களை
அவசரமாய் விழுங்கி
உயர உயரப் பறப்பதும்,
விரும்பாத வண்டு வந்ததும்
இதழ்க் கதவுகளைப் பூ ஒன்று
இழுத்துச் சாத்துவதும்,
இப்போதெல்லாம்
என் கனவுகளில் வருவதில்லை.
உன்னை மாதிரி.

தமிழ் சினிமாவும் தங்கப் பதக்கமும்

இரண்டாம் நக்கீரன்

சிறகடிக்க ஆசையில்
சிவகுமாரின் நாயகி
சிலுக்குப் புடவையை

வேண்டுமென்றே ந்ழுவவிட்டு,
சில நிமிடங்களுக்கு மார்புகளைக் காட்டுவாள்.

இராவணன் கதாநாயகன்
இடுப்புக்கு மேல் இருப்பது தொப்புள் என்பதை
எழுபது எம்.எம்.மில் காட்டி, அதிலே தன்
முகத்தைப் புரட்டி,
தொப்புள் அழுக்கை நுகர்வான்.

சிந்து நதிப் பூவிலோ
சிறிதேனும் இரக்கமில்லை—
சிவப்பு இரத்தக் கறை எங்கும்!
படுக்கைக்கும் வெட்கம் வரும் பச்சை வசனம்.
பச்சிளம் குழந்தையை வெந்நீரில் கொதிக்கவிடும்
பத்தினித் தமிழ்ப் பெண்.

வாந்தியெடுத்தாற் போன்று
வாங்க பார்ட்னர் வாங்க!
குழந்தை மலம் கழிப்பது காமெடி!
கட்டிலில் 'பஜனை'யை
பக்திப் பாடலோடு இணைத்துள்ள
பச்சைத் தேவடியாத்தனம்!

அமைதிப் படை சத்தியராஜ்
அமைதியாய்க் கஸ்தூரியை
அள்ளிக்கொண்டு பாறையில் கிடத்தி,
அழகாய்ப் புடவையை விலக்கி,
வளின் மார்க்பப் பெரிசாக்கிக் காட்டி,
அம்சமாய் அதன்மேல் படுத்து அழுத்துவான்.

அட்டா!

அமெரிக்கா ரேஞ்சுக்கு தமிழ் சினிமா வளர்ச்சி!

சீழ் பிடித்த சிந்தனைகள்;
சிதைக்கும் கேவல முயற்சிகள்;
சில்லறைக்குச் சோரம் போகும்
சினிமாவுக்குத் தங்கப் பதக்கம் வேணுமாம்!

கீரி பாம்பு வித்தை கணக்கில்
தங்கப் பதக்கம் பெறும் காட்சியைக் காட்டும்
பொறம்போக்கு விளையாட்டை
வேடிக்கை பார்க்கும் வெட்டிப் பயல்களே!

தமிழ் சினிமா தங்கப் பதக்கம் பெறப் போகிறது.
ஜோராய் கை தட்டுங்கோ!

என் பிள்ளைகள் படிக்கின்றார்கள்.
சுமக்க முடியாத அளவுக்கு
புத்தகங்களைச் சுமந்து படிக்கின்றார்கள்.
வீட்டில் என் அசைவுகளை
புத்தகத்திலிருந்து கண்களை எடுத்து
பார்வை செய்கிறார்கள்.

குறுக்கீடுகளைத் தவிர்க்க
காலடிகளை சப்தமற்று
அளந்து வைக்க வேண்டியிருக்கிறது.
மடிப்புக் கலையாமல் வெள்ளை தரித்து,
பாதை ஒற்றி நடக்க வேண்டியிருக்கிறது.
கவனப் பிசகாய் வெள்ளையில் அழுக்கென்றாலோ
களைப்பாற பாதையை விட்டு இறங்கினாலோ
மண்ணில் கால் பதியும் இதம் வேண்டி
காலணிகளை விட்டுச் சென்றாலோ
குறியாய்க் கண்டு சொல்லிவிடுகின்றார்கள்.
உடுத்தும் உடுப்பால்

சில மச்சக் கறுப்புகள்
இன்னும் அவர்களுக்குப் புலப்படவில்லை.

அவர்கள் படிக்கும்
புத்தகக் குவியலுக்குப் பக்கத்தில்
நான் வாசிக்கும்
புத்தக அடுக்கு இருக்கிறது.

இறந்த காலங்களின் நிர்வாண முகம்.
அத்தனை பக்கங்களும் கவிதைகள்.
என் பிள்ளைகளின் கைகளில்
இன்னொரு புத்தகமாகச் சிக்கலாம்.
படிக்கவும் படிக்கலாம்.

கவிதைகளை யாரும் விரும்புவதில்லை.
திரும்பத் திரும்பப் படித்தாலும்
பலருக்கும் பிடிபடுவதில்லை.
அழகியல் இறுக்கம் புரிய விடாது.
நேரத்தைக் கொண்டு
எதையும் படிப்பதென்பதும் ஆகாது.
வாசித்து உணர்தலில் மட்டுமே
லோகமும் தரிசனமாகும்.

கடைசிப் பக்கம் ஒரு பார்வை

'கவிதாசரண்' ஒவ்வொரு இதழிலும்
அச்சாகும் பிரதிகள் எண்ணிக்கை: 750
அஞ்சலில் அனுப்பும் பிரதிகள் : 550
சந்தாதாரர்களின் எண்ணிக்கை : 252
(கடைகளில் 130 முதல் 170 பிரதிகள் விற்பதுண்டு)

ரூ. 3 விலையுள்ள இதழ் ஒன்றின் அடக்க விலை ரூ.4.

எதற்கு இந்த ஆராய்ச்சி?

சும்மாதான்.

பார்த்துக்கொள்ளத் தோன்றியது.

இதழில் எழுதும் எல்லாருக்கும் சன்மானம்

வழங்க முடியுமா என்றொரு யோசனை.

அடையாளமாகத்தான்.

இதழின் எல்லா வாசகர்களும் சந்தாதாரர்களானால்
அது சாத்தியம்தான்.

பார்க்கலாம்.

நீலம்: வெள்ளை

விடியற் காலையில், நெசவாளிகளே,
இவ்வளவு அழகான துணியை யாருக்காக
நெய்துகொண்டிருக்கிறீர்கள்?

காட்டுப் பறவையின் நீலச் சிறகுபோல்
புதிதாகப் பிறந்த குழந்தைக்கு
ஆடை நெய்துகொண்டிருக்கிறோம்.

இருள் சூழும் வேளையில், நெசவாளிகளே,
இவ்வளவு அழகான ஆடையை யாருக்காக
நெய்துகொண்டிருக்கிறீர்கள்?

பச்சையும் நீலமும் உள்ள மயில்தோகைபோல்
ஒரு மகாராணியின் திருமணத்திற்கான
மூக்கத்திரையை நெய்துகொண்டிருக்கிறோம்.

அடக்கத்துடன் அமைதியாக
நெய்துகொண்டிருக்கும் நெசவாளிகளே,
இந்த நிலவின் குளிர்ச்சியில்
என்ன நெய்துகொண்டிருக்கிறீர்கள்?

இறகு போன்ற, மேகம் போன்ற வெள்ளையில்,
இறந்துபோன மனிதனுக்கு
சவச்சீலை நெய்துகொண்டிருக்கிறோம்.

அட்டே, அது...

ஒரு காட்டுப் பூவை விரல்களில் பிடித்திருந்தாய்.
ஏதோ நினைப்பில், அலட்சியமாக உன்
உதடுகளில் வைத்து அதை அழுத்தினாய்.
அதன் செவ்விதழ்களைப் பிய்த்துப் பிய்த்து
எறிந்தாய்.

அட்டே, அது என் இதயமாயிற்றே!

மதுக்கோப்பையைக் கையில் ஏந்தி நின்றாய்.
மெல்ல அதை உன் உதட்டுக்கருகே
கொண்டு சென்றாய்.

மெதுவாகப் பருகினாய்.

அதன் பிறகு கோப்பையைத் தூக்கி எறிந்தாய்,
அட்டே, அது எனது ஆத்மாவாயிற்றே.

என்.ஆர். தாசனின் 'அனுபவம்'

இது எனது அனுபவம்.

ஒவ்வொரு அனுபவமும் வாழ்வின் சுயதரிசனம் இல்லையா?

ஒவ்வொரு சுயதரிசனமும் சத்தியத்தின் உருவகமாய்

ஏற்கப்பட வேண்டும் என்பது சூத்திரம்.

இந்தப் பதிப்புகங்களோடும் பத்திரிகைகளோடும்

எனது அனுபவங்கள் கண்ட ஒரே சுவை: கசப்பு.

ஒரு எழுத்தைப் பிரசுரம் செய்வதற்கு இவை ஏதேனும்

தர நிர்ணயம் செய்து வைத்திருக்கின்றனவா?

எனக்குத் தெரிந்த வரையில் அப்படி எதுவும் இல்லை:

தனிப்பட்ட பரிச்சயம், சிநேகிதம், சிபார்சுகள், மலிவான

பிரபல்யம் போன்றவைகளே அடிப்படைகளாகின்றன.

இவைகளின் கட்டளைகளை நிறைவேற்றும் சேவகனாக

எழுத்தாளன் இருக்க வேண்டும்.

எழுத்தாளன் தனது சுய அங்கியைக் கழற்றி எறிந்துவிட்டு,

இவைகளின் அங்கியை அணிந்துகொள்ள வேண்டும்.

நானம் தருகிற அங்கிகளை அணிந்துகொள்பவன்

பண்டார- பரதேசியாக இருக்கலாம்.

படைப்பாளியாக எப்படி இருக்க முடியும்?

படைப்பாளியின் குணத்தைக் கடைசி வரை தக்க வைத்துக்

கொள்ள நான் முயன்றதுதான் இவற்றின் கருணைப் பார்வை

என்மீது விழாது போனதற்குக் காரணமாகிறதோ?

இந்தப் போக்கிற்கு வியாபார ரீதியான பதிப்புகங்களும்,

பத்திரிகைகளும் மட்டுமல்ல, கொஞ்சம் தரத்தை

முன் நிறுத்தி நின்றவைகளும் வேறுபட்டவைகளாக இல்லை.

சென்னைக்கு வெளியில் உள்ள பதிப்பகம் ஒன்று இதோ

உங்கள் பார்வைக்கு வந்துள்ள 'உயரத்திலிருந்து...' நூலின்

கைப்பிரதியை ஏழெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் பிரசுரம்

செய்வதற்காகக் கேட்டு வாங்கியது.

ஓராண்டிற்கு மேலாக வைத்திருந்துவிட்டு, கடைசியில்

பிரசுரிக்க மறுத்துவிட்டது.

அதற்கு பதிப்பக அதிபர் கூறிய காரணம்:

"அது மாதிரி இல்லை; அவர் மாதிரி இல்லை."

இவரின் அறிவீனத்தை என்னென்பது!

அதுமாதிரி இருக்க வேண்டுமானால் என் எழுத்து எதற்கு?

அவர் மாதிரி இருக்க வேண்டுமானால் நான் எதற்கு?